

Förundersökningsprotokoll

Åklr
AM-110772-17

Signerat av
Jeanette Rudolffsson

Signerat för ÅKLS TINGSRÄTT
2017-12-19 16:03

Datum: 2018-01-08
Datum: 2017-11-20
AKTBIL: 53

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Handläggare (Protokollförare)

Inspektör Jeanette Rudolffsson

Bitr. handläggare

Inspektör Claes Murray

Undersökningsledare

Kammaråklagare Daniel Suneson

Arkiv/Åkl. ex

Polisens diarienummer
5000-K1087035-17

Förtursmål Annat förtursmål	Beslag Finns	Målsägande vill bli underrättad om tidpunkt för huvudförhandlingen Ja
Ersättningsyrkanden		Tolk krävs Ja / Dari

Misstänkt (Efternamn och förnamn) Hussaini*, Muhammad	Personnummer 19991217-
--	---------------------------

Brott

Delgiven information om förenklad delgivning vid ett personligt möte genom att skriftlig information överlämnats

Underrättelse om utredning enligt RB 23:18a Underrättelsesätt, misstänkt Protokoll överlämnat till advokatkontoret enligt överenskommelse med försvararen.	Underrättelse utsänd 2017-11-20	Yttrande senast 2017-11-30	Underrättelse slutförd 2017-12-01
Försvare Sebastian De Ciutiis, förordnad 2017-09-01	2017-11-20	2017-11-30	2017-12-01
Underrättelsesätt, försvare Protokoll överlämnat till advokatkontoret.	Resultat av underrättelse mt Ej erinran	Resultat av underrättelse försv Ej erinran	

Utredningsuppgifter/Redovisningshandlingar
Diariern Uppgiftstyp

Sida

Förhör målsägande

5000-K1087035-17	Förhör med målsägande, Eriksson, Ted Henrik Ted 1:a målsägandeförhör.....	1
	Förhör med målsägande, Eriksson, Ted Henrik 2:a förhöret.....	3

Förhör med ögonvittnen.

Förhör med vittne, Goliats, Jan-Olof 1: förhöret.....	16
Förhör med vittne, Goliats, Jan-Olof 2:a förhöret.....	18
Förhör med vittne, Bureland Ekholm, James Richard Sebastian Oberoende vittne.....	20
Förhör med vittne, Cuda, Irina Vittnesförhör med Italienska.....	21
Förhör med vittne, Ferrara, Tommaso	24

Förhör med poliser på plats.

Förhör med vittne, Eberhardsson, Marcus	27
Förhör med vittne, Claesson, Hans Niklas	29
Bilaga: ritad av Claesson vid förhörstillfället	
Förhör med vittne, Nilsson, Linus	33
Bilaga: Skiss	

Förhör med vittne, Martinsson, Göran	36
Förhör med personal på HVB-hemmet Vidablick.	
Förhör med annan, Hansell, Josephine Anna 1:a förhöret.....	38
Förhör med annan, Hansell, Josephine Anna 2:a förhöret.....	40
Förhör med annan, Hansell, Josephine Anna 3:e förhöret.....	42
Förhör med annan, Asghari, Faryana 1:a förhöret.....	46
Förhör med annan, Raukas, Silvi	50
Förhör med annan, Oldestam, John Gustav Olof	68
Förhör med personal på Willys.	
Förhör med annan, Schaub, Frida Christina 1:a förhöret.....	84
Förhör med familjehemsföräldrarna.	
Förhör med annan, Said, Suria	85
Förhör med annan, Said, Junuz	87
Förhör med kurator på BUP heldygnsvård.	
Förhör med annan, Asiaban Svenhamn, Sima 1:a förhöret med Afson.....	90
Förhör med kurator på BUP asylpsykiatriska enheten.	
Förhör med annan, Hedberg, Karin Elisabet	94
Förhör rättsläkare.	
Förhör med sakkunnig, Wingren, Carl Johan	96
Förhör med handläggare på socialtjänsten i Haninge kommun.	
Förhör med annan, Lundqvist, Per Erik Daniel 1:a förhöret.....	97
Förhör med gode män.	
Förhör med annan, Isacsson, Julia Tonie Erica 1:a förhöret.....	100
Förhör med annan, Mohammed Amin Kazir, Anwar 1:a förhöret.....	123
Förhör misstänkt	
Förhör med misstänkt, Hussaini*, Muhammad MT 1:a förhöret 24:8.....	143
Förhör med misstänkt, Hussaini*, Muhammad 2:a förhöret.....	145
Förhör med misstänkt, Hussaini*, Muhammad 3:e förhöret.....	159
Förhör med misstänkt, Hussaini*, Muhammad 4:e förhöret.....	181
Förhör med misstänkt, Hussaini*, Muhammad 5:e förhöret.....	192
Förhör med misstänkt, Hussaini*, Muhammad 6:e förhöret.....	196

Personalia

Bilaga skäligen misstänkt, Hussaini*, Muhammad.....199

Personalia, Hussaini*, Muhammad.....200

Förhör

Ted 1:a målsägandeförhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, RLC-grupp 1 Rgn Sthlm

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Eriksson, Ted

Personnummer

Den hörde är

Målsägande

ID Styrkt

Ja

Sätt

Känd så som kollega, Insp

E.Sjöström

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd som målsägande med anledning av försök till mord.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Elias Sjöström

Förhørsdatum

2017-08-31

Förhör påbörjat

12:40

Förhör avslutat

13:58

Förhørsplats

Karolinska sjukhuset akutmottagningen.

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

ESS

Berättelse

Ted berättar att han tillsammans med kollegan Markus hade, för dagen, till uppgift att befinna sig vid området kring medborgarplatsen och bevaka den demonstration som pågår där rörande personer från Afghanistan.

Ted berättar att den andra patrullen, den som Ted och Markus inte ingår i, var sysselsatta med ett fordonsstopp, en rutinkontroll. Ted och Markus hjälpte patrullen med slagningar och när de var klara med det började de gå från platsen. Ted och Markus började på en runda s.k. fotpatrullering.

Kort efter att de gått iväg, Ted och Markus går nära varandra, berättar Ted att han känner hur han får ett hårt slag i området mellan höger axel och nacke. Ted förklarar att det är ett hårt slag med rejäl kraft. -"Som att någon slår mig med full kraft i nacken"
Ted säger att han fann sig tvungen att stappla framåt för att inte falla framlänges i marken.

Ted förklarar att han hör, samtidigt som han får slaget, ett pysande ljud. Ted försöker beskriva känslan han har precis när han får slaget. Ted säger att han upplever inte slaget som en vanlig smäll. Ted säger att det blev varmt direkt, en konstig värmande känsla och det pysande ljudet. Ted säger, "Som om något skär i kött".

Ted berättar att han först, precis i samma ögonblick han fick slaget, trodde att någon skojade med honom men insåg direkt efter att slaget var alldeles för hårt för bara vara på skoj. Ted ser sedan i periferin en mörklädd person som passerade honom i hög fart. Samtidigt som personen passerar Ted, ser Ted att personen har en kniv i handen. Personen, gärningsmannen, har kniven i handen på ett "huggande sätt" dvs knivbladet pekar mot

marken. Ted berättar att det var när han såg kniven som han förstod att han blivit knivhuggen.

Ted säger att han i detta skedet observerade att kollegan Markus sprang efter den personen. Gärningsmannen och Markus vek av runt hörnet på en byggnad, för en kort stund utanför Teds synfält. Ted berättar att han upplevde sig paralyserad och förstod nu att något var riktigt fel, att han blivit knivhuggen. Ted stoppade in sin hand innanför kläderna och under skyddsvästen. När han drog fram handen igen var den helt blodig.

Ted berättar vidare att han något senare anslöt platsen där kollegan Markus gripit gärningsmannen. Gärningsmannen var vid detta tillfälle bojad.

Ted säger att han, när han kom till denna platsen, såg kniven kastad i en trappa en kort bit ifrån där gärningsmannen nu befann sig som gripen.

Ted säger att han satte sig ner på marken, en bit ifrån platsen där kollegan Markus gripit gärningsmannen. Där tog han av sig kläderna, uniformen. Tillskyndande kollegor hjälpte till att förbinda såret och hålla tryck på såret i väntan på ambulans.

Ted säger att han, efter det han konstaterat att han blivit knivhuggen, inte ville anstränga sig. Ted har hört att just knivskador ibland kan framstå som ofarliga till en början men att man efter en stund kollapsar och att situationen då blir mycket kritisk, mycket snabbt. Ted uttrycker det att med att han var rädd att det skulle spruta blod från halsen och var mycket rädd för en stor blödning.

Ted berättar vidare att det är den person som greps som högg Ted.

Ted beskriver hans utseende som mörkhårig, relativt kort 170-175 cm. Mörk jacka, mörka byxor. 25-40 år.

Ted säger att hans tankar kring händelsen är att, "det var ett sånt där Ålandsangrepp." Ted har under utbildning i polisiär konflikthantering sett olika grupperingars "utbildningsvideos" där det framgår hur man mest effektivt attackerar polisiär och militär personal. Ett av scenariorna är just ett sådant Ted råkat ut för. Gärningsmannen springer upp bakom, helt oprovocerad och utan förvarning, och hugger där skyddet är som sämst. Dvs där skyddsvästen inte täcker.

Teds och Markus arbetsuppgift var för dagen att bevaka en demonstration. Ted säger att han och Markus som första åtgärd när de kom till platsen och påbörjade sin arbetsuppgift, var att hälsa på och presentera sig för de som demonstrerar. Ted kan inte erinra sig att han sett gärningsmannen i det sällskapet. Ted vet inte om gärningsmannen kan ha varit bland dem.

Ted beskriver att han är oändligt tacksam för att han fortfarande är i livet, att han kunnat ringa till sina föräldrar och syskon och berätta. Ted säger att om knivhugget tagit någon centimeter i annan riktning hade han kanske varit död nu.

Ted säger, "slaget, hugget, jag fick var så riktat, så distinkt. Den personen ville mörda mig"

Förhör

2:a förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Eriksson, Ted

Personnummer

Den hörde är

Målsägande

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Kompletterande förhör i ärende gällande försök till mord.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Claes Murray

Förhørsdatum

2017-09-12

Förhör påbörjat

10:10

Förhör avslutat

11:06

Förhørsplats

Bergsgatan 48 Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

YS

Involverad personal

Jeanette Rudolffson

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

PROTOKOLL fört vid förhör med Ted Eriksson

Förhørsledare: Claes Murray

Biträdande förhørsledare: Jeanette Rudolffson

Datum: 2017-09-12

Påbörjat klockan: 10.10

Förhørsplats: Bergsgatan 48, Sthlm

Övriga närvarande: Substituerande målsägandebiträde Clea Sangborn,

FL = Förhørsledare

FL2 = Biträdande förhørsledare

HP = Hörd person

FL: Välkommen.

HP: Tack.

FL: Vi inleder det här med att jag frågar dig, hur mår du idag?

HP: Med tanke på omständigheterna så mår jag liksom fysiskt bra, bra är väldigt brett, men bra får man väl ändå beskriva. Jag är positiv vid gott mod och sedan tar jag dag för dag, tankar flyger genom huvudet och när man skall sova, men jag är ändå vid gott mod och bra för vad jag har ord för idag. Som sagt det är mycket som jag tänkt om vad som

skulle kunna hända och så här, men det blir ändå bättre dag för dag. Man är ute och går och sådant där och ja, många tankar, viss nedstämdhet infinner sig men som man säger bättre dag, för dag. Och det fysiska, skall ta bort stygnen och sådant idag så att det skall bli skönt och bli av med det här som ständigt påminner mig om händelsen. Mm. Men jag känner mig ändå vid gott mod, positiv. Ja, men som sagt många tankar fortfarande om vad som kunde hända eller hänt och förklara för nära och kära hur man känner och deras tankar och kontra mina tankar och med det är någonting som jag bearbetar varje dag. Äh, någon dag känns det väl rätt så bra en annan dag känns det jobbigare, äh, ja, har som sagt en hel del tankar precis innan jag skall sova, men har ändå lyckats få tillräcklig sömn.

FL: Vad är det du tänker då när du skall sova?

HP: Nej det är ju just på den här tryggheten som personen har tagit ifrån en. Alltså självklarheten, det är inte en självklarhet att bara ligga på soffan och titta på film som man känner liksom att någon form av, ja, att man blir påverkad av det som har hänt att man kollar dörren en extra gång. Jag har haft folk hemma som har sovit hos mig, det känns tryggt. Det nätterna man har sovit själv har man kollat extra noga och lagt ut, skulle någon öppna dörren så hör jag det för då har jag lagt en liten cykelhjälm som kommer att trilla ned liksom. Alltså man lite sådana där extra åtgärder som känns bättre. Sådant hade jag absolut inte gjort innan, det är just den här självklarheten som är fräntagen och hur det kommer yttra sig längre fram det vet jag inte. Men just nu så är det ändå det här en viss ovisshet och en nedstämdhet och viss ängslighet som infinner sig som jag inte har känt innan, äh, så det är liksom en, påverkar en negativt. Sedan är det en del positiva tankar som tar över ändå för att det gick ändå så pass bra, jag liksom lever och har inga nervskador och så. Det tar ändå över trots att de här andra tankarna finns, men som sagt det känns hela tiden som någonting annat infinner sig när jag är på bussen när jag liksom är ute och går bland folk, jag tittar mig över axeln, sånt som jag inte behövde oroa mig för innan, finns där, och det vet jag inte hur länge det kommer att finnas kvar. Och det är ju någonting som är ja, dels stressande, det tar liksom på krafterna när man har varit ute och gått och så man tänker nej men, jag skall prata med den idag, jag skall prata med den. Men sedan tänker man bara att man vill hem och ta det lugnt, man vill sova liksom. Så att det är lite så dagarna ser ut just nu. Men kör en träff med en kollega eller ett förhör och sedan så få det vara bra för den dagen helt enkelt. Sedan får man vila upp sig. Så att mm, det är som sagt de här tankarna tar över och gör dessa dagarna som det inte varit innan helt enkelt. Sedan är jag ändå glad över att det gick som det gick.

FL2: Jag tänkte bara hur, du har sovit själv vid ett par tillfällen?

HP: Ja, två kvällar.

FL2: Har du märkt någon skillnad då på hur det har varit att sova själv...

HP: Ja man känner sig mer otrygg då liksom, det känns betydligt bättre att ha sällskap liksom i lägenheten. Så absolut känns det, ja, man känner en viss typ av förföljd liksom. Inte att någon person, men man känner att det är nånting som är över en liksom som inte har varit innan och man känner en viss oro för att någonting skall hända, att kroppen är rädd för att bli attackerad igen liksom, och den är mest påtagande när man är själv.

FL2: Kunde du sova de två nätterna när du, låg du vaken?

HP: Det tog ju längre tid och har vaknat några gånger på nätterna och så där. Men sedan måste jag intala mig det logiska att förhoppningsvis så finns det ingen större hotbild mot mig nu än vad det fanns innan. Och att man tänker logiskt, tar över, annars hade det varit ohållbart liksom. Så att jag måste ändå intala mig själv, påminna mig själv om att det måste ju vara så här liksom och jag måste intala mig själv att lova kunna fungera liksom. Jag kan inte borra ned mig i de här tankarna som slår över mig trots att de finns. Men det är liksom det är någonting som jag bävar efter hela tiden och varje dag liksom.

FL2: Har du fått någon samtalskontakt som du har regelbundet?

HP: Äh, sist jag var hos psykolog, haft två debriefingar då ju med polisen och sedan så hade jag psykologsamtal igår på den här Kris och Traumacentrum här på Söder. Och det kändes skönt och prata med någon helt utomstående som inte är inblandad på det här på något vis, varken kollegor eller vänner utan helt utomstående. Och det kändes helt skönt och prata av sig faktiskt. Så att jag skall träffa, träffa honom igen, så får vi se hur många gånger det blir.

FL: Den här skadan som du fick, som du skall ta bort stygnen för idag då. På vilket sätt, vi har ju pratat om det tidigare, du ringde mig i förra veckan och vi pratade om skadan. Men berätta, hur har den utvecklats sig, vad är det som har hänt från det du var på sjukhuset till idag?

HP: Ja, jag var ju och fick de akuta åtgärderna på Karolinska direkt efter det hände då. Och blev ihop sydd och undersökningar, röntgen och så där. Och då så man ju att det hade ju gått ned i muskeln, den här trapezius muskeln och gått ner en bit där och sedan var det ändå stabilt, mina värden var stabila så att jag, de frågade om jag skulle vänta kvar på röntgensvar och så där som de skulle gå igenom eller om jag skulle fortsätta med mina förhör och allting sånt där. Jag kände att det kommer att bli en lång dag, jag ville få det här avklarat, jag ville träffa min familj som jag skulle träffa dagen efter och att jag ville liksom göra klart förhör och de briefing och prata med min familj och det kunde jag inte göra förrän jag var klar med allt det här. Äh, så att Karolinska skulle höra av sig om det var någonting på röntgenplåtarna då. Men då gick inte det här meddelandet fram, då hade den här kniven gått ned och gjort en fraktur i översta brösttryggskotan som th ett i medicinska termer. Och så har det blivit en fraktur i kotan och sedan så hade kniven stuckit hål i spinalnerven så att ryggvätska hade läckt ut, det var luft inne i ryggmärgskanalen. Och det, det fick jag inte reda på då i och med min telefon då var i någon beslagspåse någonstans så att sjukhuset fick inte fram det här meddelandet helt enkelt. Det förändrar ingenting i skadebilden så och läkningsprocess men det var kanske man skulle ligga lite ned lite mer och så här. Och det var skönt att konkret få reda på vad som hade hänt.

Så att, men jag gjorde klart mina förhör och så här, sedan åkte jag till Oslo och träffa min familj då dagen efter och sedan så kom jag tillbaka till Stockholm och sedan så hade vi debriefing tisdagen efter och på söndagen där, det börja komma krypande med huvudvärk och stelhet redan under helgen där. Förutom alla tankar, men då var det mycket tankar och väldigt stor nedstämdhet och ångslighet som infann sig under helgen där. Som sagt jag var glad att träffa mina föräldrar och min familj men jag hade svårt att vara glad för vi var väldigt tagna av händelsen och hade en jättestor klump i magen så man ville liksom bara gråta rakt ut. Men man vill ju inte göra sin familj orolig heller, men det var ändå skönt att vara med sin familj. Och sedan så börjar den här huvudvärken komma på lördagen och jag börjar bli liksom stelare i nacke och huvudet här och sedan var jag tillbaka på söndag kväll, och söndag kväll hade jag väldigt svårt att sova för jag hade extremt ont i nacken. Så fick jag byta position och sedan på

måndagen så var jag väldigt stel i rygg och nacke och så tänkte jag, ja, ja, det går väl över, jag får ligga och vila helt enkelt. Och sedan på tisdagen så var det debriefing då blev jag hämtat av min kollega men jag kunde inte sitta upp i bilen så jag fick ligga ned i baksätet där. Jag ville ju ändå göra den här debriefingen, men jag mådde extremt dåligt och på måndagen där hade jag spytt på dagen där jag var så orolig på kvällen, jag mådde så illa liksom. Så jag tänkte att efter debriefingen så måste jag tillbaka till sjukhuset och kolla liksom vad som har hänt och få reda på vad läkarna sa för att det var så många bud där på Karolinska och så mycket folk. Så jag tänkte jag måste bara få reda på vad som har hänt rent medicinskt då liksom, nu när jag är lite mer klar i knoppen i huvudet då. Så då, jag åkte in med min kollega Marcus efter debriefingen då till S:t Göran Akuten och fick prata med kirurgen där, en Påsterud där som var kirurgläkare och sedan så pratade jag med ortoped Emeli Dittman, kom som var smärtspecialist för ryggen och hon berättade då det här frakturen och att det hade stuckit hål på ryggmärgen och frågade om jag inte fått reda på det. Och det var först då jag fick reda på det.

FL: Och det här är då? oj förlåt.

HP: Det här är på tisdagen då. Så att då fick jag ju lite mer smärtstillande som blev liksom, jag skall ligga ned i två dagar. Men det var först, det var då jag fick reda på att skadan var värre än från början liksom än vad man sa att den var. Ja betydligt mer närmare, ja katastrof helt enkelt, förlamningar och död också, tar den högre så slår det på andning och sådant där. Men det var ändå skönt att få konkret reda på vad som hade hänt och varför man mådde som man mådde. Äh, och sedan blev det liksom ryggsläp i två dagar och sedan så har det ändå blivit bättre.

FL: Det har blivit bättre sedan dess?

HP: Det har blivit bättre och bättre sedan dess och nu är man, i dagsläget är man, man är stel, vaknar lite av man får byta position när man ligger och sover men det blir bättre och bättre och jag har huvudvärk, man är liksom lite yr, man är lite vimmelkantig alltså typ yrsel liksom. Äh och sedan jag kan ju inte jogga liksom, det gör ont i ryggen, ja, vibration och sådant där.

FL: Mm, jag förstår.

HP: Så att det är fortfarande lugnt, gå och sitta och sådant där.

FL: Rörelse, men lugn sådan.

HP: Ja precis, precis. Motsvarande tid jag varit uppe och gått måste jag nästa ligga ned för att återhämta mig.

FL: Ja, jag förstår. Och den rent formella då, sjukskrivningen. Är du sjukskriven?

HP: Jag är sjukskriven tills vidare till den 27 september av då läkaren Torsterud, Torstrup, ja, till den 27:e och sedan får jag känna in hur det känns.

FL: Om du skall återgå till jobbet eller?

HP: Mm.mm, ja, precis. Ja det är ju den kritiska biten liksom.

FL: Ja. Vad bra,

FL2: Har du någon fråga på det Clea?

ADV: Nej.

FL: Jag tänker så här då, då kan vi väl göra så att vi går tillbaks i tiden till den här torsdagen.

HP: Mm.

FL: Och du har ju förstås pratat om det här med många, du har ältat det och så där. Eller ältat skall jag väl inte säga men du har tänkt mycket på det.

HP: Absolut, mm.

FL: Och nu får du berätta det en gång till och vi skall ja. Berätta det som du minns det och sedan så efteråt ställer vi kanske lite kompletterande frågor om det är något så som vi har då. Och försök vara så detaljerad som du kan.

HP: Ja, då går vi tillbaka till torsdagen då. Jag och min kollega då Marcus från Norrmalm, vi bildar då patrull och sen sedan Södermalm patrull också. Två kollegor från Söder som är då Niklas och Linus och Niklas är gruppleddare. Och vi har tåg, vi kör en bil och de kör en buss. Vi börjar då klockan sex på morgonen och sedan då skall vi vara klockan åtta på Medborgarplatsen. Och då har vi bilarna på Medborgarplatsen på två olika ställen. Och det är en lite regnig, regnig torsdag, lite blött så här jag tänker att det kommer väl att bli en hyffsad lugn arbetsdag och den här sittdemonstrationen som är på Medborgarplatsen där folkets som är där ligger och sover börjar vakna, går upp och gör vad de ska. Det är lugnt på plats och de ser oss och vi nickar till dem. Tar en tur och fotpatrullerar framför trappan, nickar och hejar liksom till de som är där. Ja vi pratar inte med någon av de som satt där. Åh, ja, det var lugnt liksom, väldigt lugnt, på hela torget, det var en grå, trist dag. Sedan så går tiden och där strax efter 10 så tänker vi, jamen vi hade gått patrullerat runt liksom runt Medborgarplatsen och i kvarteren bakom och så för att se liksom att det inte är någon som vill demonstrationen något illa eller så här, men det är liksom superlugnt.

FL: Det var er uppgift så att säga att finnas på plats?

HP: Vår uppgift är att finnas på plats för att förhindra ordningsstörningar liksom mot den här sittdemonstrationen liksom. Dels så att inte de bli attackerade och del så att inte de går ifrån sina riktlinjer vad de har fått att göra och inte göra. Men det var lugnt så att Söder-kollegorna då strax efter 10 där kanske tjugo över tio någonting har de gått bort mot Björn Trädgård och där är ju trafik och så här. Och jag tänkte att då kan vi kolla lite bilar och lite annat så att där är då en bil som är avställd som Söder-kollegan har stannat för att kontrollera, så att de kontrollerar bilen, varför den är avställd, vad är det för förare och så här. Och så kan vi göra kontrollslagningar från våra telefoner i system. Så gick vi dit för de fick inte upp allting i sin telefon eller någonting. Så jag och Markus går bort och biträder dem och gör en slagning och vi fixar radio då och de, vi ligger ju på insatskanaler så att det, de hade riktat radion då så att jag fick något anrop angående bilen där så fick jag gå bort och säga, ja, det och det här, det är den här föraren och så här. Så vi stod alla fyra vid den här bilen. Sedan var jag och Markus klar med vårt, vår grej där så vi tänkte, jamen då gör ni klart med bilen så vi går runt och patrullerar, vi går en bit nedanför Medborgarplatsen, så vi står då, fordon stå på den lastzon som är precis i början av Götgatsbacken liksom där ned mot Medborgarplatsen. Det var då Linus, Niklas, Linus pratar i telefon med gränspolis, pratar då med en kontroll av

föraren och jag och Markus säger att jamen då ses vi snart, vi går nedåt här. Det var alltså söderut igen på Götgatan. Och vi har tunnelbanenedgången precis på vänster sida och går rakt fram och vi har våra gula polisvästar på oss, som vi har vid demonstrationer, när vi skall synas helt enkelt. Går nedåt, jag är inte säker på min höger eller på min vänstra sida, men vi går liksom med kanske en, en och en halv meters mellanrum. Vi går liksom så och så. Åh, går där och pratar, möter folk som går där på trottoaren och inget konstigt liksom vanliga ruljangsen.

Och sedan, från ingenstans så får jag ett extremt kraftigt som jag upplever som ett slag i nacken på höger sida av nacken som gör att jag stappplar fram liksom som jag upplever som ett utfallssteg. Jag trillar inte ner i backen, jag står på min fötter men böjer mig framåt och säger liksom, aj som fan eller vad i helvete, någonting sånt. För att det gjorde liksom extremt ont, jag blev väldigt förvånad över något så, jag är fortfarande förvånad av den här kraften som kom i nacken och som var så distinkt och riktad mot mig. Det går liksom inte att ta miste om att det här slaget var riktat mot mig och endast mig liksom. Och i det här slaget så hör jag också något konstigt ljud som borrar sig in i min kropp men jag känner inte att, jag hör ett ljud liksom och det är ju från knivhugget, men det förstår jag inte där och då för jag upplever som att jag blev slagen med extrem kraft av någonting liksom. Och jag är inte säker på om jag kanske blev någon form av stenkastad eller någonting, det är extrem kraft och väldigt preciserad här på höger sida om nacken. Och då böjer jag mig fram och tar mig för axeln i samband med det här väldigt snabbt så första tanken, väldigt konstigt men då Markus min kollega, han är väldigt rolig, han är en spelevink, han kan lite skoja lite ibland men han slår aldrig men min första tanke var liksom, va fan gör du Markus, det här var inte skoj för det gör jäkligt ont och det här var liksom, skojar du nu så var det här helt idiotiskt för det här är inte alls kul. Men den tanken försvann lika snabbt som den kom för jag hade bara Markus i min närhet. Så att han var den som jag tänkte, det är bara han som kan ha gjort någonting för han hade jag liksom någonstans i synfältet eller i vart fall i min närhet. Så att jag tänkte att han är den ende som kan ha rört mig. Men i samband när jag böjer mig fram där så ser jag att det är en tredje person för jag minns det här att det är liksom en mörk jacka, mörka byxor och ja, en person till och Markus börjar direkt skrika Stå still, jag skjuter alltså de här polisiära uttrycken som man bara hör liksom på övning. Det blir liksom en sådan här situation direkt, jag förstår ju direkt att någon har attackerat oss och framförallt mig då. Och det går ju liksom väldigt snabbt och där och då, för jag lägger ihop direkt så att jag säger Markus att han högg mig, han högg mig liksom fan i mej eller något sånt där. Så att jag tycker mig minnas att han har det här liksom knivhugg, att den här personen har liksom en kniv i handen och har liksom det här hugg greppet alltså kniven nedåt från, precis som man hugger liksom uppifrån och ner. Så att kniven pekar liksom nedåt från lillfingret ner, ja, som han har liksom huggit eller har det här hugg greppet. Och när jag säger att han högg mig, han högg mig fani mej så säger Mackan något i still med, ja, jag tar han, han skall fan i mej inte komma undan. Och jag håller liksom på nacken då och jag känner också, jag tänkte men helvete, jag har blivit huggen för den här kniven och det här extrema slaget och den här kraften tänker jag också direkt rätt så logiskt, jag tänkte, det här kan inte vara bra för att jag, den kraften som jag är så förvånad över, plus att då det är en kniv inblandad och det här ljudet, då känner jag att jag har som sagt blivit huggen och hur ser det ut inne i mig. Markus springer liksom iväg efter gärningsmannen. Jag ser dem kutar iväg liksom till vänster in mot Björns Trädgård och Mackan följer efter. Och där blev det någon form av tyst överenskommelse med att Mackan tittar på mig och jag säger, jag vet att jag säger typ så här, Markus, jag behöver typ hjälp, men jag får inte fram det men jag vinkar iväg han, ta han liksom. Och jag är lite paralyserad där och tänker att jag kanske inte ska röra mig så fort liksom för det kan bara helt börja spruta blod, jag vet inte, jag behåller armen utanför min skjorta då. Som jag kom ihåg det så rör jag mig ändå in mot Björn

Trädgård och in mot tunnelbanan dit de springer. Springer in liksom sedan springer de vänster tillbaka liksom där vi kom ifrån och jag tar mig mot platsen där. När jag kommer dit så ser jag ju att gärningspersonen då ligger backen och Markus ligger ovanpå och någon skriker typ, kniven ligger där borta, kniven ligger där borta. Jag har blivit huggen, jag måste ha ambulans, jag måste ha ambulans säger jag till Niklas då som är gruppchef. Han bara, ja, ambulans är beordrad, den är på gång, den är på gång. och sedan är det någon, jag tror att det är Markus som säger, kniven ligger där borta, och jag står upp, jag tror jag själv pekar bort, jag ser kniven den ligger där, den ligger där nedanför trappan i Björns Trädgård då. Och jag håller mig fortfarande på axeln och Mackan kallar på mig, kom hit här. Och jag går bort där och ser då att gärningspersonen är, Markus ligger på den och jag ser att han har bara en boja på sig. Skall jag hjälpa till att boja eller men jag är typ, jag är för fan knivhuggen, jag, behöver du hjälp, eller vad? Nej för fan, sätt dig bara där borta, sätt dig där. Sa jag bara, ja, absolut. Så går jag bort en bit där, ställer mig liksom i mitten av gripandeplatsen och tunnelbanestationen, lite mitt i. och Linus springer iväg och hämtar sjukvårdsväska, för jag vet att de diskuterar. Och bilen är ganska långt bort för Linus säger att bilen står på Medborgarplatsen. Niklas säger Ja, stick och hämta den för att Linus tänker väl att det är långt iväg och skall vi bara trycka liksom. Men han sticker iväg och hämtar den. Det kommer fram folk med servetter, där är någon kille i röd keps, en yngre kille som också typ säger För fan, jag såg vad han gjorde, ja, vad fan alltså hur är det med dig och vilken djävla idiot och sånt där, sa han liksom till mig när jag står där och håller mig på axeln. Ja, en kille i tjugoförårs-åldern plus minus som säger att han såg vad som hände. Och jag svarar Ja, ja, det är absolut, det är bra men han är gripen eller någonting sånt där. Sedan kommer det fram en medelålders man med några servetter, jag tror han har kavaj på sig och sedan kommer det fram en kvinna med massa, massa, servetter. Och då tar Niklas alla servetter och Niklas håller handen på min hand och då säger jag att jag måste bara få kolla hur skadan ser ut. Och då stoppar jag in handen in under skjortan och då tar jag ut handen och den är liksom betäckt med blod då. Och då tänker jag att då är det 100 % säkert att jag blivit knivhuggen. Jag har ju varit säker på det innan också men det är först där då jag får riktigt svart på vitt att kniven har verkligen gjort rejäl skada. Då ser Niklas också det och han tänkte, vad i helvete och jag tänkte, det är väl fan också. Då blir jag ju liksom rädd, när jag ser det här blodet liksom för jag tänkte, ja, nu rinner liver ifrån mig. Och jag känner, jag undrar om jag skall dö här och nu liksom. Och när Niklas ser det här blodet som sagt han bara sliter av mig skjortan och jag får ta av mig västen och så att de kan komma åt såret här då. Och jag får ta av mig mitt bälte och all utrustning och sånt där, och jag får sätta mig ner på knä. Visst, sedan kan det ha kommit fram folk med servetter och sådant där, det ha varit att de har kommit fram med sådana saker nu exakt vilken följd, det vet jag inte riktigt. Men där och då så får vi massa grejor och Niklas han bara trycker ner i såret då och håller liksom för att stoppa blödningsen då. Äh, ja och där och då som sagt känner jag liksom, får den här tanken om att jag skall dö, jag tänkte att liksom här, det är så mycket människor jag vill ringa, men det kommer jag inte komma göra för min telefon är inte här och jag måste hålla mig lugn, och jag kände liksom att ja, det här var inte värt att sitta här och dö liksom. Sedan så vet jag att det kom en tanke också, jag kände jaha, skall jag inte kunna vara polis längre. Hur skall jag någonsin vara ute och patrullera efter en sådan här händelse, och då fick jag en liten tanke om att jag blev väldigt besviken och arg över att en person skall kunna bestämma över mitt yrkesval och mitt liv liksom, uppgivenhet, men det var det tankarna som kom liksom, direkt. Sedan efter det så tänkte jag, nej, nu får jag komma tillbaka liksom i nuet och lyssna på mina kollegor, de sa ta det lugnt, ta det lugnt, det här kommer att gå bra och sedan kom det ju massa, massa poliser och kollegor som var framme och kolla till mig och allt som behövde göras, avspärningar och sådant där.

Så jag kände mig ju ganska trygg ändå trots det som hände. Niklas han sa det jag måste liksom få kika lite hur det ser ut i såret och då tittade han, och då hörde jag liksom att det blev en annan ton i hans röst. Han blev nervös liksom, det såg nog inte bra ut, så då tänkte jag, det här verkar inte bra för jag hörde på hans tonläge när han sa Var i helvete är ambulansen för att det tog lite tid innan ambulansen kom.

Och då kände jag också själv alltså, ja, det är nog alltså ett allvarligt hugg liksom, men jag kan inte göra annat än att sitta här och lyssna på mina kollegor, lita på dem och hoppas att det går bra. Jag kände ju, jag hade ju känsel överallt och jag kunde röra på axel och min kollega kände igenom hela min kropp och så här så det inte var andra skador och så där. Det kändes ju ändå bra och så tänkte jag ändå, nämen jag fixar det här liksom ändå, det är inte dag för, det är inte dags att dö idag helt enkelt. Jag hoppas på det bästa liksom. Sedan kom ambulansen och det kändes bra. Jag kunde själv gå bort till baren då och hoppa in där och sedan blev jag inlastad i ambulansen, fick en mössa på mig av en Insatspolis där så jag inte skulle frysa. (skrattar till) det var ju snällt. Och sedan fick jag ju all vård, all vård jag kan tänka mig och de koppla upp slangar och sådant där. Då kändes det ändå liksom, det jag hörde var att värdena är stabila, man hörde liksom ändå man vet ju lite hur sjukvården funkar, stabilt är ett bra ord liksom. Ja och sedan så in på Karolinska och få all vård och sådant som jag behövde. Och man lät ju det här trycket sitta kvar och man tog inte av det förrän jag kom in på operationsbordet då tänker jag. Jag vill bara bli i hopsydd efter alla röntgen och sådant där. Så att ja, sedan var ju läkarna då positiva, de tyckte det såg bra ut för de gjorde ju alla kontroller och sådant som de kunde liksom och sedan röntgen och sådant där. Och sedan så var det att det här meddelandet gick inte fram förrän senare med att det hade tagit så långt ner i ryggkotan då, ryggraden då eller ryggmärgen. Så det är liksom händelsen från det till jag blev liksom ihop sydd helt enkelt.

Och som sagt det här med gärningspersonen då det var ju liksom det är ju den personen som högg mig är ju den personen som Markus ligger i väldigt, väldigt snabbt liksom, jag tror från det jag blev huggen till han är gripen, ja det tar inte många sekunder, alltså det tar ju nog, jag skulle gissa på mellan 15 och 30 sekunder från det han hugger till att han är gripen. Det kändes också bra att han är gripen och kniven var säkrad och det var en kollega som gick fram och stod och titta på den liksom, så att, ja, jag fick det vård jag behövde liksom så att när kollegorna kom på plats så är det ändå en hyfsat lugn situation eller de fick koll på läget helt enkelt trots allt som har hänt och det kändes bra. Mm, det är i stora drag och så och som sagt det här själva attacken det, vi hade ju inte haft någon konfrontation med någon. Vi har pratat med då när vi var inne på Burger King när vi beställde kaffe en timme tidigare, när vi var inne på Scandic Malmen och låna toaletten också en halvtimme tidigare. Men vi har inte pratat med någon person som var berörd av den här händelsen. Och fordonstoppet var ju helt enskilt och vi pratade inte med förarna, det var ju bara Södermalmspolisen. Så den här attacken mot oss, mot mig kom ju från ingenstans.

Jag överhuvudtaget inte sett den här personen, han gjorde inget väsen av sig skrek ingenting innan, han högg. Liksom händelsen börjar när jag får den här extrema smällen och då är det liksom igång. Men dessförinnan så är det liksom från noll till hundra på, från hugget liksom det är där det börjar liksom. Och som jag sa innan så är jag väldigt förvånad över den kraft och, alltså att det var så väldigt distinkt och riktat, äh, alltså man kan jämföra det man har sysslat mycket med idrott, sedan har man ju självskydd och så här liksom men, det, jag tror aldrig jag har fått ett sådan riktat smäll mot mig någonsin så känslan är att den här personen har velat mig väldigt illa. Och jag är fortfarande förundrad än idag liksom hur, hur kraftfullt det här slaget som jag uppfattade det, var. Jag förstår inte hur det ha kunnat bli det av en kniv. Men förmodligen kanske det är när det tar stopp mot ryggraden då, mot ryggkotan, att det är det som gör att det blir den här smällen också. Annars tänkte jag att en kniv är ju så

smal liksom så att då blir det liksom ingen duns liksom., och då bör det ju ha varit när den träffat ryggkotan, det är det enda som jag kan tänka. Mm, det, men att, ja, så att det är väl det som jag tänker på, så som jag minns det.

FL: Hur känns det när du pratar om det här nu då, när du återupplever det här, när du berättar om det?

HP: Äsch, det känns ju lite överkligt att det är jag som har drabbats av det, det känns som om det är någon generell polis som har blivit drabbad av det, så det är svårt och få in att det verkligen är jag, att jag pratar om mig själv. Så det känns ju omtumlande och det väcker ju mycket känslor om att verkligen en person har velat enligt mig ha ihjäl mig liksom, det känns. Ja, det är ju ingen bra känsla, det är ju liksom, man blir ju besviken, ledsen, inte mer besviken och ledsen än arg. Jag förstår inte hur en människa kan göra på detta viset. Av en sån här, från ingen stans liksom. Så det är ju, det känns ju inte bra i kroppen när jag berättar om det. Man känner sig rätt så liten och hjälplös liksom att man inte kan skydda sig mot sådant här. Inte på ett bra sätt vad jag vet. Så, ja, nej men det är omtumlat och jag tror som sagt allting har inte landat i mig själv än så länge, heller liksom, det är olika känslor som kommer varje gång man berättar om det. ja, men som sagt, för min del är jag helt säker på att den här personen som gjorde det ville ha ihjäl mig helt enkelt. För med den kraften och (ohörbart) 00.41.08, motiverad över och med en kniv i nacken, man kan inte ha något andra tankar än att den här personen ville ha ihjäl, och då måste man själv förstå att, ja, det kan bara sluta på ett sätt men nu slutar det väldigt lyckligt. Jag har haft en extrem tur och det är jag medveten om. Jag är inte speciellt religiös, men får väl erkänna att det har varit en liten skyddsängel som varit ute och gått på Medborgarplatsen, ja.

FL: Hur länge har du varit polis?

HP: Jag har varit polis i tre år.

FL: Räknar du med aspirantår då?

HP: Nej, då blir det två och ett halvt år efter jag gjort examen 6:e juni 2014 och färdig med aspiranten årsskiftet där 13/14.

FL: Och vad är det för typ av tjänst du har idag?

HP: Jag är ordningspolis som är ute på gator och torg. UGV. Utryckningspolis. Och det har jag varit hela tiden. Och jag har varit utsatt för en attack innan också. I Trelleborg för två år sedan, där jag bröt näsvingen men det var en liten annan händelse. Det var liksom när man jager en gärningsperson som vänder sig om och väljer att gå till motattack, så att det är liksom en annan upplevelse, men kanske också kan på sätt och vis ha hjälpt mig i detta på något vis. För att det är väldigt stort att bli attackerad av en annan människa framkallar ju väldigt många känslor och rädslor och tankar och som sagt att det är väl också näst intill ett mordförsök att få en vinkelslip som väger X antal kilo slängd i ansiktet. Det handlar väl bara om rubricering liksom. Men vissa tankar och känslor känns igen från den händelsen, att man blir utlämnad och att annan person väljer nästa ens öde liksom. Just den här kränkningen att bli utsatt för något när en annan person bestämmer någonting. Det var en liten annorlunda händelse, just det här, detta var ju helt provocerat. Men just när man inte kan styra över saker själv så.

FL: Vid det här tillfället, du nämnde att ni hade reflexväst på er, beskriv, vad hade du mer för klädesplagg på dig, minns du det idag?

HP: Äh, ja, jag har då full uniform, jag har mina vanliga svarta kängor och blå polisbyxor och mitt skärp över kroppen eller vad man skall säga. Så jag har ju vapen och magasin och som sitter i bältet som vanlig utryckningspolis. Sedan har jag min, jag hade den mörkblå skjortan med mina polisemblem på. Både jag och Markus har vår båtmössa på för att synas, tydligt att vi är poliser helt enkelt. Och den här reflexvästen som är neongrön/gul och sedan så står det polis reflex blå bakom där, för att man skall synas för att vi skall inge trygghet helt enkelt. Vi har de här reflexvästarna när det är demonstrationer eller vid city eller när vi jobbar mot krogar och sådant där för att synas för att inge lugn och trygghet och dels för att hitta varandra också, om det är stora folksamlingar, så att det finns inget tvivel om att jag är polis.

FL: Nej, det var min nästa fråga nämligen och du har ju svarat på den. Och du är av uppfattningen att du uppfattades som en polisman där och då på grund av din klädsel.

HP: Mm, ja, nej absolut. Ja, det gick inte att ta miste på. Vi är fyra kollegor och vi går ganska nära varandra och alla har samma klädsel på sig. Och vi har gjort fordonsstopp och helt apropå liksom och ja, människor brukar nicka till när polisen kommer och det gjorde de även då. Så det finns ingen tvivel om att man inte kunde förstå att jag inte arbetar som polis.

FL: Ja, Jeanette.

FL2: Ja, jag tänkte på, vad det här, hade du jobbat någon annan dag på Medborgarplatsen i närtid eller med den här demonstrationen.

HP: Nej, detta var min första dag på den här sittdemonstrationen. Så att jag har inte varit på den här kommenderingen innan.

FL2: Nej.

HP: Nej, så att det var första dagen då. Och normalt kan jag säga att arbetsområdet är Norrmalm men vi är väldigt ofta här på Söder också och biträder i alla möjliga ärenden, så platsen är ju känd för mig, liksom.

FL2: Ja, den första dagen i det här ärendet?

HP: Ja, den första dagen, ja precis.

FL2: Sedan nämnde du då att ni kontrollerade en bil då lite längre bort vid Götgatsbacken.

HP: Ja, precis, straxt innan backen börjar liksom.

FL2: Precis, hur länge var ni där ungefär, vid den arbetsuppgiften?

HP: Nja, Söderkollegorna gick bort där och sedan så är jag och Markus vid Medborgarplatsen, och vi ser att det har gjort ett fordonsstopp. Så att de har påbörjat det och vi ser att det börjar stå och göra slagningar då, kontrollfrågor på telefonerna och riktar radio så här. De har kanske stått där i ja, en minut innan vi kommer bort till dem också. Och sedan så står vi där, för jag vet att radion riktar upp mig för vi ligger på en insatskanal som är lite orderkanal som insatskanaler. Vi heter då Alfa 10011 någonting, till den här kommenderingen. Så ibland när man riktar radion så kanske vet de att vi ligger på insatser och missar det så riktar de på individ, riktar de. Så individ, fick det av

mig så jag fick det på radion själv, deras fråga. Så därför gick jag ju bort och sa att er radio riktade upp mig, de sa att föraren är den här och den här och den här. Och det kanske, de stod väl vid bilen kanske en, en, två minuter och vi går väl bort och pratar ytterligare en minut och sedan så, som sagt var Linus han fick kontakt med gränspolisen, för jag tror att det var en utländsk förare, han skulle bara kontrollera körkort sådant där, skulle bara dubbelkolla liksom. Så att Linus står och pratar med någon från gränspolisen men vi är klara med själva bilen. Och då så säger Linus, jag skall bara prata klart med gränspolisen och då går jag och Markus ifrån. Och den där bilen står ju kvar. Så att de får ju avbryta själva ärendet när de hör att jag blir attackerad.

FL2: Och hur lång tid uppfattar du ungefär liksom då att (ohörbart) 00.49.30.

HP: Jag har uppfattat kanske, ska se, gå bort, svårt att säga men alltså, jag själv är i närheten av bilen kanske mellan en och två minuter. Jag gör liksom inget speciellt, jag bara säger det som jag fick till mig på radion och kikar in lite bilen och så, jag skulle säga max två minuter vid bilen där och sedan går vi liksom, ja, väldigt, väldigt kort, för att det är de som ändå har själva kontakte med föraren så här.

FL2: Och då när ni står där vid bilen, uppfattade du någon människa som står där och tittar vid bilen som hotar?

HP: Alltså jag uppfattar inte som att vi är iakttagna eller någonting liksom. Alltså det är väldigt lugnt, folk kommer och cyklar till jobbet och så här och det är den här vanliga ruljangsen och, och gör man fordonskontroll då har man ju kontroll på bilen och så pratar man med kollegorna, det är ju alltid folk som står vid Medborgarplatsen liksom. Men att någon liksom tittar ut oss eller så här, det har inte jag uppfattat eller iakttagit. Och jag har inte sett blicken i någon person som skiljer sig från vanliga folkmassa på inget sätt. Ofta reagerar man på om människor stirrar på en eller skiljer sig från det här vanliga sättet från människor. Går på något konstigt vis eller, ja som faller utanför det här vanliga sättet och inte min kollega Markus heller. vi går i lungan ro liksom och hälsar på folk när vi går längs Götgatan söderut då och sedan kommer attacken liksom, från ingen stans. Och det var ju som sagt att jag tror det var därför jag tänkte att, första tanken som bara slog mig liksom i tusendelen av sekunden att, den enda person jag hade i min närhet, var liksom Markus. Och då tänkte jag liksom, det första, vad gjorde du Markus liksom, för jag tänkte att det var ingen annan som kunde gjort något för det var ingen annan vid oss, men uppenbarligen så kom det ju någon någonstans ifrån, bakifrån då ju. Enligt hacket eller varje fall som inte jag såg eller hörde.

FL: Då har jag bara en sista fråga som jag ska ställa, du tjänstgör ju som polis, du har gjort så under tre år, så du sa. Och då är frågan, har det som du känner till, har det hänt något som du känner till, har det hänt någonting nära din tid innan det här något ingripande eller någonting eller har du någon fiende, någon konflikt, någon speciell som du kan tänka, komma att tänka på?

HP: Nej, jag, alltså, jag har själv sett mitt arbetssätt som polis väldigt öppet, jag gillar och prata med människor. Känna in människor och försöka ta mig tid och speciellt ungdomar är där jag tycker man kan göra störst skillnad. Och försöker vara en förebild. Jag vet ju att en del är på plattan och pratat med ungdomar som hänger där, dels Stockholms-kids som hänger där lite för sent på kvällarna, dels många, alltså ensamkommande som har sina problem och frågor. Där försöker jag också vara öppen polis och så förstår jag att det är olika, de har ju olika åsikter om myndigheter från andra länder andra kulturer, det är jag fullt medveten om. Därför så försöker jag inge en trygghet till alla jag möter. Alla ungdomar skall förstå att polisen är där för deras

trygghet, vi är inte bara när det händer saker. Så att försöker ändå liksom utbyte, ha meningsfulla samtal med personer, men det är inget, jag känner jag har inte något ärende under hela min polisiära karriär nästa som, karriär, lustigt ord men, under den tid jag varit polis som jag känner att jag har liksom inget gjort. Alla ärenden har avslutats på ett bra sätt. Jag har fått säga vad jag vill, den personen som jag har kontrollerat, eller hjälpt eller gripit, har sagt sitt. Därför så känner jag mig också alltså fram till nu att jag är trygg i min roll som polis. I visshet att vara tydlig och förklara för folk varför det är så här och försöker hjälpa, folk frågar och så ungdomar ibland i 15 till 20-årsåldern vad de vill när de blir stora eller så här. Och det tycker jag är viktigt att ta mig tid till. Men jag känner absolut inte att någon har något aggregerat till mig, absolut inte, det har jag inte känt och därför, därav är besvikelsen ännu större, för att det den här personen gör kan ju drabba alla andra som man vill hjälpa också. Det sätter alla andra i en svår situation. Och det är ju också besvikelsen för där kommer frågor och sånt här och det är att en person gör så det är inte, det förstör för så många andra.

FL: Ja, bra.

FL2: Clea, har du några frågor?

ADV: Nej.

FL: Nej, vad bra. 11.06. då stänger jag av här.

FL: Då har vi en kompletterande fråga gällande förhör med Ted Eriksson. Ja, precis, du har ju beskrivit det här att du går med din kollega Markus, och att det helt plötsligt du känner den här kraftiga smärtan.

HP: Mm.

FL: Så när du går där och strax innan du får det här slaget, smärtan. Är det något mer eller något annat som du kommer att tänka på där i den situationen?

HP: Straxt innan hugget?

FL: Ja, nu tänker jag på allt.

FL2: Innan du känner den här smällen som du säger du kände.

HP: Ja, en sådan där kraftig smäll från ingen stans.

FL2: Mm.

HP: Nej som sagt jag går med kollegan där och kollegan är i min närhet där, en, en och en halv max två meter. Och nej jag går och pratar med Markus, jag känner inget konstigt, jag får den här extrema som sagt smällen och smärtan i nacken och som sagt jag hör liksom ingen som skriker och jag har funderat mycket på det om man om möjligt hör fotsteg att någon tar sats i något avseende. Men i och med att jag inte förstod att jag var attackerad av någon människa direkt det var ju att jag känner liksom det är ingen som tar tag som jag uppfattar det, jag känner ingen kropp mot mig. Det blir den här smällen och sedan möjligtvis att någonting tuschar mig, men uppfattar inte att det är någon människa mot min kropp, det är smällen liksom. Hade någon tagit tag i mig, då har man övat så mycket. Är det någon som tar tag, då liksom tar man skjut, man puttar ifrån, men den reaktionen kommer inte på mig, så jag förstår inte att jag blir

attackerad av en människa. För att det är just den här smällen som är liksom det första som jag upplever nuddar mig eller så. Så att jag kan inte säga att jag tänkte på någonting precis innan mer en att, mer en att jag och min kollega går och samtalar och har det bra helt enkelt.

FL: Och går.

HP: Och går, ja, och går, rör oss framåt i promenad.

FL2: Så uppfattar jag dig rätt så det första som du känner av i den här situationen, det är den här smällen, den som du, det är det första?

HP: Ja, det är smällen, den här kraftiga dunken.

FL2: Den du känner mot kroppen, den första känslan mot din kropp, det är den smällen som du...?

HP: Ja, den första känslan mot min kropp är smällen, dunken liksom, slaget mot min kropp, det är det som jag känner, det är det första som jag kan minnas att jag känner.

FL: Vad bra, och till det Clea, har du någonting att lägga till?

ADV: Nej.

FL: Nej, då avslutar vi förhöret.

Utskrivet den 19 september 2017 YS.

Förhör

1: förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, BF-IGV 55 LPO Norrmalm

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Goliats, Jan

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Svenskt KK av Pa Sarah
Repic

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Vittnesförhör angående FÖRSÖK TILL MORD, 2017-08-31 kl.11.07 på Medborgarplatsen, Stockholm

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Sarah Repic

Förhørsdatum

2017-08-31

Förhör påbörjat

10:50

Förhör avslutat

11:10

Förhørsplats

Medborgarplatsen

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Konceptförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

S.R.

Berättelse

Goliats uppger att han kommer upp ur tunnelbanan vid Björns Trädgård och ska korsa gatan mot Medborgarplatsen.

Goliats ställer sig vid en reklamskylt, under träden för att ta skydd från regnet då han ser att det är röd gubbe.

Goliats ser att det kommer två poliser patrullerandes från Götgatan sett, det ser ut som att de bara går och samtalar med varandra.

Goliats ser hur en man passerar honom springandes från höger, Goliats ser inte om mannen kommit upp ur tunnelbanan eller inte.

Goliat ser att mannen håller i något som ser ut som en tidning, Goliats tror initialt att mannen är en vän till poliserna och ska skoja med dem på något sätt.

Goliats ser då hur mannen springer upp mot en av polismännen bakifrån, han tar tag i polisens krage och drar ner den, samtidigt som han tar sin högra hand och gör en rörelse mot halsen, Goliats ser inte om det är ett hugg men förstår att det är det som skett efteråt.

Goliats tycker att de ser ut som att mannen försöker dra ner kragen på polisen så att han skall komma åt hans hals, för att komma förbi skyddsväst och så vidare.

Goliats vet inte exakt var på nacken som knivhugget träffar, men att den träffar honom i nacken. Goliats vet inte hur djupt hugget går.

Goliats inser i samband med händelsen att mannen inte höll i en tidning utan att det var en kniv. När mannen sedan direkt springer från platsen ser Goliats att han håller i något metallföremål, förmodligen en kniv, ca 35 cm lång.

Samtidigt som mannen springer från platsen ser Goliats hur polismannen tar sig för halsen och går ner på knä, Goliats ser hur kollegan springer efter mannen.

Goliats ser hur mannen rundar Björns Trädgård och sedan blir gripen utanför tunnelbanestationen, Björns Trädgård. Goliats följer inte mannen hela vägen men förmodar att det är rätt person som greps.

Goliats uppger att han stått ca 3 meter ifrån händelsen och såg allt på relativt nära håll.

Goliats beskriver mannen som följande:

Tunn kroppsbyggnad

ca 170-175 cm lång

ca 25 år

Mörkhårig

Goliats hade inte känt igen mannen om han såg honom igen då det hela gick så fort.

Uppläst och godkänt i konceptform.

Förhör

2:a förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person	Personnummer	
Goliats, Jan		
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Vittne	Nej	
Tolk	Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Kompletterande förhör angående vittnets iakttagelser vid händelsen.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Magnus Bergle	2017-09-11	12:23	12:43
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
	RB 23:6	Telefonförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

Vittnet berättar hur han kommer upp ur tunnelbanan. Redan när han kommer upp ser han tre poliser och funderar på vad de gör där och om något han ha hänt. Han planerar att korsa Götgatan för att gå i riktning mot Medborgarplatsen. Det regnar lätt och i väntan på att han skall få grönt ljus drar han sig in under ett träd en bit från övergångsstället. Då han står under trädet så tittar han på två poliser som kommer gående förbi honom närmast vägen. De småpratar med varandra och ser ut att han trevligt.

Vittnet står mellan tre och fem meter från poliserna. Han står på den innersta trottoaren och poliserna det var en cykelbana mellan dem. Han upplevde att han var mycket nära dem.

Sedan ser han plötsligt en man som kommer springande mot dem. Han uppfattar det som att mannen har en tidning i handen och att han är i färd med att skoja med poliserna. Mannen lägger handen på vänster axel och tar tag. Han drar sedan undan polisens skyddsväst varpå han sticker honom på höger sida.

Sedan ser vittnet hur mannen har en kniv med långt tunt blad i handen och hur polisen sjunker ner på knä. Nästa gång han ser killen så är det en polis som sitter på honom och han är uppträckt i ett hörn mellan en vägg och en trappa.

Det tog ett tag innan vittnet förstod vad som skett. Det var först när polisen sjönk ner på knä och tog sig för halsen som han kopplade. Han reflekterade då över hur utstuderat det verkade att ta tag och dra i kragen för att både stoppa polismannen och få undan skyddsvästen. Han förstod sen att det var för att få plats med kniven och uppfattade det som genomtänkt för det var inte någon stor glipa.

Då han tidigare stått och betraktat polismännen så hade han funderat på om de hade

skyddsvästar under reflexvästarna de var iklädda.

Vittnet om beds förtydliga hur han uppfattar situationen och han beskriver då hur han tyckte att det verkade väldigt avancerat att flytta på läderna för att komma åt med kniven. Han tror inte att man gör så om man inte har bestämt sig för det och planerat angrepet. Vittnet nämner som exempel om han själv skulle han planerat ett sådant illdåd så skulle han inte veta hur han skulle hugga. Skulle man ge en kniv till 10 slumpmässigt utvalda personer på gatan och be dem attackera poliser så skulle inte de heller komma på att skapa den där glipan att hugga i.

Det såg så medvetet ut att han i efterhand upplevt det som planerat och att den misstänkte tagit reda på hur man gör för att skada någon. Vittnet reflekterar över att det beror på vilka referensramar man har sedan tidigare men utgår från sig själv.

Efter händelsen så åkte vittnet iväg till vänner norr om Stockholm och tog inte del av mediabevakningen i samband med händelsen. Han var borta till Söndag kväll. Han har senare sett två intervjuer med polismannen som utsatts. Hans kompis sade till honom att han var med på bild i aftonbladets nätupplaga som han sen tittade på.

Han skulle inte känna igen mannen igen idag men upplevde det som att han var i 25års åldern.

Uppläst och godkänt i anteckningsform

Förhör

Oberoende vittne

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, BF-IGV 55 LPO Norrmalm

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Bureland Ekholm, James

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Gällande MORDFÖRSÖK 2017-08-31, Medborgarplatsen Stockholm

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Therese Lamrin

Förhørsdatum

2017-08-31

Förhör påbörjat

10:50

Förhör avslutat

10:52

Förhørsplats

Medborgarplatsen, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:3

Förhörssätt

Konceptförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Ekholm stod i närheten av brottsplatsen då det skedde.

Ekholm berättar att han såg en man, sedermera den gripna mannen, gå från Götgatsbacken mot Folkungagatan i Stockholm. I höjd med övergångsstället på Götgatan, i höjd med Medborgarplatsens tunnelbanestation vid cykelstället, hoppade denna man på en polisman. Polismannen hade ryggen vänd mot mannen när det skedde. Mannen kom alltså bakifrån och högg polismannen i nacken.

Mannen sprang sedan mot Björnsträdgård och slängde kniven över staketet som löper runt tunnelbanestationen Medborgarplatsen så att kniven hamnar i Björnsträdgård. Mannen blev sedan gripen av polis.

Ekholm upplevde att mannen var fast besluten att skada polismannen och var mycket målmedveten. Mannen hoppade på polismannen bakifrån och hoppade upp och tog i för att få ned kniven i nacken på polismannen.

Ekholm är hundra procent säker på att mannen som polisen grep är mannen som knivhögg polismannen.

Återgett och godkänt i koncept.

Förhör

Vittnesförhör med Italienska

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Utredning 3 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Cuda, Irina

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
italienskt idkort nr
AX9615402

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Liv Enqvist

Språk

Italienska

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Vittnesförhör

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Sofia Wiberg

Förhørsdatum

2017-08-31

Förhör påbörjat

11:55

Förhör avslutat

12:43

Förhørsplats

Polisstationen Södermalm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Irina berättar att hon och hennes pojkvän är turister från Italien som bor på ett hotell i närheten av Mosebacke.

Berätta vad det var som hände.

Jag gick mot tunnelbanan från gatan där hotellet ligger och medan vi var på väg till tunnelbanan, jag och min pojkvän, så såg jag personligen att det uppstod ett bråk, det var några som stod där och jag såg även att polisen uppmärksammat det. Polisen gick fram och sa stopp eller halt där eller nåt sånt och sen fick polisen ett knytnävsslag.

Allt gick jätte fort. Jag hörde att dom började skrika. Nån skrek att de skulle sluta eller något liknande och sen såg jag att polisen tog sig för axeln. Allt gick jätte fort. Sen jagade dom ner den här killen och tog fast honom. Allt gick jättefort och därför är jag inte 100 procent säker på hur allt gick till men jag är säker på att de skrek till killen att han skulle stanna upp.

Du och din pojkvän gick på gatan och såg några som bråkade. Kan du beskriva dom som bråkade? Hur många var dom och vad hände?

Jag kan inte säga exakt hur många personer det var men de var väldigt få, mindre än fem tror jag.

Så fler än två och färre än fem?

Ja, jag tror det.

Vad gjorde dom?

När jag kom fram där så var jag inte koncentrerad på just dom men jag uppfattade det som att

det var stökigt och bråkigt och folk som sprang därifrån.

Så de här personerna bråkade med varandra när poliserna kom?

Jag kan inte säga från början hur det var då. Jag vet inte om något hänt innan eller om det hände då poliserna var där. Det var så stökigt. Jag kom fram till torget och såg och hörde att dom bråkade där och sen skrek nån halt eller stopp och sedan tog sig polisen för axeln och sen sprang folk.

Vilka bråkade?

Jag vet inte.

Så du vet inte om det var bråk innan polisen kom eller om det var bråk mellan poliserna och de andra?

Precis.

När sprang dom, var det innan polisen kom eller efter?

Alltså när jag kom var redan polisen på torget.

Sprang dom innan eller efter slaget mot polisen?

Jag såg att någon gav ett knytnävsslag och sedan började folk att springa.

Kan du uppskatta hur många som sprang?

Kanske fem personer. Men bland dom fanns även poliser så jag vet inte hur många som var poliser och hur många andra som sprang de hade mörka kläder jag såg ingen skillnad på dem. Jag såg att polisen jagade en person och sen gick jag mot tunnelbanan och när jag stod vid ingången till tunnelbanan så såg jag att polisen tog fast en person i hörnet vid parken och en trappa. Jag stannade på platsen och jag såg polisen som tog sig för axeln och han såg ut att ha mycket ont och jag stannade för jag förstod att det hänt något mycket allvarligt.

Kan du beskriva personerna som bråkade?

Jag såg ingens ansikte måste jag säga.

Män, kvinnor, ålder, hårfärg?

Ja jag är säker på att större delen av den här gruppen var män pga deras fysik och hår och hållning och så men jag såg inte deras ansikten. Jag vet inte hur gamla dom var men ska jag säga någonting så var dom kanske i 30-års åldern. Jag kan inte säga med säkerhet men den killen som blev fasttagen han hade svart hår och lite skägg, jag kanske koncentrerade mig mest på honom eftersom det var han som blev fasttagen, de andra kommer jag inte ihåg.

Han som blev fasttagen var det han som du såg slå polisen innan?

Ja, jag tycker det verkar så.

Såg du honom slå polisen innan?

Jag tror det. Men jag är inte helt säker.

Såg du om han som slog polisen hade något i händerna?

Nej det såg jag inte.

Såg du om han eller någon annan kastade iväg eller släppte någonting i samband med detta?

Nej det såg jag inte.

Efter det här knytnävsslaget så koncentrerade jag mig på polisen som blivit slagen i axeln. Jag förstod inte riktigt om han fått ett knytnävsslag bara eller om det hänt något mer för han

tog sig jätte mkt för axeln och sen tog han av sig tröjan och då såg jag att det var blod där.

Kan du beskriva hur det såg ut när han fick det här slaget?

Ja jag såg att det var ett bråk där som sagt och att det var mycket stökigt. Killen gav polisen ett knytnävsslag och sedan sprang killen och poliserna sprang efter honom.

När slaget utdelades såg du var killen befann sig i förhållande till polisen?

Nej det vet jag inte det kan jag inte säga.

Skulle du känna igen killen som slog polisen om du såg honom igen?

Ja det skulle vara väldigt svårt för jag såg inte honom i ansiktet utan jag såg honom mest när dom tog fast honom.

Såg du vad han hade på sig?

Nej jag tänkte inte på det.

Hur många poliser var på platsen.

Jag vet inte.

Var dom fler än två?

Jag vet inte för i början var det så stökigt att jag inte såg vem som var polis och vem som inte var det.

Hur mycket var klockan när detta hände?

Jag vet inte.

Hur länge stannar ni i Sverige?

I morgon tar vi bilen och lämnar Stockholm och sedan lämnar vi Sverige den 3 september. Vi ska först till Uppsala och sedan till några sjöar som jag inte minns namnen på.

Förhöret uppläst och godkänt.

12:43

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Utredning 1 PO Sthlm City

Diarienumr

5000-K1087035-17

Hörd person

Ferrara, Tommaso

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
italienskt id-kort au 5677158

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Francesco Molinari

Språk

Italienska

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Vittnesförhör till händelsen 2017-08-31 på Medborgarplatsen, Södermalm

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jenny Walldén

Förhørsdatum

2017-08-31

Förhör påbörjat

11:56

Förhör avslutat

12:50

Förhørsplats

Södermalms polisstation

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Tommaso sade att han är här som turist. Han kommer från Italien.

Förhöret genomfördes med italiensk telefontolk och förhørsledarens frågor är skrivna med kursiv text.

Berätta vad som har hänt.

Vi var på ett torg och förstod att det var poliser och skrik och de skrek "halt, halt" och det var en person som blev gripen.

Efteråt förstod jag vad som hade hänt eftersom det var en polisman som blivit sårad.

Var befann ni er på torget?

Jag var med min flickvän och stod på Götgatan vid en tunnelbanestation och det var vid några träd och växter där. Vid stod 10 meter ifrån ett galleri med glasvägg till tunnelbanan. Allt gick väldigt fort, det tog 10-20 sekunder.

Hände det vid tunnelbanan?

Ja, om ni visar en karta så kan jag visa. Vi hade gått ner från Götgatsbacken mot Medborgarplatsen, vi var på väg ner till torget. Vi gick och stannade i hörnet där "Ming Garden" och såg att det var minst tre poliser som sprang över gatan mot den trottoaren som vi stod på. En av poliserna såg ut att ha ont, det kunde man uppfatta eftersom han såg att han hade ont och höll handen mot axeln och det var inte han som stoppade mannen utan det var hans kollega.

Man såg att poliserna sprang och skrek tydligt och bestämt stopp och halt. Det var precis vid ingången till tunnelbanan och det var mycket folk och det var en kritisk situation.

Såg du vem de sprang efter?

Jag såg den misstänkte när han stoppades, jag såg bara polismännen som sprang och ropade.

Var fick dom tag på mannen?

Poliserna fick tag på mannen vid trappan mittemot tunnelbanestationen.

Vad hände då?

En polisman satte på handbojor på mannen, medan den sårade polismannen stannade 3-4 m innan och kontrollerade sina sår och bara några sekunder senare kom det fler poliser och en del poliser hjälpte kollegan med den gripne och de andra poliserna hjälpte den skadade polisen.

Jag vet inte hur polisen fick sina sår för jag såg inga vapen eller verktyg. Jag vet inte vem eller hur det gått till hur polismannen blivit sårad.

Vad såg du för skador på polisen?

Jag såg inte vad som hände men förmodar att det varit något spetsigt som orsakat skadan, det var ett djupt hål. Det kom mycket blod, det forsade.

Var var såret?

Det var mellan axeln och halsen, mitt på.

Beskriv mer...

Jag gick fram och såg det vid trappan bara några meter ifrån.

Det var en polisman med uniform på sig och det rann blod. Han tog av sig jackan och han hade två tröjor på sig. Det är därför jag förmodar att det var ett vapen eller spetsigt tillhygge som skadat polismannen.

Hur upplevde du den skadade polismannen?

Jag uppfattade att det var ett sår som ville skada polismannen och det såg avsiktligt ut inte som att det var så att polisen försvarat sig. Polismannen var i början se ut att vara lidande ut men såg mer lugn ut när gärningsmannen var gripen och att det såg ut att polismannen såg nöjd ut över att ha gjort ett bra jobb och han fick hjälp snabbt av ambulansen.

Kan du beskriva gärningsmannen?

Inte mycket för efter de hade stoppat honom fördes han bort snabbt.

Hur lång tid upplever du att händelsen tog?

Jag uppfattade skrik och de grep en person tog det 5-10 sekunder och fram till att polisen fick hjälp och mannen fördes bort kanske 5-10 minuter.

Hur upplevde du situationen?

Jag hann inte bli rädd för det gick så fort. Det fanns massor av personer, mammor och barn och det gick så fort allting.

Uppfattade du några andra personer som kan ha sett något?

Det fanns några som såg bekymrade ut eftersom de hörde skrik och så.

Hur kom du i kontakt med polisen?

Ja, jag fick kontakt med en polis där som bad mig följa med till polisstationen.

Tommaso berättade att han åker tillbaka till Italien den 3 september och bor på Mosebacke Hostel på Högbergsgatan 26 i Stockholm. Jag är här med min tjej och hon var ju med och såg och är ju här och lämnar uppgifter. Jag kom hit till Sverige i 3 dagar och innan var vi i Göteborg och Uppsala, det är en semesterresa för innan var vi i Oslo. Det är min tjej som ordnat resan och kan allt.

Förhör uppläst och godkänt

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Utredningsjour 5 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person	Eberhardsson, Marcus		Personnummer
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne	
Vittne	Nej		
Tolk		Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd med anledning av mordförsök på polisman Ted Eriksson.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Lars Cernjul	2017-08-31	11:42	12:18
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
Karolinska sjukhuset	RB 23:6	Telefonförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av	Konceptförhör	

Berättelse

Polisassistent Marcus Eberhardsson patrullerade dag som ovan med kollegan Ted Eriksson runt och omkring Medborgarplatsen. Resursen bestod av två stycken tvåmanna patruller.

Detta med anledning av den stillasittande demonstration som genomförs där med anledning av att visa motstånd mot afghanska utvisningar. I aktuell kommenderad ALFA patrull ingick även befälet Claesson samt en sista och fjärde polisman.

.Marcus och Ted "bladade" intill cykelvägen vid Götgatan i riktning söderut mot Gullmarsplan. Plötsligt i höjd med en busshållplats som ligger intill Björns trädgård så ser Marcus något svart i periferin. Han förstår snart att det svarta är en person som höjer sin hand och slår ett nedåtgående slag mot kollegan Teds bakhuvud. Han hör en riktigt duns som om kollegan blir riktigt hårt träffad av slaget i huvud eller nackregionen.

Marcus vänder sig direkt om och ser då en man står med en kniv i grepp som om han skall anfalla och hugga någon. Mannen håller kniven med knuten näve och med bladet nedåt.

Marcus backar instinktivt bakåt och ropar "Jag skjuter". "Backa Jag skjuter". Marcus har inte hunnit dra sitt vapen utan ropar detta för att skrämmas och förhoppningsvis ge sig själv tid att kunna ta fram sitt vapen och agera.

Mannen vänder sig då om och springer i riktning in mot "björns trädgård". Marcus tar jakten och sitt vapen och riktar det lågt och skriker igen "jag skjuter dig". Marcus ser hur mannen då slänger kniven åt sidan och fortsätter att springa framåt.

Mannen kommer till en husvägg och stannar upp där då Marcus nu ligger tätt bakom mannen. Mannen vänder sig om mot Markus och det blir ett litet stopp. Mannen tittar på Marcus och

varken säger eller gör någonting.

Under hela förloppet så hör inte Marcus mannen säga eller yttra någonting på något språk. Endast i samband med gripandet så kvider mannen "aj, aj" när han skall "bojas".

Marcus ropar efter sin kollega Ted att denne skall komma dit. Ted svarar då " Jag har fan blivit knivhuggen". Nu för första gången förstår Marcus att slaget som han sett träffa kollegan måste ha varit ett knivhugg.

Marcus beskriver att kniven är stor som en köttkniv och Marcus förstår nu allvaret på riktigt. Han vet inte vad mannen tänker göra nu och Markus gör sig redo att agera med sitt vapen i laga befogenhet. Han riktar sitt vapen lågt mot benen och gör sig beredd utifall mannen skulle anfalla honom alternativt försöka fly från platsen.

Han ser då i periferin hur en gul väst, som sitter på en av kollegorna i den andra patrullen, kommer inspringandes med ful fart från vänster. Kollegan tacklar mannen och mannen kan efter det gripas av kollegan och honom själv.

Marcus och kollegan ser till att kontrollera mannen och Marcus ropar då till kollegorna att säkra kniven vilket görs. Marcus säger att han är säker på det är rätt man som gripits av han och kollegan. Marcus har hela tiden från dess att han hör den kraftiga smällen i kollegan nacka tills dessa att han handfängslas haft visuell kontakt med mannen.

Han ser också att kniven som mannen slänger ifrån sig är exakt den kniv som sedan tas i beslag.

Marcus vill också nämna att i samband med transporten så faller en ring ur hans skjorta och den tas i beslag. Ringen har med största sannolikhet tillhört gärningsmannen och i samband med gripandet har den på okänt sätt trillat av honom och in innanför Marcus skjorta.

Marcus kan lämna följande signalement:

Man i 20 till 30 års ålder. Afghansk alternativ en aning asiatiskt utseende. Helt mörkt klädd. Kort mökt hår (Ej rakat) och lite skägg.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 3 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Claesson, Hans Niklas

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Polisleg

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Iakttagelser i samband med mordförsök vid Medborgarplatsen

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Anette Fridlund

Förhørsdatum

2017-08-31

Förhör påbörjat

12:30

Förhör avslutat

13:20

Förhørsplats

Polisstationen Södermalm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Konceptförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

AF

Berättelse

Niklas berättar att han arbetade som polis vid en insats angående de afganska flyktingbarnen på Medborgarplatsen. Dessa demonstrerade för att Sverige inte ska utvisa människor till Afghanistan.

Niklas var där för att bevaka demonstrationen och med sig hade han 3 kollegor. Niklas var gruppchef och jobbade i patrull med Linus, som också är vittne till händelsen. Kollegan Marcus jobbade tillsammans med Ted, som blev knivhuggen.

Niklas och Linus kontrollerade en bil vid lastzonen utanför tunnelbanenedgången vid Björns Trädgård, strax innan händelsen. Ted och Marcus kom fram för att hjälpa till. När deras hjälp inte längre behövdes så började de gå därifrån. Niklas beskriver att lastzonen ligger ca 15 meter ifrån nedgången till Tunnelbanan vid Björns Trädgård. Niklas ser när Ted och Marcus börjar gå iväg, men vänder sig sedan mot bilen igen.

Därefter tar det bara 1-2 sekunder tills Niklas hör en mansröst skrika. Han minns inte vad som skreks. Men han vände sig om och såg, en man springa till höger om tunnelbanenedgången, ungefär vid mitten av långsidan, och sedan rundar han nedgången till vänster. Samtidigt ser han Marcus springa efter mannen och ta fram sitt tjänstevapen. Niklas sprang framför tunnelbanenedgången mot Björns Trädgård, för att gena. Han såg Marcus igen med tjänstevapnet i handen och hörde honom skrika "Stanna" eller "Stopp" eller liknande. I samband med detta kom Linus springande bakifrån Niklas på vänster sida.

Någon, Linus eller Marcus, tacklade in mannen i glasrutan på restaurangen som ligger i Björns Trädgård. Avståndet är då max 30 meter, som gärningsmannen hunnit springa.

När gärningsmannen är nedtacklad på marken skrek Marcus "Han högg honom", eller något

liknande. Nicklas sprang fram till Ted som då står mitt emellan den nedtacklade mannen och tunnelbanenedgången. Nicklas frågade Ted om han blivit knivhuggen, med tanke på att Marcus skrikit "Han högg honom" eller något liknande. Niklas minns inte om han fick något svar. Men Ted pekade eller höll sig över höger axels nackslut.

Niklas tittade, men såg först bara "jätte lite" blod. Så initialt trodde Niklas att det inte var så farligt. Sedan såg han att det kom mer blod och skrek rakt ut en fråga om någon kunde hämta papper. Direkt kom det fram en kvinna och gav honom en förpackning med engångsnäsdukar. Niklas tog dem i handen och såg på Ted att han hade en reva på ca 1,5-2 cm i skjortan, uppe på höger sida vid nackslutet. Ted stod upp vid tillfället.

Niklas tror att han bad Ted sätta sig ner och i samband när Ted sitter på knä så skriker Marcus "Vårda Ted". Marcus kastade fram ett bandage med kompress som han hade i uniformen. Initialt tog Niklas både bandaget och paketet med näsdukarna och tryckte dem mot såret, utanpå skjortan. Linus frågade om han skulle hämta sjukvårdsväskan som finns i bilen på Medborgarplatsen. Niklas svarade "ja" och Linus sprang och hämtade väskan.

Niklas höll kvar greppet på Ted i någon minut innan han kom på att titta efter hur mycket Ted blivit knivskuren. Niklas slet av Ted kläderna på överkroppen. Han såg bara såret i nacken. Därefter satte han på servetterna och kompressen på såret och lindade runt dem med bandaget. Niklas fortsatte trycka allt han kunde på såret för att stilla blodflödet.

Niklas beskriver såret som ca 2 cm brett och 3-4 cm djupt. Såret var öppet så Niklas kunde se rakt ner i såret.

Niklas blev orolig att det blödde inne i kroppen eftersom såret såg så djupt ut, så han pratade med Ted samtidigt som han kände på Ted om det blödde mer i kroppen på honom. Niklas behöll sedan greppet och pratade med Ted tills ambulansen anlände.

Niklas tillägger att det var han som larmade om händelsen.

Förhørsledaren undrar hur långt Ted var ifrån honom när det hände.

Niklas svarar "10 meter".

Förhørsledaren undrar om Niklas reflekterat något över gärningsmannen.

Niklas uppgav att han ser ju Marcus springa först och att det är en kille framför honom som springer. Det Niklas lade märke till då, var att killen hade svart hår och svart jacka. Killen befann sig ca 13-14 meter ifrån Niklas, när han får syn på honom första gången.

Förhørsledaren undrar om gärningsmannen slåss mot poliserna.

Niklas svarar att det är inget han ser, men han tittar bara på dem ett ögonblick innan han vänder sig mot Ted.

Förhørsledaren undrar om Niklas såg något vapen.

Niklas svarar att det gjorde han inte förrän efteråt, när han vårdade Ted. Han såg då en kniv som låg nedanför trapporna i gruset vid Björns Trädgård. Kniven var en blank kökskniv av modell större. Nicklas uppskattar storleken på kniven till minst 30 cm inkl. handtag.

Förhørsledaren undrar vad som sedan händer med gärningsmannen.

Niklas berättar att han såg att två poliser tar upp honom från marken. Ca 1,5 minut efter händelsen kom en polis vid namn Göran Martinsson cyklandes. Han var en av de poliser som förde bort gärningsmannen. Niklas vet inte vem den andra polisen är. Niklas vet inte vad som hände med gärningsmannen efter det, för han koncentrerade sig på Ted.

Marcus åkte sedan med Ted till KS.

Niklas ombeds rita vad som händer på en karta.

Han markerar N på den plats där de stoppat bilen. Han markerar med ett T och M där Ted och Marcus var när han ser dem. Vidare ritade han ett L där Linus stod när det hela började. Niklas ritar en streckad linje där gärningsmannen sprang o en streckad linje där Marcus sprang. Niklas ser inte vad som händer bakom tunnelbanenedfarten. Men han själv sprang på framsidan. Niklas markerar med ett X där han såg kniven och ett X dit Ted tog sig och där han vårdade Ted. Dessutom ritar han med en punkt där gärningsmannen greps. Se vidare karta.

Förhørsledaren undrar om Niklas hör mannen säga något.

Niklas svarar "Nej, ingenting".

Förhørsledaren undrat om gärningsmannen varit framme hos dem och pratat, innan händelsen.

Niklas svarar "Nej inte hos mig och Linus".

Förhørsledaren undrar om Ted uppfattade att han blev knivhuggen.

Niklas svarar att det vet han inte, men han tror det. Senare berättade ju Niklas för honom och beskrev såret.

Förhørsledaren undrar hur han uppfattade Ted, efter händelsen.

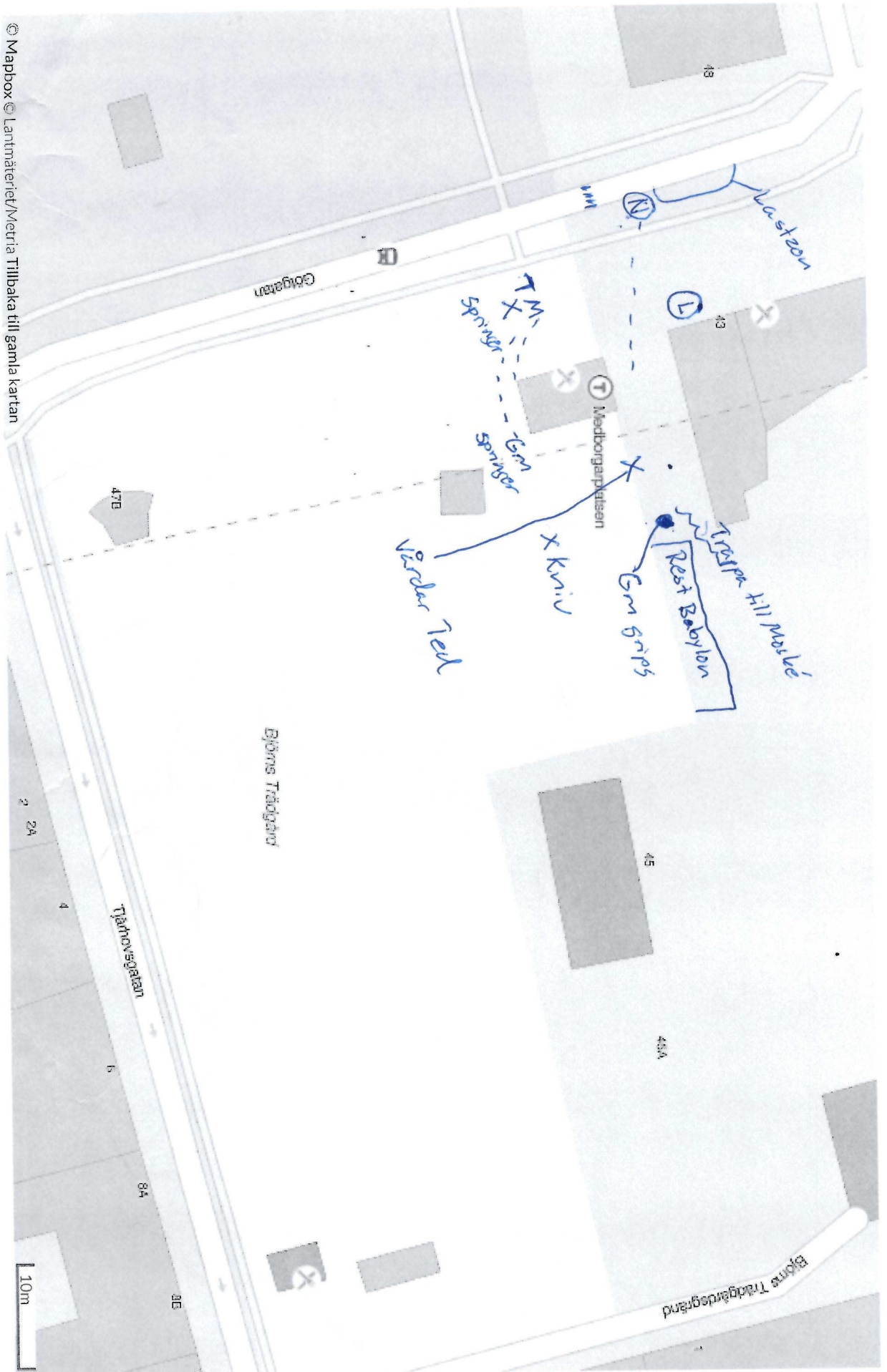
Niklas uppfattade honom som lugn men vet inte om det beror på att han var chockad.

Niklas har aldrig sett ansiktet på gärningsmannen för poliserna var över honom när Niklas såg honom. Så ha vet inte hur gärningsmannen ser ut.

Förhöret kommer godkännas senare, enligt överenskommelse, när det är utskrivet i sin slutgiltiga utformning.

2017-08-31 kl 18:54

Genomläst och godkänt.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Utredningsjour 5 PO Sthlm City

Diarienumr

5000-K1087035-17

Hörd person

Nilsson, Linus

Personnummer

Den hörde är

Vittne

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Iakttagelser i samband med försök till mord

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Ann-Christin Nilsson

Förhørsdatum

2017-08-31

Förhör påbörjat

12:30

Förhör avslutat

12:55

Förhørsplats

Polisstationen Södermalm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Linus berättar att han arbetade tillsammans med sin kollega Claesson den aktuella dagen. De var i en patrull medan den andra patrullen bestod av Markus och Ted. De arbetade för att bevaka demonstrationen på Medborgarplatsen. Linus och Claesson stod och kontrollerade en bil vid p-fickan vid tunnelbaneuppgången på Medborgarplatsen. Claesson stod vid bilen medan Linus hade ställt sin under tak vid det som ska bli Max restaurangen och pratade med gränspoliserna. Precis innan detta hade Markus och Ted gått förbi dem och frågat om de ville ha hjälp med kontrollen av bilen. De sa att de inte behövde någon hjälp så Markus och Ted fotpatrullerade vidare mot Medborgarplatsen. Linus såg att de var vid övergångsstället, ca 30 meter ifrån tunnelbaneuppgången. Linus hörde plötsligt ett skrik komma från det hållet där Markus och Ted befann sig. Han förstod inte vad som hade hänt just då, han hade inte sett händelsen.

Linus såg en kille som sprang bakom tunnelbaneuppgången mot trappan vid moskén och efter honom sprang Markus med draget vapen. Linus sneddade över för att genskjuta dem och han såg att Markus riktade sitt vapen mot killen som sprang. Linus hörde hur Markus skrek "släpp kniven" eller "kniven". Linus såg att Markus såg honom men killen såg inte Linus. Linus förstod att någon var knivskuren men inte att det var en kollega som var knivskuren. Linus sneddade mellan restaurangen och trappan upp till moskén. Det såg ut som killen inte visste om han skulle springa höger eller vänster i samband med det hann Linus i kapp och "tacklade" in killen så denne flög in i väggen på restaurangen. Linus tryckte ner killen på marken. Markus hölstrade sitt vapen och kom fram och satte sig på killen. Linus larmade då ledningscentralen och bad om patruller till platsen. Markus sa "han är huggen" och pekade mot tunnelbaneuppgången och han sa även "han har slängt kniven" samt "han kom bara upp bakifrån".

Claesson kom då gående med Ted. Det var först då Linus förstod att det var Ted som blivit

knivhuggen. Ted höll sin vänstra hand på sin höger axel, baksidan vid kappmuskeln. Claesson försökte vårda Ted. Linus hade ett bandage i sin ficka som han tog fram men det var inte tillräckligt bra bandage så han bestämde sig för att hämta sjukvårdsväskan som fanns i polisbilen som stod mitt på Medborgarplatsen.

Linus sprang mot bilen samtidigt som han pratade i radion med patruller som var på väg mot platsen. Då han kom tillbaka till platsen med sjukvårdsväskan anlände cykelpatrull Martinsson. Linus försåg Claesson med första förband och därefter vårdade Martinsson och Claesson Ted. Ungdomar som stod i närheten och filmade påvisade för Linus var kniven fanns. Linus såg att det var blod ca 4-5 cm upp på kniven och att det då avgjorde hur Ted skulle vårdas. Senare kom kollegan Gabbi som säkrade kniven på platsen. Ungdomarna avvisades i riktning upp mot moskén.

Linus tillfrågas hur han uppfattade att Ted mådde. Han säger att han inte såg ut att ha så ont. Han sa själv att det kändes som en rejäl lårkaka fast i axeln. Han såg ut att han full rörlighet i armen och han pratade tydligt. Han var hela tiden vid medvetandet. Det rann blod från bandaget där de försökte stoppa blödningen. Poliserna tog av Ted hans utrustning för att se hur allvarlig skadan var. De lade sköldar på Teds kläder för att säkra spår.

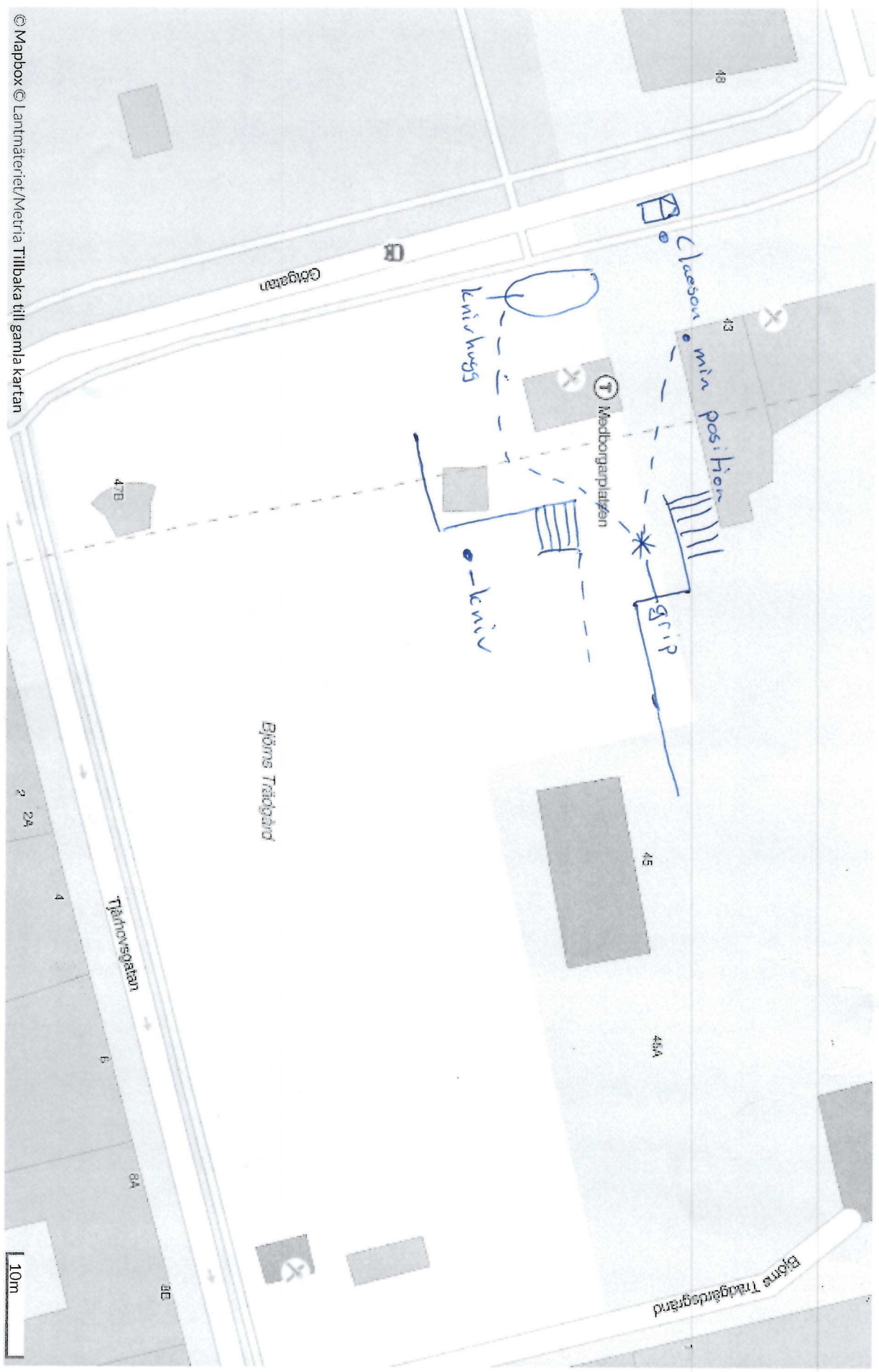
Linus tillfrågas vad han kan säga om gärningsmannens agerande. Han såg inte hans ansikte. Han såg bara då han sprang och sedan fokuserade han inte så mycket mer på honom eftersom Markus hade koll på honom och han behövdes för att vårda samt styra patrullerna. Linus uppger att killen blev nog chockad och överrumplad vid gripande. Han föll bara ihop då han tacklades.

Det var Martinsson och Markus som satte in killen i bilen.

Linus var kvar på platsen i ca 30 minuter innan han åkte in till polisstationen. Han har inte haft debriefing innan han blev förhörd.

Linus skissar händelseförloppet på en karta som bifogas förhöret

Genomläst och godkänt

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Utredning 2 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Martinsson, Göran

Personnummer

Den hörde är
VittneID Styrkt
JaSätt
Känd av Insp Anna
Klingström

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Vittne angående mordförsök 20170831

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Anna Klingström

Förhørsdatum

2017-08-31

Förhör påbörjat

13:10

Förhör avslutat

13:30

Förhørsplats

Medborgarplatsen

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Konceptförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Martinsson berättar följande:

Jag är själv vid södra station som ensam cykelpatrull, 31-9910. Jag hör på radion om något på radion men jag hör ej vad det handlar om. Det går ut något på radion om något som händer vid "medis". Jag tror att det var något om något med "demot" på "medis". Jag cyklar upp cykelvägen vid Fatburstrappan och väl uppe på torget på Medborgarplatsen så ser det lugnt ut. Jag ser inget spektakulärt. Jag tittar längre bort på torget och ser två allmänhet som står på i slutet av torget vi skylten som visar enkelriktat och de tittar in mot Björns trädgård. Bakom uppgången i glas till T-banan Medis ser jag 2 stycken poliser med gula västar. Sen ser jag att de är 3 stycken när jag är i höjd med nedgången till T-banan. Jag är kanske ca 5-7 meter ifrån de.

Jag ser kollegan Claesson som säger "Han har blivit knivhuggen". Claesson står vid T-banenedgången ca 5 meter ifrån mig. Sen ser jag kollegan som står upp, han ser samlad ut. Vi drar av honom bältet från midjan och sen drar vi av hans skjorta och väst och när vi får av tröjan så ser jag ett djupt jack.

(Förhørsledarens anteckning: Martinson pekar med sin vänstra hand på ovansidan ryggen, något till höger invid nackens övergång till ryggen)

Det är först då jag ser skadan att han är skadad, jag ser inget mer blod utanför. Det ser ut som om hugget har tagit invid kanten av tyget på skyddsvästen upp mot nacken, jag tänker att hugget har inte tagit i kevlaret på västen. Det är precis nedanför nacken precis invid sömmen på kevlaret.

Jag har inget första förband på mig men någonstans där kommer det fram en hand med en pappersservett som vi använder.

Sen ser jag den andra kollegan i hörnet av kafeet, jag ser att han trycker ner gärningsmannen mot marken. Jag uppfattar kollegan som pratar på radion som återhållsam och samlad. Jag är då ca 4-5 meter ifrån kollegan som trycker ner gärningsmannen. Jag frågar honom om han behöver hjälp om han har kontroll. Jag ser då att han ser tagen ut av händelsen.

FL: Hur får du uppfattningen att det är gärningmannen?

Det är kollegan Claesson som säger: "Han har knivhuggit honom, där är vapnet"
Kniven ligger på gruset nedan för trapporna.

FL: Vilka mer finns på platsen där och då?

Linus som är kollega till Claesson dyker upp i periferin men jag vet inte vad han gör.
Det handlar om sekunder jag minns att jag springer fram och ställer frågan till kollegan som trycker ner mannen. Kollegan eller någon säger: "Borde vi inte sätta in gärningsmannen i bilen". Jag går då fram och hjälper kollegan som ligger på gärningsmannen på marken.
Gärningsmannen är bojad. Vi sliter upp honom i princip, jag minns inte om jag säger något till honom.
Gärningsmannen är lealös i kroppen. Han verkar paralyserad.

FL: Kan du beskriva gärningsmannen?

Han har utländskt utseende. Smal. Mörkt tjockt kort hår. Han har ett smalt ansikte. Några centimeter längre än mig och jag är 178 cm lång. Han kan vara i 25 års åldern. Han har en röd T-shirt på sig och en orangefärgad skjorta utanför tror jag. Jag drog nog sönder skjortan. Han har mörka jeans och tennisskor.

FL: Hur uppfattar du honom?

Han var lealös i kroppen. Han var nog rädd. Vi släpar honom i princip till bilen då han är helt lealös. Jag uppfattar honom som paralyserad.

FL: Har du någon uppfattning om hans ursprung, säger han något?

Han säger ingenting. Min första känsla är att han är Nordafrikan, marockan.

FL: Har du någon uppfattning om ett vapen?

Vapnet ligger på gruset, det är en stor kökskniv i silver, helt i Silver.

FL: Hur nära ser du vapnet?

Jag går fram till vapnet och står ca en halv meter ifrån när jag ser det.

FL: Ser du något blod på kökskniven?

Ja, jag ser blod.

FL: När sker detta, vad är tidsaspekten?

Först när jag kommer fram så är jag kanske vid den skadade i någon minut och ger första förband sen har jag fokus på den gripne och jag och kollegan tar honom till 9330 och överlämnar honom. Sen går jag tillbaka för att säkerställa brottsplatsen, att kniven skyddas. Jag konstaterar att kniven måste skyddas och jag och kollega tar sköldar. En sköld lägger vi som skydd från regnet över den skadades kläder och en sköld lägger vi över kniven för att den inte skall besudlas.

Jag ser till att Emma i 9350 bevakar kniven.

FL: Har du uppfattat om någon allmänhet eller någon annan varit i närheten av kniven?

Kniven har legat där hela tiden och någon allmänhet fanns ej där. Jag ser ingen allmänhet i närheten förutom några enskilda personer ute i periferin.

Uppläst och godkänt utifrån konceptanteckningar.

Förhör

1:a förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Utredningsjour 5 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Hansell, Josephine Anna

Personnummer

Den hörde är
AnnanID Styrkt
Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Verksamhetschef på den misstänktes
HVB boende.

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hansell hörd angående identifieringen av den misstänkte. Hansell ringde själv in till polisen på Södermalm och talade om att hon trodde sig veta vem gärningsmannen är.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Henrik Edberg

Förhørsdatum

2017-08-31

Förhör påbörjat

13:45

Förhör avslutat

13:55

Förhørsplats

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Telefonförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

HE

Berättelse

Hansell berättade att hon är verksamhetschef på Vidablicks HVB hem och att hon tillsammans med en kollega sett på sociala medier hur gripandet gått till av den misstänkte.

Både Hansell och hennes kollega reagerade på att de kände igen kläderna på den gripna personen och därför så började de att tro sig veta vem han kunde vara.

Hansell berättade följande.

Hansell berättade att den misstänkta befunnit sig i Sverige under 2015-2017. Han skall då ha utretts på Barn och ungdomspsykiatri, BUP. Man kom fram till diagnosen uppgivenhets syndrom, m.a.o. ett apatiskt tillstånd. Den misstänkte har också gjort ett självmordsförsök, oklart när.

Den misstänkte blev tillräcklig frisk i februari 2017 så han kunde åka tillbaka till Iran och vistas där ett tag. Detta kunde han göra p.g.a. att han har ett tillfälligt uppehållstillstånd i Sverige som går ut en 16 september 2017.

Han återvände sedan till Sverige och är placerad sedan 2017-06-01 på Vidablicks HVB hem. Enligt Hansell så har den misstänkte aldrig varit våldsam på hemmet.

Den misstänkte började på Tyresö gymnasium 2017-08-21. Den 25 augusti lade han sig i ett bråk i matsalen på skolan vilket ledde till att han hamnade i slagsmål med några andra personer. Den 29 augusti hölls ett möte med de som var inblandade i detta slagsmål och även

en kurator var med på detta möte. När detta möte avslutats så hann man inte mer än ut därifrån innan den misstänkte hamnade i ett nytt slagsmål. Denna gång med andra personer än i det föregående slagsmålet. Detta slagsmål var så våldsamt så skolan tillkallade polis. Skolan har eller skall också göra en polisanmälan om denna händelse.

Uppläst och godkänd.

Se vidare upprättat PM

Förhör

2:a förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person	Hansell, Josephine Anna		Personnummer
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne	
Annan	Nej	Verksamhetschef på HVB-hemmet	
Tolk		Vidablick i Tyresö.	
		Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd med anledning av sin kännedom om den misstänkte Hussaini och omständigheter i övrigt.

Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)		
Försvare/ombud önskas	Försvare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar	

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Jeanette Rudolfsson	2017-09-01	16:38	17:08
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
	RB 23:6	Telefonförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

Josephine arbetar som verksamhetschef på HVB-hemmet Vidablick i Tyresö där den misstänkte, Muhammad Hussaini bor. Hon arbetar på själv på plats i verksamheten och har därmed god kännedom om de boende. Boendet i Tyresö är en liten enhet och vid tiden för händelsen hade de fyra inskrivna i verksamheten, där Muhammad var en av dem. På senaste tiden har det varit en stor utflyttning av inskrivna. Detta har berott på att man behöver flytta därifrån när man fyller 18 eller när man av andra skäl behöver flytta därifrån. Dessa skäl kan variera.

Boendet har bemanning dygnet runt. Det är olika hur många som arbetar, men det brukar vara ca 4 personer/dygn.

Onsdagen den 30/8 arbetade Josephine och John Olderstam dagtid (8-16). Björn Grip och Stephen Millington kväll (16-22) och natt (16-07). Under onsdagen var det mycket personal i huset då de hade både handledning och personalmöte.

Torsdagen den 31/8 arbetade Josephine dagtid tillsammans med John. Silvi Raukas gjorde eftermiddagspasset, som börjar 16.00 och Fariana Asgari arbetade nattpasset, vilket börjar kl. 16.00 även det.

Muhammad har bott på boendet sedan den 1/6 2017. Innan dess har han under lång tid varit apatisk och sängliggande. Det var Josephine som skrev in honom på boendet och hon har haft ganska mycket kontakt med honom under den tid han bott där. Josephine skulle säga att de övriga i personalen som känner Muhammad bäst är John, Silvi och Fariana. Fariana pratar dessutom Dari, vilket är Muhammads modersmål.

När Muhammad skrevs in på boendet pratade han inte över huvud taget. Han var väldigt "avstängd", stel i motoriken och tog inte någon ögonkontakt. Efter ett dygn på boendet avvek han och var försvunnen i nästan 24 timmar. De fick kontakt med honom genom att han bett någon okänd person om hjälp med att kontakta Josephine, vilken kontaktade tjänstgörande personal som åkte och hämtade honom på Huddinge station. När de frågade honom var han hade varit och vad han hade gjort svarade han inte. Josephine är osäker på vad han förstod av det de frågade honom om. Josephine visste dessutom att han under tiden i familjehem hade försvunnit vid flera tillfällen. Hon tänkte därför inte så mycket på det. Vid tiden för den händelsen hade han inte något eget SL-kort. Efterhand gjorde han stora framsteg. Han började t.ex. sköta sig hygien, pratade mer och tog även initiativ till samtal med personalen och de boende. De upplevde att han mådde bättre. Han såg fram emot att få börja skolan, var studiemotiverad och försökte lära sig svenska. Bl.a. studerade han med en lärare som kom till boendet.

Muhammad började på Tyresö gymnasium nu i augusti. Vid två tillfällen, den 25/8 och den 29/8 var han inblandad i slagsmål på skolan. Slagsmålen var mellan andra elever från samma hemland, Afghanistan och verkade handla om positionering och hierarki, som Josephine förstått det.

Vid händelsen den 29/8 blev polisen inkopplad och var på plats på skolan. Efter detta slutade Muhammad återigen att prata och äta.

Josephine har aldrig upplevt Muhammad som hotfull, aggressiv eller våldsam. Hon känner inte heller till att någon annan, varken personal eller boende, uppfattat honom så. Det är inte något som hon fått till sig i alla fall. Hon har inte heller någon information om att han innan han kom till boendet skulle ha uppvisat sådana tendenser.

Muhammad vistades en del vid demonstrationerna på Medborgarplatsen veckan innan skolan började. Det verkade som om samtalen med de andra ungdomarna där har väckt tankar och funderingar hos honom om vilka som får stanna i Sverige eller inte. Han har kommit hem och frågat mycket om asylprocessen och det har varit tydligt att han haft många tankar om det. I kombination med detta har andra ungdomar på boendet flyttat därifrån efter att ha fått besked om att de inte får stanna i Sverige eller för att de blivit uppskrivna i ålder.

Det har varit lugnt på boendet efter det som hände på Medborgarplatsen. Personalen har haft samtal, med tolk, med de andra boende. Ungdomarna är ledsna för Muhammads skull och tror att polisen kommer att misshandla honom nu för det han har gjort.

Vad Josephine känner till har Muhammad inte haft någon egen dator eller surfplatta och boendet har inte heller någon gemensam dator som används av de boende.

Josephine tror inte att han har något kontokort. Han har vid något tillfälle fått ett litet bidrag beviljat från socialtjänsten. Han fick då kontanter som Josephine delade ut till honom. Josephine säger att detta skulle hans gode man möjligtvis kunna svara mer på.

Genomläst och godkänt.

Förhör

3:e förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Hansell, Josephine Anna

Personnummer

Den hörde är

Annan

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Kompletterande förhör i ärende gällande försök till mord.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jeanette Rudolfsson

Förhørsdatum

2017-09-04

Förhör påbörjat

14:10

Förhör avslutat

14:59

Förhørsplats

Tyresö

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Josephine uppger att hon fått information från andra ungdomar på boendet om att Muhammad inte mådde så bra de tre sista dagarna innan händelsen på Medborgarplatsen. Det var Hassan, en av de boende på HVB-hemmet, som informerade henne om det efter händelsen. Josephine hade samtal med Hassan och berättade för honom vad som hade hänt. Hassan reflekterade då över Muhammads mående. Mest handlade det om att Muhammad inte hade ätit ordentligt samt att han varken pratade med någon eller skrattade. Ingen av de boende har berättat om att Muhammad skulle ha delgivit dem någon konkret information om hur han mådde.

Angående den första händelsen på Tyresö gymnasium den 25/8 2017 har Josephine fått veta att Muhammad satt tillsammans med en "kompis" (de kände inte varandra väl) i skolans matsal. Ytterligare en elev var med och det blev en diskussion efter att den eleven kallade Muhammads "kompis" något fult. Muhammads svenska räckte inte till för att förklara för Josephine varför han hade gjort som han hade gjort, men han berättade att han hade slagit en person samt slagit sönder tallrikar i samband med det. Den övriga informationen om vad som hade hänt fick de i samband med mötet på skolan som var på tisdagen den 29/8.

På måndagen den 28/8, efter händelsen i skolan, skulle det vara ett möte på skolan med anledning av slagsmålet, vilket Muhammad inte gick på. På det mötet var inte personalen på HVB-hemmet med. Ett nytt möte bokades in till tisdagen 29/8 2017. Vad Josephine förstått så var Muhammad, de andra eleverna, kurator och biträdande rektor eller rektor med på mötet på tisdagen. De pratade om att det inte var okej att slåss på skolan.

Direkt efter mötet uppstod ännu ett slagsmål där Muhammad var inblandad. Den här gången var det inte samma personer inblandade som första gången. Skolan hade uppfattat Muhammad som en av de mest drivande i slagsmålet, att det var flera elever inblandade och att det var våldsammare än första gången. Skolan beskrev det också som att Muhammad hade

fått en "blackout". Vid det tillfället tillkallades också polis. Även Josephine blev dit ringd. Den gode mannen, Julia, var inte med på mötet i skolan. Hon ringde däremot till Josephine, som då åkte dit. Muhammad var inte aggressiv eller våldsam mot polisen i samband med att de kom dit. Han visiterades och de bad honom berätta vad som hade hänt. De hade tolk, men Muhammad var tyst och sa inte något. Poliserna var lugna och sakliga samt bemötte Muhammad på ett bra sätt, säger Josephine. Efter den händelsen stängdes han också av från skolan. Han förstod inte riktigt att han inte skulle få vara kvar i skolan.

Efter det första bråket på skolan blev Muhammad påverkad. Hon har inte uppfattat att han ville prata om det som hade hänt även om personalen försökte. Det är inte heller enkelt att få till sådana samtal med Muhammad när det inte finns dari-talande personal på plats, eftersom det blir språkförbistringar. Efter det andra bråket på skolan blev hans mående ännu sämre. Han klädde inte av sig jackan, pratade väldigt lite och åt ingenting så länge Josephine var där. Han var mest inne på sitt rum och personalen har upplevt honom som mycket inåtvänd.

På onsdagen den 30/8 var Muhammad hemma på morgonen. Josephine uppfattade honom som nedstämd men lugn. Han var i sitt rum och gick sedan ut och cyklade. Hon vet inte om han var i stan den dagen. De hade personalmöte och handledning på hemmet den dagen. Josephine vet inte om Muhammad var hemma efter att de hade avslutat mötet. Hon själv gick hem vid 16-tiden den dagen.

På torsdagen den 31/8 hade Muhammad lämnat boendet innan Josephine kom till jobbet. Hon fick info om att Muhammad var uppe och att han hade gått ut för att cykla. Han hade inte berättat för någon att han skulle i till stan. Det var i samband med att de hade ätit lunch på boendet som John hade sett filmen över händelsen på Medborgarplatsen på Aftonbladet och kände igen Muhammads kläder. Han sa "Jag tror att vi har problem..." Även Josephine såg filmen och kände igen Muhammad på den. De ringde då 114 14. De kontrollerade då även sina knivar för att säkerställa att det inte saknades någon kniv hos dem, vilket det inte gjorde. Detta är något de annars gör varje kväll.

Muhammad har inte någon gång uttryckt att han inte gillar polisen, eller att han vill skada någon polis, som Josephine har hört. Han har aldrig varit aggressiv och hotfull mot Josephine. Hon vet att det uppstått en situation där han uttryckt sig på ett konstigt sätt angående att "skära i människor med kniv". Detta sa han i samband med att Faryana stod och skar något med en kniv när hon lagade mat, samma vecka som händelsen på Medborgarplatsen (ve 35).

Josephine säger att hon tror att Muhammad påverkades mycket av hur de andra boende på HVB-hemmet mårde i samband med att de fick besked om att de inte fick stanna kvar och därmed flyttade från boendet. Han hade en del kontakt med en annan afghansk kille, Moshtaba, som flyttade från boendet någon gång i juli, eftersom han då hade fyllt 18 år. Moshtaba hade mycket ångest och var orolig över att han skulle flytta och uppvisade ett självskadebeteende samt uttryckte suicidtankar, vilket verkade påverka Muhammad negativt. Hon upplevde att Muhammad började fråga Faryana och Muhammed Acram (personal) mer om asylprocessen och frågade angående olika möjliga scenarion för vad som kunde hända med honom.

Ytterligare en boende, Sadeq, flyttade från boendet måndagen den 28/8, med anledning av att han hade fått avslag på sin asylansökan samt hade blivit uppskriven i ålder. Kvar på boendet finns vid förhörstillfället nu Amir från Syrien och Hassan, från Eritrea.

Muhammad sökte sig något mer till Amir, men var generellt inte så kontaktsökande med de andra boende. Det var vanligare att de andra boende gick till Muhammad för att bjuda in honom till samvaro. Muhammad var välvilligt inställd till de andra boende och de var

välkomna in till honom. Han sa även ja till att vara med om han blev inbjuden.

Josephine säger att Muhammad ofta sa ja till att vara med på aktiviteter med personalen. Bl.a. fiskade han och var på skärgårdsutflykt. Han tyckte om att cykla och åkte även och simmade i sjön i närheten av boendet. Som hon även tidigare nämnt visade han intresse för att börja studera och försökte göra det även på egen hand på boendet.

Josephine har hört Muhammad prata en del i telefon under tiden han varit på boendet. Det har inte varit så mycket och hon vet inte med vem han pratat. Han har varit som vanligt vid dessa tillfällen som hon uppfattat det.

Muhammad har inte berättat så mycket om sig själv för Josephine. Vissa saker har hon fått från Faryana, som är den som kunnat prata med honom mest eftersom de talar samma språk. För Josephine har han sagt att han har systrar, att han har jobbat som skräddare eller skräddarlärning i Iran samt att han kommer från en mycket troende familj. Han pratade inte mycket om sig själv.

Att Muhammad själv skulle vara extremt troende eller utöva sin religion aktivt är inte något man sett under tiden han varit i boendet. Han har inte uttryckt någon radikal trosuppfattning eller varit fördömande i sin syn på andra religioner eller människor. Hon har inte sett honom läsa Koranen eller ha någon Koran i sitt rum och han har inte heller några andra religiösa attribut i sitt rum, förutom en gåva som han fick. Det var som en "dolk" med en inskription från Koranen i. Han fick den av en personal på boendet i samband med ramadan. Enligt personalen, Daulat Khan, stod det något i stil med "Det finns ingen Gud utom Gud och Mohammed är hans profet." Hon kan dock inte svära på att det stod så. Josephine har inte sett honom be och har inte heller hört honom prata om det.

Endast vid ett tillfälle har Josephine, via Faryana, har hört honom prata om Gud. Det var vid ett tillfälle då en annan boende uttalade något om att komma till helvetet. Muhammad sa då "Gud har inte skapat människan för att skicka henne till helvetet."

Angående hur mycket Muhammad använder sin mobiltelefon och till vad, säger Josephine att alla ungdomarna på boendet sitter mycket med sina telefoner. De har ett gemensamt Wifi på boendet som de stänger av vissa tider för att ungdomarna inte ska hålla på med telefonerna hela nätterna. Hon vet att Muhammad har ett Instagram-konto, men vet i övrigt inte vad han använder för olika appar. Enligt Josephine har Muhammad pratat en del i telefon under den tid han mådde bättre, men det har inte varit särskilt mycket. Hon vet inte med vem eller vilka han har pratat.

Det händer att Muhammad är borta från boendet i flera timmar i sträck. Oftast har han tagit sin cykel och gett sig iväg. De vet då inte alltid var han är.

Muhammad fick en ny god man i juni 2017 i samband med att han kom tillbaka till Sverige, i slutet på maj 2017, efter hans resa till Iran. Anledningen till att han fick en ny god man var för att han reste ut ur landet och att hans tidigare gode man-ärende, i och med det, avslutades. Hans god man har varit på boendet t.ex. i samband med att han skulle skrivas in i skolan, i kontakterna med Migrationsverket samt i samband med att hans kontakter med BUP påbörjades.

Muhammad har tillbringat en del tid vid demonstrationerna på Medborgarplatsen. Han umgicks med landsmän där. Vid något tillfälle var han även där under nattetid, vilket den gode mannen informerades om. Hans gode man, Julia, inte ville att Muhammad skulle vara där nattetid, vilket de sa åt honom. Han respekterade det. Josephine tror att han har fått

information om demonstrationen av de andra ungdomarna på boendet. I boendets journalanteckningar finns troligtvis mer information om tiderna som han varit på demonstrationen. Hon tror att den senaste gången han var där var den 22/8. Muhammad ställde, i samband med detta, mycket frågor om sitt eget asylärende. Han ifrågasatte att han skulle till BUP om de ändå inte kan hjälpa honom i asylärendet. Han diskuterade med Faryana och Mohammed vad han skulle kunna göra om han får avslag, om han skulle åka hem till familjen i Iran eller söka asyl i något annat land. Josephine säger att varken hon eller personalen har insyn i asylärendena om inte ungdomarna själv berättar för dem. Muhammad har inte berättat om sitt ärende för henne.

Muhammad har inte sagt något om sin ålder till Josephine. Hon har hört personal på boendet och han gode man säga att han verkar äldre. Självt har hon inte frågat honom om hans ålder. Josephine säger att Muhammad skulle kunna vara äldre än 18 år, som hon uppfattar det.

Av Muhammads dåvarande handläggare på socialtjänsten fick Josephine information om att han åkte till Iran för att hans saknade sin familj och att han tyckte att det var kallt i Sverige. Han kom tillbaka för att han ville få ett bättre liv, studera och jobba.

Josephine säger att hon har funderat på om Muhammad har ett neuropsykiatriskt funktionshinder av något slag. Anledningen till att hon tänkt det är att han har svårt att sköta sig hygien och att han verkade ha svårt att klara vardagliga göromål generellt. De första dagarna han kom till dem fick de konkret visa honom t.ex. hur han skulle ta sin smörgås och lägga den på tallriken samt ta en smörkniv och bre smörgåsen. Han behövde konkret vägledning i flera situationer. Han verkade titta och imitera andra, utan att riktigt förstå. Han verkade också känslomässigt oberörd i många situationer. Han gav inte uttryck för några känslouttryck åt något håll. Han är "svag i kontakten" d.v.s. man kan t.ex. behöva vänta väldigt lång tid på att få svar på en fråga.

Uppläst och godkänt.

Förhör

1:a förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person	Asghari, Faryana		Personnummer
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne	
Annan	Nej	Personal på HVB-hemmet.	
Tolk		Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd med anledning av sin kännedom om den misstänkte samt omständigheter i övrigt.

Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)		
Försvare/ombud önskas	Försvare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar	

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Jeanette Rudolfsson	2017-09-04	15:20	16:42
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
Tyresö	RB 23:6	Konceptförhör	
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

Faryana arbetar som behandlingsassistent på HVB-hemmet Vidablick i Tyresö där Muhammad bott sedan juni 2017. Som behandlingsassistent har hon arbetat i mellan 4 och 5 år. Hon har utbildning i statsvetenskap och läser för tillfället säkerhetspolitik på Försvarshögskolan.

Faryana uppger att hon arbetade varannan dag under sommaren 2017 och har därför haft mycket kontakt med Muhammad. Hon talar även dari, vilket är Muhammads modersmål. Han talar dari flytande om Faryana uppfattar det, men med persisk dialekt.

Hennes första intryck av Muhammad var att han var labil när det kommer till det sociala. Ena stunden öppnade han upp och skojade för att i nästa sekund bli helt tyst och svarade inte på tilltal och drog sig bakåt. Det verkade som om han försökte svara men inte riktigt kunde få fram något svar. Ena sekunden kunde han hjälpa till med olika saker för att i nästa sekund inte röra en fena. Antingen gick han bara runt i huset rakt upp och ner med ytterplagget på eller så satt han bara på sin säng och stirrade rakt fram. Han höll då inte på med sin telefon eller gjorde något annat alls. Sängen såg ibland ut som om den inte var använd, helt orörd. Detta beteende var tydligast efter att han förstått att det inte fanns någon asylutredning på honom.

Faryana beskriver Muhammad som en eftertänksam kille som analyserar mycket t.ex. när det kommer till normer och värderingar i den kultur han själv kommer ifrån. Han tog ibland initiativ själv vad gällde att kommentera ämnen som kom upp. Han var mycket ute på sociala medier i början av sin tid på Vidablick och ibland kunde han komma och diskutera nyheter och olika ämnen som han stött på där. Han kunde föra dialoger om sådant han själv valde att prata om, men hade svårt att diskutera annat.

Faryana känner inte till att Muhammad skulle ha någon eller några särskilda vänner som han träffar och umgås med eller har kontakt med på annat sätt. Inte heller har han svarat på frågor som rör huruvida han har kontakt med sin familj. Inte heller har han velat svara på andra frågor rörande familjen. Han brukade svara att de skulle prata om något mer intressant och verkade vilja hålla det med familjen hemligt.

Muhammad har alltid uppfört sig respektfullt, lugnt och artigt mot Faryana. Han kunde prata om och reflektera över lite allt möjligt med henne som t.ex. olika värderingar som kvinnofrågor och sexualitet och kändes öppen i sitt sätt att tänka. Faryana har aldrig upplevt honom aggressiv eller ilsken i sitt sätt varken mot henne eller mot någon annan. Hon upplever honom snarare som fundersam, reflekterande och fredlig.

Framförallt under de senaste tre veckorna innan händelsen på Medborgarplatsen, var han mer tystlåten. Han frågade en del om vad han skulle säga och vad han skulle göra för att få stanna i Sverige. Han upplevdes som orolig och utstrålade hopplöshet och desperation. Han upplevdes också som mer handfallen än tidigare. Han tillbringade en hel del tid vid demonstrationerna på Medborgarplatsen. Han sa att han lärde känna folk där och stannade över natten vissa dagar. Han åkte dit tillsammans med Sadeq och Amir från boendet, enligt dem. Från början sa Muhammed "De har kul för sig själva" om personerna som deltog vid demonstrationen. Han hade det som ett tidsfördriv att befinna sig där. Efter att han fått besked om asylutredningen från Migrationsverket gick han dit oftare, men gav samtidigt uttryck för att han inte trodde på den. Han förlöjlighade den snarare och ändrade inte inställning till den. Han ville dock gå dit i alla fall för att se om de kunde få ett svar.

Amir, en av ungdomarna på boendet, har senare berättat att någon som hade närvarat vid sittstrejken hade ringt till och berättat vad som hade hänt när polismannen blev knivskuren: Detta var innan personalen på boendet fick veta något om det. Faryana tror att det var Fateme, talespersonen för sittstrejken, som hade ringt till Amir. Faryana vet inte om Fateme visste vem Muhammed var. Hon frågade Amir om Fateme känner Muhammad och han svarade då att hon hade sett Muhammed där. Enligt Amir hade Fateme också sagt att hon hade fixat advokat åt Muhammad.

Vad gäller det första bråket på Tyresö gymnasium, säger Faryana att hon fått veta att Muhammad var tillsammans med en kille i skolan, vilken han hade tagit parti för i en diskussion. Det var inte någon kille han kände väl men som hade pratat med någon gång.

Muhammad sa att han behövde ta initiativet till att skydda och försvara sig själv i situationen i skolan. Han berättade själv att han hoppade på dem för att inte bli påhoppad själv.

Vid det andra tillfället på skolan försökte Faryana inte prata med honom om vad som hade hänt, men man såg att han var mycket upprörd. Han försökte spela som om det inte berörde honom. Han försökte le som för att verka oberörd som Faryana tolkade det.

Muhammad har gett uttryck för att han har svårt att lita på systemet i Sverige och att han inte har respekt för auktoriteter. Faryana tolkade det så eftersom han ifrågasatte olika personers, roll i asylprocessen t.ex. handläggaren på Migrationsverket, receptionisten på Migrationsverket, gode mannen roll m.m. Han ifrågasatte att det var så många inblandade i hans ärende och förstod inte deras roller när de ändå inte hade sista ordet. Faryana har uppfattat det som att Muhammad inte tror på att någon människa gör något för att vara snäll, utan allt handlar om egenintresse. Faryana menar att han på sätt och vis var en realist. Hans uppfattning är "Om det står i ditt öde kan ingen ändra på det."

Faryana har aldrig hört Muhammad ge uttryck för att han inte tycker om polisen i Sverige.

Vid ett tillfälle nämnde han dock "Hörde du att det var poliserna som gjorde det", kopplat till attackerna som högerextrema utsatte demonstranterna på Mynttorget. Detta hade han hört av andra landsmän. Faryana förklarade då för honom att det inte var polisen som hade attackerat demonstrationen, vilket han verkade förstå.

Hon vet att han träffat många poliser längs vägen till Sverige och att han blivit slagen och illa behandlad. Detta har han berättat om själv. Han har uppfattat och lärt sig att polis innebär våld, som Faryana uppfattat det. Detta har dock varit kopplat till polisen i andra länder

Faryana beskriver att Muhammad "vände" när han fick veta att han hade fått tillfälligt uppehållstillstånd p.g.a. sjukdom och inte p.g.a. asylskäl. Han gick tillbaka i sin utveckling, vilket innebar att han inte duschade, bytte inte kläder, åt knappt något och blev mer tystlåten.

När han tidigare, då han mådde bättre, pratade om sin sjukdomstid sa han att han bara hade skojat. Faryana brukade säga åt honom att han, i så fall, var en bra skådespelare, eftersom hon har fått veta att han tidigare varit apatisk.

Muhammad har sagt att Sverige måste ta hand om sitt eget folk först innan de tar han om alla andra, som för att visa någon slags förståelse för hur situationen med de asylsökande ser ut. Detta sa han i samband med att han var på demonstrationerna.

Han har gett uttryck för att han är äldre än 17 år. Han brukade skratta när de pratade med honom om att han skulle fylla 18. Han betedde sig som om han blev besvårad när fråga om ålder kom på tal. Han har dock aldrig sagt något om sig ålder till Faryana. Faryana har upplevt honom som äldre vad gäller vissa saker och yngre än 18 när det gäller andra.

Faryana har inte upplevt att Muhammad har pratat religion på ett sätt som gjort att man uppfattat honom som extremt religiös. Hon har sett att han har en bönemössa och en koran i sitt rum, men har aldrig sett honom be. Som hon uppfattade honom kritiserade han snarare det religiösa systemet och samhällsstrukturen i Iran där han bott. Han har uttryckt sig i stil med "Vem tror de att de är? Som om man inte har en egen hjärna." Han har berättat att hans egen familj i Iran är mycket religiös. Vid något tillfälle såg hon en bild på Muhammad som han hade i sitt rum. På bilden var han klippt på ett mycket "religiöst" sätt. Hon vet inte hur gammal bilden var.

Hon säger att Muhammad också har ett slags kniv med en inskription. Kniven är en slags religiös symbol. Vad det står på vet hon inte. Faryana säger att symbolen betyder att man får göra något dåligt om man gör det för en god sak eller för att uppnå ett mål t.ex. "att döda är dåligt om det inte är för att skapa en bättre värld.". D.v.s. det är den ursprungliga betydelsen att "otrogna måste bort", förklarar hon. Faryana menar att man hämtar styrka från symbolen. Detta innebär inte att de som idag har tillgång till symbolen uppmanar våld. Det är en shia-muslimsk symbol som man finner mycket i Iran. Han fick den av en personal på boendet. Faryana har frågat Muhammad varför han har den. Han svarade henne lite nonchalant att han inte vet, men att han hade fått den. Detsamma sa han när hon frågade honom om hans bönemössa.

Muhammad kommunicerade genom olika chatt-appar med sin mobiltelefon. Faryana vet inte vilka appar han använder. Kanske var det en app som heter Chat Roulette. Han har uttryckt att han inte får ut något av det, men han blev mycket beroende av det, som Faryana uppfattade det.

Han deltog i olika aktiviteter som boendet ordnade och frågade bl.a. efter bibliotekskort för att kunna låna böcker. Han var engagerad och öppen när det kom till olika förslag på

aktiviteter.

Angående hans ekonomi säger Faryana att han får sina pengar i form av kontanter av boendet. Vad hon känner till har han inte något kontokort.

På tisdagen den 29/8 var Muhammad mest på sitt rum. Han hade sin jacka på sig hela tiden och hasade mest runt helt tyst. Faryana sa åt honom att han kunde komma och hjälpa till i samband med middagen för att han skulle få något att göra. Det var vid 17 eller 18-tiden på kvällen. Faryana stod och hackade lök och lagade maten och Muhammad stod bredvid henne och skulle koka vatten. Han sa då "Tänk dig att människor använder sådana här knivar till att skära i döda människor. Vad äckligt.". Faryana frågade honom varför han sa så, men Muhammad var bara tyst. Hon sa åt honom att han skulle gå därifrån, eftersom hon tyckte att det blev obehagligt. Han log då lite ursäktande och gick sedan därifrån. Han sa inte något mer den dagen utan var bara tyst och "borta". Han åt ensam och var helt tyst. De pratade inte mer om det han hade sagt.

Faryana berättar att Muhammad två veckor innan hade gjort flera hål i båda sina öron. Han sa att han hade gjort det för att han tyckte att det var kul och för att han ville prova.

På onsdagen den 30/8 kom han ut i köket och åt lite frukost. Faryana hämtade honom i rummet. Han satt då på sin säng med sin jacka på sig och stirrade rakt fram. Han sa att han hade varit vaken länge. Han var tyst och åt med mycket långsamma och sega rörelser. Silvi uppgav att han var "borta i ögonen". På onsdagen hade de personalmöte och handledning på dagen och Faryana såg inte Muhammad mer efter den dagen. De tog upp detta med psykologen på handledningen. Faryana vet inte om hon såg honom på boendet när hon gick för dagen vid 13-tiden.

På torsdagen den 31/8 skulle Faryana jobba kväll. John ringde till henne när hon var i skolan och berättade vad som hade hänt samt att han hade sett en bild på Muhammad i Aftonbladet. Hon blev chockad och säger att hon inte hade förväntat sig det här av Muhammad. Faryana åkte direkt till jobbet. Alla var chockade över det som hade hänt.

Uppläst och godkänt.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Raukas, Silvi

Personnummer

Den hörde är

Annan

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Vittnesförhör

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Claes Murray

Förhørsdatum

2017-09-04

Förhör påbörjat

13:55

Förhör avslutat

14:25

Förhørsplats

HVB-hem Vidablick, Tyresö

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

DB

Berättelse

K1087035-17 PROTOKOLL fört vid förhör med Silvi Raukas

FL = Förhørsledare

H = Hörd person

FL: Då har vi förhör med hörd person är Silvi Raukas. Vi befinner oss i Tyresö på Vidablick...

H: Behandlingshem Vidablick.

FL: Behandlingshem Vidablick, precis. Ja, jag lägger den lite närmare där.

H: Mm.

FL: Den har ganska bra hörbarhet så...

H: Okej.

FL: ... inspelning, så att... Men jag tänker såhär Silvi, berätta hur du känner då, Muhammad, på vilket sätt och.

H: Ja alltså jag är ju personal, behandlingsbehandlare, behandlingsassistent, behandlare, här på Vidablick. Och jag känner ju Muhammad för att han har bott här. Och han kom hit, tror... nu har inte jag kollat upp det, men jag har för mig att det var juni, början på juni.

FL: Mm.

H: Det har vi ju nerskrivet. Och ja, det var jag som tog emot honom faktiskt också, han kom på kvällen. Och när han kom så kom han i en taxi, han satt i baksätet, han kom från ett transit-boende om jag inte minns helt fel. Och han sitter ganska stel och tyst i baksätet och jag vet att jag öppnade dörren och liksom Kom nu. Och så ja, kom, kom vi hit och så visade jag var han skulle bo och sådär. Ja.

FL: Och om du beskriver honom sen som person och hur du upplevde honom från att han kom.

H: Ja alltså när han kom då var ju han, eh... att titta i hans ögon var som en bottenlös brunn. Och jag vet att flera också av personalen, jag vet en personal som faktiskt blev, reagerade med rädsla. Eh, jag själv kände, nu kan jag bara prata utifrån mig själv såklart, jag har nog inte sett den blicken någonsin någon gång. Kanske för 25 år sedan när jag jobbade inom psykiatri, men sådär, det var, det var ett litet sådär, (Gör ljud), att det kittlade till i magen. Det var lite, men inte att jag kände mig rädd, men det var ändå någonting bottenlöst i dem här ögonen.

FL: Mm.

H: Och ja, han satt ju på sin säng med klä-, jacka, allting på. Ganska stel och liksom ingen mimik och de här ögonen som stirrade. Sen vet jag att vi, vi hade ju fått liksom en bakgrundsöverlämning om honom. Jag vet ju, jag vet ju grejer om hur det var tidigare.

FL: Mm.

H: Och vad som, vad han... att han åkte tillbaka och sen helt plötsligt så dök han upp igen, efter tre månader tror jag. Men att han har ju varit riktigt dålig en lång period innan han åkte tillbaka till... Iran då, var det väl. I alla fall så tycker jag att jag upplever honom när... Ja men så var det ju när han kom, eh, och vi behandlare... eller mina pass när jag jobbade, då var det ju bara att man nästan... men jag fick ju hjälpa honom ut i köket. Han kunde svara kanske på ja eller nej-frågor. Vill du ha smörgås? Nej, Vill du ha juice? Ja. Och det var inte såhär att han tog för sig själv utan man fick ...Här har du juice, och man fick hålla upp allting och hjälpa till och göra, eh... ja det han skulle äta då.

Men sen tycker jag ändå succesivt att han blev bättre och bättre. Och han var med och handlade, vi var liksom på Willys. Han har alltid varit sådär att han ska följa med på grejer. Var det någon utflykt så var det kanske, ingen följde med men han följde med.

FL: Mhm.

H: För inte så längesedan tog vi en såhär båttur i skärgården med Cinderella, han och jag från det här boendet, och sen var det ju andra killar från ett annat boende. Men succesivt blev han bättre och bättre. Han har pluggat väldigt mycket svenska, suttit själv och studerat och med vår lärare som kommer då och då, Anna-Lena.

Han började hjälpa till med maten mer liksom, med personalen när vi lagade mat tillsammans. Han satt med och åt. Bra aptit, åt jättebra jämt. Men han har ju alltid varit en udda fig-, udda, skulle jag vilja säga...

FL: Mm.

H: ... att han var. Och jag menar vi har ju handledning, han var alltid på tapeten. Det var ju i

och för sig alla våra ungdomar. Men vi pratade om honom att hur ska vi förhålla oss, och vi kunde inte riktigt placera in honom heller i något fack. Alltså det kan, det kunde ju vara svårt och kommunicera även om han hade... även idag om, hur ska jag säga, även när han mådde bättre så ibland... Det var, det var en känsla av att det var svårt och veta lite vem han var. Ja men, väldigt egen måste jag säga.

FL: Mm.

H: Svårt och duscha hade han. Och det vet jag att jag tog upp, liksom att han, eh... Vi skrev, vi har ju såhär veckoplaneringar att man fick skriva in liksom hygien, att nu måste vi få han att duscha.

FL: Mm.

H: Eh. Och så var han såhär jätte framåt på andra sätt, var ute och tog promenader och var och simmade i Långsjön och... följde med och fiskade och...

FL: Ja.

H: Dubbel, kanske.

FL: Hur var han i, alltså hur var er relation om man säger, hur var han mot ni som personal, tänker samtal och?

H: Alltså jag har aldrig, jag har aldrig känt mig rädd för honom, det har jag inte gjort. Och jag har liksom en son som är nio år, sen har jag en stor tjej också, men en sladdis, alltså jag har aldrig känt mig... Förutom första gången jag såg han kanske i ögonen, att det, det var inte, jag tror inte att det var rädsla jag kände, mer Oj då.

FL: Mm.

H: Han har alltid varit... Nej jag tycker han har varit bra mot mig. Aldrig otrevlig, jag har aldrig känt mig hotad eller... känt någon... Jag har ju suttit bredvid honom massor med gånger, vi har spelat kort tillsammans, jag har aldrig... Nej.

FL: Hur har han fungerat med de andra, för det är bara killar som bor här?

H: Mm.

FL: Med de andra boenden här då, vad är din syn på det?

H: Jag tycker att han kom mer och mer in i gruppen då, för att han började må bättre och bättre.

FL: Mm.

H: Så tycker jag nog att man kan säga. I alla fall så upplevde vi det, att han, Ja men gud, nu börjar han bli med i matchen och nu tar han egna initiativ och nu.... Så att jag tycker nog att han kom mer och mer in i gruppen.

FL: Mm.

H: Men det var ju framför allt de andra afghanerna, för det var ju, då var det väl fyra afghaner som bodde här.

FL: Mm. Han plus fyra till eller var det...

H: Nej, fyra tillsammans då.

FL: Ja okej, han plus tre.

H: Han plus tre, ja. Och nej, jag har aldrig sett någonting att han skulle ha varit dum mot dem eller... För nu börjar jag tänka på den här händelsen i skolan som har...

FL: Mm.

H: Ja, nej, nej.

FL: Nej.

H: Och jag tror att de tog hand om honom lite också.

FL: Är det så du uppfattar att deras relation var, att de tog hand om honom, eller vad?

H: Kanske lite ibland.

FL: Mm.

H: Ja. Att de gick till honom, han... Jo såhär, måste jag säga, han sökte sällan upp dem, det var mer att de som sö-, gick till hans rum. I och med att han hade det här rummet så kunde man ju se att de...

FL: Okej, ja.

H: ... liksom gick och knackade på och.

FL: Och sen han kom hit är det något specifikt, är det några konflikter som uppstod mellan honom och någon av de boende...

H: Nej.

FL: ... eller mellan honom och någon av personalen, som du känner till?

H: Nej, nej.

FL: Nej.

H: Inte. Jag har ju själv, man sitter ju själv och tänker liksom, hur har det varit här och hur... Men nej, inte när jag har jobbat, nej.

FL: Hur, och rent språkligt då, du berättade att han pluggade mycket svenska...

H: Mm, mm.

FL: ... eller egna studier och sådär.

H: Mm.

FL: Hur är hans svenska... som du uppfattar det?

H: Relativt... det beror på vem man jämför med skulle jag vilja säga.

FL: Mm, ja.

H: Den är ju inte någon överdrivet bra men inte dålig heller, jag tycker att vi kunde kommunicera ganska bra. Men var det, var det besl-, var det allvarliga saker vi skulle ha med Migrationsverk, eller jag menar på tu man... såhär i hemmet fungerar det ju. Att Ska du hjälpa till med riset och..., då fungerade men annars hade vi alltid tolk såklart.

FL: Mm. Och vilket språk är det som ni har, han har...

H: Dari, har vi haft.

FL: Han pratar dari, ja. Och det har fungerat bra...

H: Ja.

FL: ... med daritolk?

H: Mm.

FL: Ja. Eh...

H: Jag tycker att han har... Alltså innan den här händelsen i skolan så har han kanske sista veckorna varit lite, alltså från att ha blivit lite tuffare... För att helt plötsligt började han ta håll i öronen, först ena örat och sen var det liksom andra örat, och det var såhär lång döskalle. En annan ungdom klippte honom, det gjorde de i och för sig innan. Men det var lite mer såhär k-, annan frisyra. Hur ska jag säga, från... Men helt plötsligt började han se liksom lite tuffare ut.

FL: Mm.

H: Och var kanske lite tuffare i sitt sätt, att han kunde, eh, jag vet inte hur jag ska förklara, men lite såhär... inte kaxig, för han var aldrig kaxig, men förstår du han blev lite, snäppet, tuffade till sig lite.

FL: Mm.

H: Och det var ändå inte tufft, om jag säger.

FL: Mm.

H: Men det var det, det kunde jag märka en skillnad.

FL: Ja.

H: Men sen gick det tillbaka på något sätt, att han mådde, blev tystare, mera inåt.

FL: Okej. Och när, när sker den första förändringen och när börjar det gå tillbaka, ungefär?

H: Ja jag skulle säga att den första förändringen, när han tog håll och det där, kan det vara åtminstone en månad sedan.

FL: Ja just det, då början på augusti kanske eller...

H: Kanske, ja.

FL: Ja.

H: Eller om det var, vänta, när kom jag tillbaks från semestern, för det var väl efter min semester... jo men det måste det ju vara, ju-, säg slutet på juli, början på augusti, där någonstans.

FL: Mm.

H: Sen, tillbakadrag, kanske två veckor tillbaka.

FL: Mm.

H: Det blir ju tre nu för det har ju gått en vecka då.

FL: Ja just det.

H: Men säg att, från händelsen, kanske två veckor.

FL: Ja.

H: Och sen märkte jag en märkbar försämring faktiskt. För jag var ju ledig fyra dagar, jag hade varit långledig, kom tillbaka onsdagen... det här hände torsdag va?

FL: Ja.

H: Onsdag, då fick jag... Jo såhär var det, jag jobbade fredagkväll när han berättade om det här första slagsmålet.

FL: Mm.

H: Och jag blev jätteförvånad, jag bara Va? Har han... har ni varit i slagsmål?, jag bara Nej. Det, det var jättekonstigt.

FL: Mm.

H: Sen var jag ju ledig, och sen kom jag tillbaka, kommer in här. Och då ser jag han och en annan personal stå och prata, så jag bara Men hej, Muhammad, är du inte i skolan?. Och (ohörbart namn 13:05) heter personalen, hon bara Du får läsa, jag bara Okej.

FL: Mm.

H: Och då står det liksom om slagsmål nummer två, bara Men gud, vad är det här?. Eh, och då var han sådär igen, tillbakadragen. För att vi satt här uppe, personalen, och han... och jag sa Har du ätit frukost?... Jag var ju hans kontaktperson där.

FL: Mm.

H: Har du ätit frukost?, jag tog med honom ut och tar lite juice, han hällde inte upp liksom självmant, jag hällde upp och... Ja vi stod bredvid varandra i köket och... Och sen så hade vi

möte, och han...

(Telefon ringer)

H: Nu ringer en god man här men jag får, jag svarar inte nu.

FL: Mhm.

H: Eh, det var (ohörbart 13:50)... Eh, och sen... Ja, jag vet inte, onsdagen där ja... Vad, och jag jobbade kväll tror jag, just det, jag jobbade kväll torsdag.

FL: Mm.

H: Så jag hade ju inte, jag visste ju inte alls om det här som hade hänt på torsdag. Eller jag visste ju det för John ringde mig, min biträdande verksamhetschef ringde mig innan mitt pass som skulle börja fyra, så han ringde mig på eftermiddagen. Och det var bara Va?, det var liksom Nej!, överkligt.

FL: Mm.

H: Mm.

FL: Men om vi tar den här sista perioden då som har varit under, ja sista veckan och sådär. Vad, hur har han varit då då i sätt och... som du har uppfattat?

H: Jag tycker att det har varit liksom en tillbakagång, att han har varit tystare. Tystare, långsammare, eh... Och det var ju också så konstigt, att jag reagerade på de här slagsmålen mycket var ju för att han hade ju sett fram emot och börja skolan.

FL: Mm. Och det är i Tyresö Gymnasium han började...

H: Ja, ja.

FL: ... i slutet på augusti?

H: Precis. Så det var så himla konstigt, jag tänkte Men vad händer?. Och det var ju två, det var ju med afghaner.

FL: Mm.

H: Min tanke var också sådär, för vi frågade såhär Men vad, vad hände, vad var det som hade... vad hände i skolan? Varför började du slå-, eh, varför slår du en annan människa? De tittar så konstigt på mig, sa han då.

FL: Mm. Utvecklade han det där något mer på något sätt?

H: Nej, nej. Nej De tittade konstigt på mig, det var det han sa.

FL: Var det vid första slagsmålet eller var det...

H: Det var första.

FL: Ja.

H: Och andra pratade inte jag med honom om.

FL: Nej okej.

H: För det hände på onsdagen, eller tisdagen måste det ha varit, men jag träffade ju honom på onsdagen, jag var ledig där. Men i alla fall, vad jag kunde se skillnad på honom det var att han mådde sämre skulle jag säga. Mm.

FL: Mm.

H: Blev mer inåt bunden, tystare. Liksom på något sätt började gå tillbaka till det han var när han kom.

FL: Mm.

H: Mm.

FL: Under hans period här, har han haft några specifika intressen eller vad har han sysselsatt sig med?

H: Jag tycker han ändå har varit den mest aktiva på något sätt. För han har cyklat, varit ute och promenerat, vi gick och simmade. Pluggat, varit med på utflykter. Och det har vi också i personalgruppen på något sätt pratat om att... att han är egen, liksom egen, udda, men ändå på något sätt såhär social. Alltså vi fick, har aldrig riktigt fått ihop det där.

FL: Mm.

H: Faktiskt.

FL: Och de andra killarna som bor, har de tyckt att han varit udda? Är det någonting som de har berättat för er?

H: Nej.

FL: Alltså...

H: Det är aldrig så att de har kommit och klagat, till mig i alla fall, och sagt att Du, han verkar konstig där.

FL: Mm.

H: Nej. Sen till slu-, tro-, tror jag, jag bara spekulerar, men att kanske de som kommer från Afghanistan håller ihop på något vis.

FL: Mm.

H: Så jag vet inte. Men sen ibland är ju han, har ju han varit jätteverbal, liksom med ungdomarna. Och så kan han ha varit tystare mot oss.

FL: Mm.

H: Det är ju...

FL: Men man kan säga det att den bilden som du tecknar av honom här det är att han, han har

egentligen inte gjort så mycket väsen av sig överhuvudtaget...

H: Nej.

FL: ... här under sin period, så som jag förstår det du berättar?

H: Mm.

FL: Och så berättar du att han pluggar och sådär. Eh, har... de som, alla killar som bor här, har de tillgång till internet?

H: Mm, mm.

FL: Fritt och sådär?

H: Mm, det har de.

FL: På vilket sätt har de det?

H: Vi har ju wifi här.

FL: Ja.

H: Så att det, när de är i huset så har de ju sin, så har de ju wifi. Nu har vi sen i somras tagit ett beslut att vi inte har det på mellan två... när det var sommarlov så hade vi, mellan två och åtta så hade vi avstängt då på natten.

FL: Mm.

H: För att det blir väldigt mycket och vara uppkopplad på nätet och vänder på dygnet och sover på dagarna och sådär. Så det var ju av, utav den anledningen.

FL: Just det.

H: Men sen fick de ju också telefonkort av oss, så ja.

FL: Och när de använder, eller de, när han använder, är det telefon eller har de någon dator, eller hur?

H: Jag har aldrig sett någon dator, utan det är telefon.

FL: Ja.

H: Ja.

FL: Har du någon uppfattning om vad han har surfat eller vad, vad han använt wifi till?

H: Nej, nej.

FL: Nej.

H: Inte.

FL: Om man tittar på hans, hur, om han har berättat något för dig om den här asylprocessen

som han är i, eller sådär hur det har påverkat honom, vad han har, hur han har mått av det?

H: Mm. Jag märkte då också nu sista veckorna, eller om man ska säga månaden, så frågade han mer om Migrationsverket. När ska vi till Migrationsverket? Har du hört något från Migrations..., han sa ju inte precis såhär, men han sa migrationsverket.

FL: Mm.

H: Och ibland så sa jag att Jag vet inte, jag kan hjälpa dig och ringa Julia, din god man, så får du prata med henne och....

FL: Mm.

H: Men det var mer som att han... plus att det hände ju...(Ljud hörs i bakgrunden), nu gör de en shaker tror jag. Det var, det var mer att... Jo, det hände ju lite grejer i huset också med ett par som haft avslag och som har fått lämna ganska snabbt. Det har varit självskadebeteende här på två killar.

FL: Men nu pratar du inte om Muhammad själv utan händelser? Okej.

H: Nej, händelser i huset.

FL: Ja, mm.

H: Och jag vet inte om han kan ha blivit påverkad utav det. Vi hade en kille som fick PUT nu för en vecka sedan.

FL: Permanent uppehållstillstånd?

H: Ja.

FL: Ja.

H: Och han själv hade ju tillfälligt uppehållstillstånd, och jag förstod att det där var lite konstigt i och med att han själv hade valt och åka tillbaka och... ja jag vet inte. Det var, jag upplever att det fanns någon viss oro över det.

FL: Mm.

H: Men inget mera, han sa, han sa inte varken bu eller bä, Jag tror inte jag kommer få stanna. Och sen vi har haft en annan kille till exempel som Ja, jag tror ändå inte jag kommer få stanna. Utan han bara var i det på något sätt.

FL: Mm, inte kommenterat det så mycket till er.

H: Nej.

FL: Nej. Har han haft mycket kontakt med god man då kopplat till det här?

H: Sådär, skulle jag... vad jag vet.

FL: Ja.

H: Men visst har han haft det.

FL: Mm.

H: Mm.

FL: Eh, bra. Men de här händelserna, tänkte på skolan där, det är ju ganska nära i tid då.

H: Ja.

FL: Och då berättade du att då var det andra afghanska killar han kom i konflikt med där egentligen.

H: Mm, det var det.

FL: Ja just det. Och första tillfället, när var det?

H: Det måste ha varit fredagen, eh...

FL: Då är vi inne på fredag den tjugo...

H: Vi ska se här. Det måste ha varit... När hände det där?

FL: Ja i torsdags.

H: 31a? Måste det ju vara, augusti va?

FL: Ja precis, ja. Exakt ja.

H: Eh, jag måste ha... då måste det ha varit där va, 25e augusti. Och sen den...

FL: Okej. Och då, han började skolan den 21a va?

H: Ja.

FL: Mm.

H: Första veckan, precis.

FL: Vad var det för några han hamnade i bråk med då, det var inte folk som bodde här då?

H: Det... Nej, nej, nej.

FL: Nej.

H: Utan det var tydligen några på skolan, två stycken.

FL: Mm.

H: Mm. Och det berättade han fredag kväll när vi satt och åt middag.

FL: Mhm.

H: Och då var det verkligen såhär, Nej men va? Nej, det är ungefär som månen skulle ramla ner. Faktiskt.

FL: Mm. Och vad var det han sa hade hänt då, vad berättade han då?

H: Eh, då sa han att han hade hamnat i slagsmål.

FL: Ja.

H: Att de... Och vi frågade ju såklart Men varför det, vad är det som har hänt?, De tittade så konstigt på mig sa han.

FL: Okej. Och sen...

H: Sen...

FL: Vad är det som händer sen?

H: Var det väl, nästa slagsmål måste ju ha hänt här, den 29e.

FL: På tisdagen.

H: Mm.

FL: Och vad var det som hade hänt då då?

H: Då hade det tydligen varit, eh, jag vågar inte säga för mycket för att jag är inte säker, men det hade ju varit slagsmål igen. Jag vet inte om det var med samma killar, men vad jag vet är att det hade liksom eskalerat. Han hade... rekt-, rektorn hade varit väldigt uppskakad, och liksom han hade tagit någon stol och slagit. Hade varit ganska våldsamt.

FL: Mm, okej.

H: Mm. Det är ungefär det jag vet om det.

FL: Men sista gången du träffar honom innan torsdagen, det är alltså på onsdag kväll?

H: Nej onsdag morgon.

FL: Onsdag morgon, okej.

H: Ja.

FL: Just det.

H: Och då var... då stod ju han i köket, eh, vi skulle ha möte och handledning där. Vi pratade ju om honom såklart, om de här händelserna också på handledningen, och satt och spånade i och... Vad är det för någonting med honom, vad är det som har hänt, två våldsamma handlingar, eh, på en vecka. Liksom avstängd från skolan, han som har längtat efter skolan. Alltså vi fick inte ihop det, någon.

FL: Nej.

H: Och bara Vad ska vi göra?.

FL: Mm. Jag tänker när det gäller pengar och sådant där...

H: Jo, vet du vad?

FL: Ja.

H: Jag tänker på, det var ju, poliser kom ju till skolan...

FL: Mm.

H: ... andra gången.

FL: Mm.

H: Och hade ju kroppsvisiterat honom, för de hade ju pratat om något knogjärn. Eh... ja, kom jag på.

FL: Hur hade han reagerat på det då?

H: Vet ej.

FL: Eller var det... Okej, det var inget han själv kommenterade?

H: Nej men det var därför jag tänkte på polis, och polis på Medborgarplatsen.

FL: Ja, okej.

H: Ja, det var bara en såhär tanke.

FL: Ja. Nej jag tänkte, var det någonting han pratade om själv...

H: Nej.

FL: ... att han hade blivit visiterad eller att han hade...

H: Nej inte till mig i alla fall, nej.

FL: Nej, nej.

H: Nej jag fick hö-, jag fick veta av en personal.

FL: Okej.

H: Ja.

FL: Men hur, hur... om du vet, men, deras ekonomi, eller hans ekonomi ska jag säga.

H: Mm, mm.

FL: Hur, hur fungerar det?

H: Det fungerar lite olika.

FL: Ja.

H: Men jag vet att i Muhammads fall så var det så att han fick barnbidrag.

FL: Mm.

H: Så att hans god man har... hur sjutton var det nu... vi gav honom kontanter så han hade pengar. 1050, tror jag det är.

FL: Just det.

H: Men det kan jag ju, det finns ju uppskrivet vilka datum han har fått det. Men jag har fö-, hans... jo men hans god man sa såhär Jo men han kan få kontanter för att det blir..., det skulle vara det enklaste sättet i alla fall på något sätt. Men han har fått barnbidrag.

FL: Ja.

H: Men jag kan inte säga exakt datum och sådär. Men jag vet att han fick vid ett tillfälle av mig 1000 kronor i alla fall, det har han kvitterat, det finns här.

FL: Så att, så vitt du vet...

H: Men det var i somras, det var...

FL: Ja.

H: Det är ju längesedan nu. Men han kan ha fått en gång till av någon annan personal, samma summa.

FL: Men så vitt du vet har han inte använt något betalkort eller någon sådan lösning på...

H: Nej.

FL: ... utan det är kontanter som han har fått?

H: Det är kontanter han har fått.

FL: Mm.

H: Mm.

FL: Och sen undrar jag om... (Telefon ringer), ursäkta.

H: Mm.

FL: Ska bara ta en paus där.

Paus.

FL: Så. Ja då återupptar vi förhöret, klockan är 14:18. Och vi sa det om... ja just det, bet-, ej betalkort så som du känner till i alla fall?

H: Mm.

FL: Eller... kreditkort då.

H: Mm.

FL: Sen vet ju vi att han har även... vi har ett bibliotekskort.

H: Ja.

FL: Har han varit mycket i bibliotek och vilka bibliotek?

H: Han pratade ju om, faktiskt med mig, att han ville gå till biblioteket. Och det här måste ha varit i början av sommaren. Och då vet jag att han och John åkte dit och ordnade det här bibliotekskortet, och jag tror inte han har varit där så mycket. Det var väldigt viktigt och få det.

FL: Mm.

H: Men sen var, var han inte där så mycket ändå när vi liksom ordnade det.

FL: Nej okej. Har han varit på biblioteket överhuvudtaget, vet du det?

H: ... Inte med mig.

FL: Nej. Och vilket bibliotek är det primärt?

H: Det tror jag faktiskt att John har bättre koll på.

FL: Ja.

H: Som kommer in klockan tre nu som ni också ska prata med.

FL: Ja just det.

H: För det var han, jag vet att det var han som åkte iväg med honom till bibblan... kan det ha varit Haninge.

FL: Jag skriver eventuellt där.

H: Mm.

FL: Får höra med John.

H: Mm.

FL: Eh... ja. Någonting annat sådär som jag inte har frågat om eller som du känner... kring hans person eller?

H: ... Ja vad ska jag säga...

FL: Du behöver inte säga någonting, jag bara undrar...

H: Nej, nej (Skrattar till), nej, nej. Jag kan ju säga att jag tror ju inte att, att det står rätt till. Alltså det, jag bara spekulerar, men... något måste ha hänt med honom, jag tror han är jättesjuk. Fast det kan inte jag... jag är inte läkare och jag får kanske inte ens säga så. Men det... det är också... ja, det är konstigt.

FL: Mm.

H: Man tänker själv vad som hände med er kollega och vi har gått här, och sen ser man den där kniven, det är... nej men det är märkligt.

FL: Mm.

H: Jag vet inte, det... det är konstigt. Man känner en människa väldigt lite... ibland. Ja.

FL: Känner du till om han har haft någon kontakt med någon utanför boendet som, som inte har bott här men som han har umgåtts med under den senaste tiden?

H: Nej, det gör jag inte heller. Jag får ju för mig att han liksom är en såhär ensam... hellre ensamvarg än den här sociala killen. Men jag vet ingenting just nu, det känns som... jag kan ju ha helt fel.

FL: Ja.

H: Men det är i alla fall vad jag tror.

FL: Ja.

H: Att han är mer den här... han gick ju ut själv och han cyklar själv, han har inga problem med att vara själv, han satt ofta själv i sitt rum och...

FL: Vet du om han besökte den här demonstrationen inne i Stockholm?

H: Ja, det gjorde han ju.

FL: Vilket, eller när?

H: Ja en period när de drog igång så var de ju där var och varannan.

FL: Ja.

H: Och han sov ju där också.

FL: Okej.

H: Ja. Sen tycker jag nog att det lade sig kanske lite på slutet ändå, för det var ju ändå länge de var där...

FL: Mm.

H: ... demonstranterna, så säg sista veckan då att det inte var så mycket. Sen var jag ledig fyra dagar så jag vågar inte uttala mig så mycket men... i början var ju alla mer på och sen upplevde jag att det liksom blev lite lugnare för, för alla killar som åkte in.

FL: Pratade han någonting om när han var där och vad som hände där?

H: Nej, det... Alltså det, det Muhammad, det som jag också tycker kännetecknar honom mycket det var att när man pratade med honom och kunde ställa en fråga, då var det som att han svarade aldrig på en gång såhär. Utan det var alltid att han tänkte länge, och sen så tittade han på en lite såhär att, eh, nästan som man fick en så att... man fick en känsla av att han var

lite misstänksam eller var tvungen att ta in det jag sa för att göra om eller... Jag vet inte.

FL: Mm.

H: Men det var alltid, det tog tid innan du fick svaret.

FL: Mm, eftertänksamt sådär.

H: Eftertänksam och... jag tänkte många gånger att han på något sätt försöker formulera om så han förstår vad jag säger.

FL: Mm.

H: Eller något. Eh... Men han var inte, jag tycker inte att han delade med sig speciellt. Varken någon... han satte aldrig ord själv på hur han mådde eller hur han upplevde saker måste jag säga.

FL: Mm.

H: Och han kunde ju gå ut fast det hällde ner, och cykla, fast vi sa såhär Men kan du åtminstone ta på dig en regnjacka?.

FL: Mm.

H: Nej.

FL: (ohörbart 05:45). Har du någon uppfattning om religion spelade en viktig roll i hans liv på något sätt?

H: Vet ej. Jag har aldrig sett han be eller liksom gjort några konstiga... ritualer eller tecken eller någonting.

FL: Nej jag tänkte om han pratade om det eller.

H: Nej, nej.

FL: Nej.

H: Jag måste tänka efter lite. Nej jag tycker inte någon gör det här, eh... Nej.

FL: Mm. Bra. Jag tror att jag har fått svar på dem frågorna som jag har haft.

H: Mm.

FL: Ja.

H: Vad bra.

FL: Jag är nöjd.

H: Mm.

FL: Klockan är 14:25 när vi avslutar förhöret.

Utskrivet: 2017-09-13, DB

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diarienumr

5000-K1087035-17

Hörd person

Oldestam, John

Personnummer

Den hörde är

Annan

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Vittnesförhör

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Claes Murray

Förhørsdatum

2017-09-04

Förhör påbörjat

15:00

Förhör avslutat

15:37

Förhørsplats

HVB-hem Vidablick, Tyresö

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

AMB

Berättelse

K1087035-17

PROTOKOLL fört vid förhör med John Oldestam

Förhørsledare: Claes Murray

FL = Förhørsledare

H = Hörd person

FL: Då håller vi förhör. Hörd person John Oldestam 850807-1936. Så, klockan är 15:00 exakt när förhöret påbörjas. Ja John då tänker jag att vi kan inleda så här att ja berätta på vilket sätt du känner Mohammed?

H: Mm. Eh han kom till oss för cirka två, tre månader sedan. Vi fick väl inte så himla mycket bakgrundsinformation från Soc egentligen annat än att det var ett väldigt märkligt ärende. Han var på väg till oss tidigare men sedan så efter mycket om och men fick vi veta att han hade blivit hemskickad till Iran tror jag det var. Eh och sedan jaha okej då tänkte jag ja men då har det löst sig av sig själv då. Sedan fick vi ett samtal då från Soc och egentligen, det var nästan som en akutplacering att, för han var tillbaka i Sverige och de visste inte liksom vad de skulle göra med honom. Det vi hade fått reda på innan det är att han har varit, han (ohörbart 01:16) apatiskt i, i ett år, blivit sondmatat och haft blöja. Så vi tänkte väl jaha okej hur ska vi lösa det här. Så Mohammed kom hit, jag var inte med när han kom första dagen men jag har fått berättat till mig att han försvann ju där första dagen. Eh vilket han hade haft en, en historik av att göra tidigare, att han försvann när han inte riktigt visste vad han skulle göra då. Men de hitt... polisen

hitta honom och återuppförde honom hit.

Jag jobbade med honom första gången dagen efter, eh fick ett ganska, han satt på sängen och såg ganska tom ut. Han visste nog inte riktigt vad det var som, var det var som hände eller vad det var som inträffa. Jag fick ganska tidigt så här en känsla av att okej någonting är väl inte riktigt som, som står rätt till. Alltså någon form av neuropsykiatrisk svårighet på något sätt. Jag kunde inte liksom sätta tummen på liksom vad det, vad det var. Utan det, med tiden så brukar man ju liksom kunna luska ut ungefär vilket, vad personen har problem med och så där. Ehm börjar väl egentligen försöka få honom och socialisera sig med de andra, så vi spelar mycket kort i början. Fick lära honom men han var rätt bra på matte och han kunde även liksom kommunicera på dari då med de andra. Eh men han hade ju vad ska man säga, han, han var bra och sätta sig in i regler när man, när det var liksom logiska regler eller vad man säger. Men han har det svårare liksom när det inte var logik som låg bakom. Och det tyckte det var rätt så intressant faktiskt varför han gjorde så.

Sedan märkte jag också när vi var ute några gånger så här till exempel om jag skulle åka iväg med bilen då tänker man ju så här att en, en vanlig person, man åker och hem... när man går ut och sätter sig i bilen då tänker man att den andra personen kommer och sätter sig bredvid liksom i sätet. Men han, han stod kvar, så man fick liksom öppna dörren åt honom, liksom kom, kom hit, kom hit Mohammed. Du kan sätta dig så här. Sedan satt på dig bältet så här Ja. Så det var, det var nästan som att han hade inte liksom vissa skript. Alltså om man säger så här om jag kommer in här och ehm ska sätta mig i ett förhör med polisen liksom då vet jag okej det här är allvarligt, det här är liksom, nu ska, jag vet hur jag ska förhålla mig. Jag ställer mig inte på bordet och klär mig naken liksom, utan...

FL: Mm.

H: Det är ett skript liksom. Och han, det var som att vissa skript fanns inte riktigt där. Och det kan ju bero på att man inte har eh, ja den kulturella biten till viss del men det här var liksom lite mer kändes det som.

FL: Mm.

H: Den andra gången jag upptäckte det var när han skulle börja skolan. Eh ja det var i och för sig några grejer här ute också i köket med. Han visste liksom inte vad han skulle äta till frukost till exempel eller vad frukost ens var. Så man fick ju liksom börja lära honom ADL egentligen, bre en macka, ta ost, så här funkar osthylve liksom.

FL: Mm.

H: Men det var ett tillfälle i alla fall vi var i skolan, jag hänger med första dagen där. Och jag ställer honom framför en dörr så här liksom du ska in här klockan tio. Sedan skulle han ha med sig några papper som han hade glömt. Så jag åker tillbaka hämtar papprena och sedan kommer jag tillbaka då. Och sedan när jag kommer tillbaka i korridoren så har han liksom, på något sätt så har han förflyttat sig så han står framför en annan dörr som är kanske fem meter ifrån ungefär och han står och bara och tittar så här. (ohörbart 05:05) Mohammed vad, vad gör du? Varför har du inte gått in? och sedan men du, du ska ju, du ska vara här inne. Och då hade liksom klassen gått in så här liksom en ström av människor har gått in i den här dörren men han har valt och stå kvar här.

FL: Mm.

H: Och då bara Jaha okej. Eh och sedan så hade han ju, han råka ju i problem i skolan. Han hamna i bråk. Första var väl inte så allvarligt ändå, det var, det hände ju liksom, han hade ju slagit någon då. Eh det han berätta för oss egentligen det var väl att någon hade kollat på honom negativt och då hade han reagerat och sedan så tyckte han att han skulle liksom försvara sin kompis. Det var väl det som var, berätta han för oss då.

FL: Mm.

H: Eh så vi la, jag la inte så mycket vikt i det här för det är liksom, det är inte så här, ja men shit happens liksom, det kan hända. Men sedan reagera vi lite mer när det hände på tisdagen eh för då, det var mycket på tisdagen. Det var, han skulle, dels så skulle han på möte på skolan angående det här bråket och sedan skulle han, efter skolan skulle han på möte på Migrationsverket för att få ja ett ytterligare tillfälle eller börja en ny ansökan då. Eh och då så hade han ju tydligen ja tagit tillhygge och det kände jag ja lite eskalering där liksom. Men ja tänkte (ohörbart 06:32) mycket mer på det utan jag tyckte ja okej vi får nog hålla honom lite hemma då. Han kom tillbaka hit, eh var helt genom svett man, alltså man såg på han att det var jobbigt men han hade liksom inte förmåga att kunna uttrycka sig det. Ehm men han var, han var inte (ohörbart 06:54).

FL: Nu är du på tisdagen?

H: Det är på tisdagen är det.

FL: Mm.

H: Men vi fick ändå liksom bara sätta sig och typ måla. Och ibland kan det vara bra för man kan liksom ja uttrycka någonting i alla fall liksom.

(Knackar) (Tystnad)

På onsdagen kommer jag faktiskt inte ihåg om jag jobba eller inte. Jag får dubbelchecka. Men nej däremot på torsdagen så jobbade jag på mo... morgonen. Och jag fick reda av kvälls pers... nattpersonalen att han hade gått och lagt sig tidigt, klockan nio. Men att han var uppe, han var vaken liksom och att han ville ut och cykla. Och jag kommer ihåg torsdagen då liksom det bara, det regna som satan här ute.

FL: Mm.

H: Tänkte jaha ska han ut och cykla nu liksom, okej. Men så jag börja prata med han. Sa men du ska du inte ha regnjacka liksom i alla fall? Nej men jag... han visa, Nej men jag har den här jackan liksom. Jaha men, men du kan låna en regnjacka annars liksom och vad är det? Nej men jag har den här, det är okej. Ja men du ska du inte hänga med mig istället, vi kan åka ut på museum eller något sådant här istället? Nej, nej det ville han inte. Okej men ska vi åka ut på museum senare? mm, ja kanske. Ja okej. Men ta med dig, ta med dig mobilen så att jag kan ringa dig. (ohörbart 08:32) mobilen liksom. Ja okej. Och så drog han iväg. Josefin kommer in vid elva, tio, elva någonting så vi hade ju, ja bara satt och jobba liksom. Sedan så tog jag lunch vid tolv eh och jag hade så här en konstig känsla den dagen, jag kunde liksom inte sätta fingret på vad det var men det var så här, jag kände att det var någonting som var galet. Och så gick jag in på Aftonbladet och då så är det här att det var knivdåd i Stockholm, polisman attackerad och det var på Medis. Och, och jag vet ju det att han har varit på demonstrationer innan,

så jag tänkte fan också. Jag hade inte sett bilderna då men jag bara tänkte fan det här kan nog vara, det kan vara han liksom.

FL: Mm.

H: Gick in, kollade bilderna. Första bilden så kände jag inte igen den då låg han ju nedbrottad. Men sedan var det en annan bild där de för iväg honom till polisbilen, så känner jag igen hans skjorta. För att det är en skjorta som min vän har skänkt hit, en gul skjorta. Och den, det är inte så många som har den. Eh så då gick jag in till Josefin och Du jag har, jag tror jag har en riktigt dålig nyhet så här, jaha vadå? liksom så här. Och så bara kolla den här bilden, det är knivdåd i Stockholm. Hon bara nej men du tror väl inte all... jag tror fan det är han.

FL: Mm.

H: Så då ringer vi polisen då och blir omkopplade till Södermalmspolisen och sedan så börjar vi prata liksom. Och sedan går vi in, jag går in och hämtar hans främlingspass inne där och sedan skannar vi det och sedan så får vi ju bekräftat då att det var han. Ja vad ska man säga, det är ju en chock är det ju men samtidigt så måste man ju liksom bara fortsätta arbeta, alltså fortsätta underlätta allting liksom.

FL: Mm.

H: Dels kommunicera med er men som jag sa tidigare då att man kommunicerar med god man kanske om han är underårig. Eh och att god man då var på direkt ja inga förhör... och blablabla, ... ni måste ha advokat så här ja okej. Så försöker vi liksom fixa det, söker kontakt med Soc så de vet om det och sedan även prata med våran chef då (ohörbart namn 10:56).

FL: Mm.

H: Så att hon vet om det liksom. Och sedan så blir det här också från våran position sätt liksom okej vad kommer ut i media. Kommer vi ha liksom brandbomber kastade här liksom imorgon. Så det blir en jävla press så. Så det var, det jag gjorde då och Josefin med det var att vi ringde alla som skulle jobba den här veckan bara för och underlätta liksom. Det här har hänt...

FL: Mm.

H: Om det är någon som frågar någonting hänvisa till oss så kan vi hänvisa vidare liksom. Så man i alla fall håller den infon här liksom och att det kommer till rätt. Eh om man går in mer på Mohammed då, alltså känslan jag har med honom det är att det är någon form neuropsykiatrisk, alltså svårigheter. Eh jag har ju tänkt innan att det är autism aspekter att, att han har liksom, han har liksom inte det här hur ska man säga, att sätta sig in i andras perspektiv, att vissa skript fungerar inte riktigt. Men om man lär honom så kan han liksom börja lära sig. Men sedan så är det ju det här att uttrycka sig är mycket svårare och det hände ju, vi har ju haft alltså två stycken som blivit åldersuppskrivna här, eh vilket sätter sin prägel på de andra som är kvar. Och jag vet att jag prata med han för, jag tror det var en vecka innan det här inträffa. Då en kille hade blivit uppskriven precis. Och då han, man såg på han, han var upprörd. Och jag fråga honom Hur mår du liksom och då ja jag mår bra så och stoneface verkligen. Men sedan så inträffa ju dels slagsmålen på skolan...

FL: Mm.

H: Och sedan det här andra då. Eh så uppenbarligen så var det inte helt okej kan man ju lugnt påstå. Eh och sedan så är det ju också med autism aspektrat att om det nu är det...

FL: Mm.

H: Jag vet ju inte om det är det men om det nu är det. Vi hade ju kontaktat en psykolog för att göra en bedömning för det här som aldrig vart av nu då. Men ibland kan det bli att man får, man får vissa intressen. Man får vissa så här vad ska man säga, det här tycker jag, det här är intressant liksom. Och med honom så vet vi faktiskt inte vad, vad han hade för intressen. Han, han var lite intresserad av religion, det var han. Eh jag tog med han till Tyresö kyrka och det tyckte han var fint liksom, det tyckte han om. Och han hade så här när vi spela kort till exempel så tyckte han inte om när folk fuska eller spela med, om pengar och sådana grejer. Det får man ju inte men det var någon som föreslog det.

FL: Mm.

H: Då sa han det var haram.

FL: Mm.

H: Och då kan jag känna lite så här okej det är haram och så går man och gör en sådan här sak det liksom, det spelar liksom inte riktigt boll där. Så då vart ju jag också så här okej är det någonting annat som ligger bakom, alltså att man är mer dissociativ liksom. Att man har flera, det finns ingen liksom riktigt klar identitet utan man har flera...

FL: Mm.

H: Små identiteter. Och helt al... ärligt jag vet faktiskt inte. Men det jag tror mer på det är väl att jag tror han har någon form inom autism aspektet och sedan har det blivit så jävla galet. Kanske på grund av att polisen muddra honom på skolan eller också att det bara var mot systemet i stort liksom som en liten revolt. Men jag vet faktiskt inte.

FL: Mm. Men jag tänker på hur upplever du att, att han har fungerat tillsammans med er personal, hans humör och sådana bitar? Hur har det varit, det är lång, ganska lång period i och för sig.

H: Ja.

FL: Men jag tänker...

H: Alltså innan det här dådet och innan det här i skolan så upplevde jag honom som en positiv (ohörbart 15:05).

FL: Mm.

H: För i princip så gick han ju från att varit apatisk och suttit på rummet till att ändå faktiskt börjar lära sig svenska. Eh faktiskt ens gå till skolan, att gå ut och cykla, att han kunde simma, han gick iväg och simma och sådana grejer. Det är ju den positiva aspekten, den friska aspekten.

FL: Mm.

H: Men sedan så var det ju, ja enligt Josefin så var det väl tre, fyra veckor sedan hon upplevde att han blev mer introvert igen.

FL: Mm.

H: Eh och det är mycket möjligt att han hade, det vart för mycket liksom. Han visste inte hur han skulle hantera det.

FL: Mm.

H: Men man kan väl säga i, alltså från han kom till oss så hade han ju en ganska positiv (ohörbart 15:53) egentligen i två månader och sedan så var det ju den här osäkerheten. Första killen vart åldersuppskriven tror jag, (ohörbart) någonting där. Då är det klart man börjar tänka själv också och sådana grejer.

FL: Mm.

H: Och då vart det väl lite mer introvert och lite mer så här sitta på sängen, svårt och få honom och gå och byta kläder. Det var i princip bara jag och någon mer som kunde få honom och göra det, att ens gå och duscha liksom.

FL: Mm.

H: Det vart, ja.

FL: Och den här åldersuppskrivningen då som, som inträffa för andra individer vad, vad hade det inneburit för honom då om han hade blivit åldersuppskriven?

H: Alltså i princip så blir det ju att, dels får han inte bo kvar.

FL: Nej.

H: Nej.

FL: Nej.

H: Utan man blir förflyttad till Migrationsverkets platser egentligen då.

FL: Mm.

H: De har inga boenden i Stockholm. De har transitboende, (ohörbart 16:50) vid Telefonplan där man kan vistas i ja högst en vecka skulle jag väl säga.

FL: Mm.

H: Så i princip så blir du tilldelad ett boende upp i norra Sverige.

FL: Mm.

H: Och sedan så, du får ju fortfarande överklaga men du få... måste driva allting själv liksom. Så du går ifrån att ha Soc stöd, ha... kunna gå i skolan, kunna få mat liksom, inte behöva laga mat, någon som ser till det här med att du sköter din hygien till att (knäppljud) så nu ska du klara allting själv. Och du blir satt någonstans i norra Sverige.

Så det, ja.

FL: Det är en stor skillnad.

H: Ja.

FL: Mm.

H: Det är det.

FL: Vad är din bild av hans relation till de andra killarna som bodde här under samma period, hur fungerade det umgänget?

H: Eh ganska hyfsat. Men jag hade en känsla av att de tänkte, de kände också att han var annorlunda det gjorde de. Det var någon gång han var iväg på Medborgarplatsen, det var typ en månad sedan. Och (ohörbart 18:00) kommit hem på kvällen tror jag det var och trodde att Mohammed var hemma och han var inte hemma. Och då fick han jättedåligt samvete för att Åh jag måste ju ta hand om honom, han vet ju inte riktigt vad han, vad han gör liksom.

FL: Mm.

H: På, på den nivån. Så att liksom de kommunicera och prata och hade kul men det var ändå liksom att de visste om att han var speciell liksom. Och det är de som var då dari pratande då.

FL: Mm.

H: De som var från Afghanistan.

FL: Okej, mm. Och den här demonstrationen då det är ju den, Medborgarplatsen som...

H: Mm.

FL: Ja som vart väldigt uppmärksammat och så där. Hur mycket deltog han i det då, vad, vad hade det för betydelse för honom som du uppfatta det?

H: Alltså jag tänkte ju när han börja gå, det är ju inte jättebra att han är ute på nätterna och det pratade jag med god man om. Eh att det upplevde vi som var ett problem men att vi tyckte att det var bra att man fick, ja men så här lära sig ja men demokrati egentligen. Att man får chans att yttra sig, att man, att man finns, att man har en meningsfullhet liksom. Det såg vi väl som en vinning, så det gjorde jag i alla fall. Sedan så kan det ju vara att det var massa andra människor rörde sig där och att det kunde bli konflikter och det blir man ju orolig över liksom. Eh men jag vet, jag prata med god man om det där och (flinar till) hon sa att Ja men säg åt (ohörbart 19:32), jag vill inte att han ska gå där på, på nätterna. Han kan vara där på dagtid men inte på kvällen då, nätterna. Och när jag sa det till honom att god man hade sagt det då var det bara (ohörbart), då, ja okej då gör jag inte det.

FL: Mhm.

H: Så var liksom så här okej hon har sagt det, då måste jag sköta mig liksom.

FL: Mm.

H: Så då gjorde han ju inte det efter det. Men han kunde ju gå i skolan och sedan kunde han cykla dit eller åka dit det, det hände ganska ofta.

FL: På, pratade han mycket om, jag tänker att det, det, ja där träffade han ju fler som var i samma situation som honom. Var det någonting han pratade med er om att det påverkade hans känslor eller?

H: Alltså han hade inte riktigt den vad ska man säga, vokabulären...

FL: Nej.

H: Eller sättet att uttrycka sig. Det, det vi, det man märkte mer på honom det är det icke verbala liksom. När man själv fick en känsla okej det här hade inte jag för fem sekunder sedan, ja okej det kommer därifrån jaja. Då får man liksom bara mm. Så då förstår man ju liksom ungefär vad, vad som rör sig i alla fall. Men hur han uttrycka, det var väldigt sällan. Det enda han kunde säga var väl liksom att, att han var där, han gick omkring, han kanske prata med någon liksom. Men det var mest där och iaktta liksom och kolla.

FL: Och om man tittar på hans umgänge då om vi bortser från de som, som, som bodde här tillsammans med honom, vad hade han för annat umgänge eller rättare sagt kände du till om han hade något annat umgänge?

H: Alltså nej egentligen inte. Det enda jag vet det är väl från att, det här med skolan att han hade träffat någon där som han tyckte då att han skulle skydda.

FL: Mm.

H: Det är väl egentligen det enda. Annars så nej. Det var ju mycket så här i början när han åkte ut och cykla och så här men det gjorde han ju själv.

FL: Mm.

H: Det var väldigt sällan som han hade någon yttre så faktiskt. Jag tror inte han har haft någon kompis som han har hälsat på heller, inte vad jag kan komma ihåg i alla fall. Eh, mm.

FL: Du nämnde någonting om att det här med intressen och sådant där att ni hittade inget eller ni hittade, ni kunde inte urskilja något specifikt intresse som han hade eller så där. Hur, kan du utveckla det lite grann?

H: Alltså det var typ att om man hittar ett intresse så har man i alla fall en ingång och då kan man liksom utgå från det och börja socialisera och börja ta andra bitar inne i det här intresset liksom. Eh men det var svårt upplevde jag i alla fall. Man kunde plugga ibland lite svenska med honom, eh men han hade ju väldigt svårt, han, han kunde liksom läsa utantill och så, det var inga problem. Han kunde uttrycka sig, vissa fraser på svenska, det var inga problem. Men han kunde inte se sammanhang.

FL: Mm.

H: Så där var man ju tvungen och liksom måla upp en berättelse för honom så att han jaha är det så det betyder, men varför gjorde den där så där? Ja men det var för att i den här kontexten... Så att man var verkligen tvungen och gå in ordagrant så. Eh sedan var,

alltså cykla, det var ju ett intresse kan man väl säga. Och att ändå, fiska det tyckte han ju om också. Så det gjorde vi ibland med. Men det var inte så här att han har fotboll och man kan träffa andra eller sådana grejer.

FL: Mm.

H: Det fanns inte riktigt.

FL: Nej.

H: Och även när han var här, även om andra var uppe ibland sent liksom (ohörbart 23:10) vissa när de är tonåringar, de vill liksom så här trycka på reglerna och motstånd liksom. Men han, han gick och la sig liksom rätt så tidigt så där, ja gick upp i tid. Alltså så han, på det sättet så funka han ju hyfsat och sedan var det ju andra grejer som man bara mm, nej.

FL: När du säger så vad, vad är det då du menar, alltså som, är det det här som du har beskrivit att det saknades skript eller?

H: Ja det, ja exakt.

FL: Mm.

H: Det, man får liksom tvinga honom till, inte tvinga honom till men liksom att man får liksom så här verkligen visa den mest basala.

FL: Mm.

H: Och där kan jag, så det var ju därför jag misstänkte då autismen.

FL: Mm.

H: Men ja.

FL: Okej. Vi vet ju att han, han hade ju med sig ett bibliotekskort när han, när han greps då.

H: Mm.

FL: Och på vilket sätt var bibliotek och vad, vad gjorde han där? Eller var han där överhuvudtaget eller vilket bibliotek?

H: Ja alltså egentligen lite oklart. Jag har för mig att jag var med honom på, var det Handens...

FL: Oh jag vågar inte, nu (ohörbart 24:29) ...

H: Ja men jag tror, jag har för mig att det var med honom jag var med och fixa ett bibliotekskort i Handen. Sedan så lite oklart hur ofta han var där faktiskt.

FL: Mm.

H: Men däremot så vet jag att han tog hem böcker från skolan, vet jag. Som var svenska böcker eller svenska relaterade då.

FL: Mm.

H: Det var väl det enda så jag vet om det i alla fall.

FL: Mm. Men när han kommer till er då i början på juni där.

H: Mm.

FL: Då kommer han som en ganska, ja som du sa en akutplacering från Migrationsverket med (ohörbart 25:10).

H: Ja i princip, det var från Soc också liksom. Det var, de vet inte vad man ska göra med han lite.

FL: Vart hade han vart innan dåra?

H: Ja det...

FL: Känner du till det?

H: Ja det enda jag har vetat det är att han var, han precis hade varit i, i Iran tror jag det var i alla fall.

FL: Ja.

H: Jag tror det var Iran.

FL: Och Iran är det alltså platsen han kommer ifrån? Han är afghan men har bott i Iran?

H: Ja i alla fall, det är så jag har förstått det.

FL: Ja okej, ja.

H: Och det är ganska vanligt bland hazarer i princip...

FL: Mm.

H: Faktiskt.

FL: Jag har förstått det, ja. Just det. Och hur länge hade han vart, vart borta då?

H: Ja det, det vi fick till oss det var väl tre månader.

FL: Okej.

H: Så först så tyckte jag det var konstigt för att jag trodde bara han fick en enkel liksom men tydligen så fick han en öppen biljett då så att han kunde...

FL: (ohörbart 25:57)

H: Åka tillbaka.

FL: Okej.

H: Men det är verkligen som man märker här att han har verkligen hamnat mellan stolarna på något sätt liksom. För att till och med Migrationsverket hade två dossiernummer på honom.

FL: Mm.

H: Det, alltså det händer inte liksom.

FL: Nej.

H: Det, det är väldigt mycket som är konstigt i det här.

FL: Mm.

H: Och innan han åkte jag vet inte hur. Josefin berätta det är hur många som helst som var liksom med och försökte få honom, han har ju kontakt med BUP och det var alltså folk från Socialtjänsten och Migrationsverket. Det var liksom en hel hög med människor.

FL: Mm.

H: Det var när hon träffa honom första gången vet jag. Så det är väldigt så här, nej hela, hela historien är jävligt märklig måste jag säga.

H: Mm.

FL: Liksom ingenstans har det riktigt fungerat som det, ja men så här som det brukar liksom.

FL: Mm, nej jag förstår vad du menar. Men, men prata han om, något om den perioden när han var tillbaks i Iran där?

H: Nej. Väld... nej. Jag har inte hört egentligen någonting om det.

FL: Nej.

H: Faktiskt.

FL: Ingenting.

H: Och det är (ohörbart 27:05) man kan väl säga så här man försöker ju liksom... mm, som behandlare så kan man liksom inte så här så nu ska vi prata om det här.

FL: Nej.

H: Utan det är ju mer att man får känna av när personen börjar bli redo för att kunna prata om det som har hänt liksom. Och med honom så handla det så himla mycket om bara vem är den här personen liksom. Vart, vart är han, vad, hur, vad har han för problematik. Hur kan vi jobba med så att vi kommer i den situationen att vi kan prata om det som har hänt.

FL: Mm.

H: Men det var, mm inte helt lätt.

FL: Nej.

H: Man kunde få så här sporadiska så här återblicker så här när vi spela kort. Ja då kunde han berätta liksom vad en co... coca-cola kostar så här mycket i Iran liksom och jämföra mot Sverige liksom och så här.

FL: Mm.

H: Då kan man få en begreppsvärld av hur, hur svårt det skulle kunna vara och överleva här om man inte har ett jobb till exempel. Men han var ju ändå jävligt inne på, han tyckte det var kul tror jag med skolan. Att få komma igång med det och så. För han såg väl det som sin chans egentligen.

FL: Han har inte gått i skolan innan...

H: Nej.

FL: Överhuvudtaget?

H: Nej, alltså han har ju vart sängliggande alltså, så han har ju inte gått någonting.

FL: Nej.

H: Att egentligen bara få honom till skolan var ju ett stort steg för honom.

FL: Men när han kom hit då, han kom ensam så att säga, antar jag då?

H: Ja.

FL: Ja eller så vitt du vet.

H: Ja.

FL: Och sedan så du, du nämnde någonting om intresse för religion, ni hade varit på, i kyrkan här nere.

H: Mm.

FL: På vilket sätt var han intresserad av religion och var det?

H: Nej men han hade ju en Koran vet jag som han läste till och från, inte jätte ofta men han läste den ändå liksom ibland. Och sedan så vart han väl, när vi var där uppe i kyrkan vart han lite intresserad av Bibeln. Liksom det var, liksom ja men de är ganska lika liksom, det är typ samma bok i princip.

FL: Mm.

H: Och, men han kunde inte förstå, han är ju, hade inte hittat någon som han kunde översätta den från persiska då eller från dari. Så, men på det sättet men man märkte ändå när man var i kyrkan med han att han var, han tyckte om att, han tyckte om, han kände sig friare, alltså han vart fridfull.

FL: Mm.

H: Så man kan säga. Och det, det har jag faktiskt inte sett så mycket av honom innan. Han kunde, han förstår vad en bön innerbar liksom och varför man gör det och så kan man säga. Och sedan hade han ju det här, han visste vad haram var liksom.

FL: Ja.

H: Han visste vad som, vissa levnadsregler liksom.

FL: Och haram som jag har förstått det, det är någonting som är liksom fel eller ja...

H: Ja.

FL: Ja.

H: Precis.

FL: Inte tillåtet.

H: Exakt.

FL: (ohörbart 30:15). Mm. En lite udda fråga men när det gäller knivar och så där, var, hyste han något intresse för det eller på något sätt som, som du känner till?

H: Alltså det enda, det enda som jag fick till mig det var på senaste personalmötet. Eh och då berätta (ohörbart namn 30:40) en som jobbar här att hon hade vart i en konstig situation med honom när de laga mat. Där han hade frågat, ja men det var någonting med hur, vad, vad som händer om man skär i en död kropp, att det, att det var äckligt. Och då hade hon tyckt att det var en väldigt konstig fråga liksom när hon håller på med en kniv där och så här. Så hon hade sagt åt honom att gå därifrån. Men det, det kan jag känna så här spontant det var märkligt. Det, någonting där var ju någonting konstigt.

FL: Mm.

H: Och sedan, men grejen är också så här att de har ju tillgång till Wifi egentligen hela dagen då och förutom på nätterna. Men vi ka... kollar ju inte deras Facebook liksom, vi får inte göra det heller. Men...

FL: Nej.

H: Så man vet ju inte.

FL: Nej.

H: Vad han hade för intresse så.

FL: Nej. Använde han internet mycket, är det din uppfattning? Eller ja, eller rättare sagt jag ska fråga så här hur uppfattar du hans internetanvändande generellt?

H: Alltså när man kunde komma in då kunde han kolla på någon serie oftast. Någon persisktalande serie på, via Youtube och så. Det kunde ju liksom vad som helst, det kunde vara en thriller, det kunde vara en komedi, det kunde vara... Så i den bemärkelse så hade han väl, jag tror faktiskt, jag är osäker på om han har Facebook. Om man

jämför med de andra de levde ju liksom på Facebook.

FL: Mm.

H: Medan han var mer, det var mer serienörd så.

FL: Mm.

H: Mm.

FL: Mm. Dari är han modersmål ja.

H: Ja.

FL: Sedan pratar han lite svenska där.

H: Ja. Förstår persiska, det är, de är besläktade kan man säga.

FL: Just det, ja. Precis men dari är det språket som han...

H: Ja.

FL: ... kan.

H: Ja.

FL: Bra. Jag frågade det, Silvia också och det gäller pengasituationen. Och, känner du till om han använde någon form utav kreditkort eller betalkort eller hur han...

H: Oh shit...

FL: Förvalta sina pengar på något sätt, om du känner till något?

H: Ja det enda är ju, det enda jag vet är att god man har koll på det. Att han fick vissa grejer insatt. Eh nej sedan vet jag ingenting. Det enda jag vet det var hans SL-kort i alla fall det var ju, fick han ju via skolan.

FL: Ja.

H: Och det är ju registrerat på mig. Eftersom han har inte, de har inte fyra sista siffrorna då kan du inte registrera.

FL: Mm.

H: Så då registrerar antingen jag eller Josefin då på våra.

FL: Mm.

H: Eh nej jag har ingen koll på, på den biten faktiskt. Det har jag inte. Det är nog mer god man i så fall man ska vända sig till där eller Josefin hon borde vet.

FL: Mm. Ja det är mycket möjligt att Jeanette har pratat med...

H: Mm.

FL: Ehm... nej men då tror jag att jag är, är det någonting annat du vill tillägga som jag, du kanske tycker jag borde ha frågat eller som är ja?

H: Alltså ingenting jag kommer på så är på rak arm faktiskt. Jag tror, ja jag hoppas ni kan få en, bilda er en bild av han. Att han är ju lite av ett mysterium faktiskt måste jag säga. Men jag kan säga det jag känner mig aldrig hotad med honom någonsin. Och jag har ändå jobbat med, ja särskilt vårdkrävande och så där i Lund bland annat. Då kan man ibland okej nu ska jag vara med liksom. Jag fick aldrig de, de, den känslan förutom den dagen då, då tyckte jag det var någonting konstigt men jag kunde inte pinpointa det liksom.

FL: Och när du säger den dagen...

H: Ja.

FL: Då menar du tor...

H: Torsdag, torsdag.

FL: Vad var det för känsla då? Alltså du hade svårt och, och men...

H: Nej men det var, alltså jag vis... jag såg ju på han att han, att han mådde dåligt. Jag visste ju om att han hade mått dåligt.

FL: Mm.

H: Och så tänkte jag så här ja men han ska ut och cykla, ja men rörelse är bra liksom så tänkte jag. Men kanske någonstans omedvetet kanske jag tänkte så här hoppas han inte hamnar i någonting, bråk igen eller någonting.

FL: Mm.

H: Alltså jag hade ju inte en tanke på att han skulle gå mot en polis med en kniv liksom, det fanns inte. Det var ju bara när man såg den där men likt förbannat när jag såg den alltså headlinen...

FL: Mm.

H: Jag bara visste fan...

FL: Mm.

H: Det, det är nog han. Och sedan fick jag ju rätt också.

FL: Mm. Vilken tid lämnade han härifrån minns du det?

H: Ja det var runt 8:30 måste det vart, ja. Runt 8:30 på väg till 9 typ.

FL: Och vad är det sista då du ser av honom om man säger så. Vad, vad gör han då eller vart är han då någonstans?

H: Ja då var det här när vi prata om regnjackan och jag tyckte han skulle ha någon mer (ohörbart 36:09)

FL: Mm.

H: För att det regna här då och att jag säger att, frågar om vi skulle åka till museum istället. För han hade sagt och uttryckt att han ville det innan. Jag tänkte ja det kan vara bra så här miljöombyte. Eh men det var, ja jag kan ju inte säga om han redan hade planerat det eller inte men jag vet bara att han, han ville ut och cykla så han till mig.

FL: Och det var på cykel också han lämnade sedan?

H: Ja.

FL: Ja okej. Cykla härifrån.

H: Ja. Så den borde ju, om den inte är tillbaka, ja den står nog kvar där borta vid Trollbäcken borde den stå.

FL: Mm.

H: En gul cykel.

FL: Ja, okej. Ja bra. Då har jag ingen mer fråga. Så 15:37 så avslutar jag.

Utskriftsdatum: 2017- 09-15 AMB

Förhör

1:a förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person		Personnummer
Schaub, Frida		
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne
Annan	Nej	
Tolk	Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd med anledning av sina iakttagelser av den misstänkte i samband med hans inköp av bl.a. kniv på Willys i Tyresö.

Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)		
Försvare/ombud önskas	Försvare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar	

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Jeanette Rudolffsson	2017-09-20	13:51	14:01
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
	RB 23:6		
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Berättelse

Frida arbetar på Willys i Tyresö sedan ett år tillbaka.

Hennes chef kom till henne igår och berättade att polisen hade hört av sig angående en situation där hon hade suttit i kassan och sålt en kniv till en kund. Han visade den övervakningsfilm som fanns från det aktuella tillfället och Frida kom då ihåg att hon hade reagerat både på personen och det han köpte vid det aktuella tillfället.

Killen, som Frida uppfattade var ca 20-25 år, köpte en kniv och en Red Bull, energidryck. I samband med inköpet reagerade Frida på att han köpte just de två varorna och hennes första tanke var att han kommer att knivskära någon, eftersom det var ett så märkligt inköp. Dessutom tyckte hon att han såg skum ut. Hon minns att hon tänkte "Vem köper en kniv och en Red Bull?". Frida tror inte att killen sa något överhuvud taget när han kom till kassan. Hon berättade inte för någon om det hon hade tänkt. Hon kände inte heller till händelsen med polismannen som blev knivskuren på på Medborgarplatsen förrän hennes chef berättade om händelsen för henne igår.

Killen gick sedan och ställde sig en liten bit ifrån kassorna vid en bänk och gjorde något. Frida tittade då och då åt hans håll, men såg inte vad han höll på med där. Hon var lite beredd på att han kanske skulle få för sig att använda kniven mot henne. Killen gick sedan ut ur butiken.

Frida har inte sett killen på Willys tidigare.

Uppläst och godkänt.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Said, Suria

Personnummer

Den hörde är

Annan

ID Styrkt

Ja

Sätt

Nordea ID

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd i egenskap av jourhemsmamma och tillfällig vårdnadshavare av den misstänkte.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Magnus Bergle

Förhørsdatum

2017-09-14

Förhör påbörjat

10:06

Förhör avslutat

10:36

Förhørsplats

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Suria berättar att Muhammed kom till dem från Sachsiska barnsjukhuset. Då han anlände så talade han inte alls och de fick ingen ögonkontakt med honom. Under det dryga året som Muhammad bott hos dem så har han mest varit sängliggande men uppe i korta perioder. Muhammad har i stort sett endast svarat på tilltal och under perioder varit helt okontaktbar.

Han har haft besök upp till tre gånger i veckan av sjukvårdspersonal. De kunde dock inte identifiera vad som felade. Vissa perioder han han inte ätit och de har då kontaktat Sachsiska barnsjukhuset så att han fått komma in och matats via sond.

Då han gått upp tror Suria att det kan ha uppmuntrat honom att de spelat musik och lagat mat. De har på olika sätt försökt att stimulera och motivera honom. De andra boende som också är ensamkommande barn har försökt tala med honom och försökt göra honom glad. Han hade aldrig något egentligt umgänge med någon. Innan han kom till jourhemmet hade han nämnt att han hade rest med en vän som hette Abbas och som bodde i Gävle. Detta fick Suria veta på omvägar det var inte något som Muhammed sade till henne.

Suria tror att Muhammad var religiös för han hade en liten bok som hon tror var en Koran. Hon tittade dock inte i denna. Muhammed pratade heller aldrig om något sådant. Han hade inget umgänge men fick en mobiltelefon. Hon såg honom inte interagera med någon annan via telefonen.

Suria uppfattade inte Muhammad som våldsam eller aggressiv förutom mot slutet av 2016. Han försökte då upprepade gånger lämna jourhemmet och de fick vakta honom aktivt och hindra honom från att lämna. Vid ett tillfälle knuffade han Suria ganska hårt och blev aggressiv. Han lyckades rymma ett antal gånger bland annat via ett toalettöfönster. De kunde aldrig lämna honom ensam utan var tvungen att vakta honom hela tiden. Vid några tillfällen

så rymde han så att de blev tvungna att larma polisen som kom och hämtade honom.

Mot slutet av 2016 så var han på Sachsiska sjukhuset igen. Där fick han kontakt med en kvinna som hette Shiela och som talade med honom på Persiska. För henne berättade Muhammed vem han var, att han var 25 år gammal och namnet på hans föräldrar i Iran. Shiela rapporterade sedan detta till Muhammeds gode man och till migrationsverket. Muhammed sade även att han ville åka tillbaka till Iran.

Senare hölls ett möt där samtliga aktörer närvarade Suria tror att det var på Söderhagsvägen. Närvarande var makarna Noor som äger företaget Noorgården HVB
Muhammeds gode man Anwar
Personal från Sachsiska barnsjukhuset Karin och Martin
Socialtjänstens representant Åsa okänt efternamn.

Muhammad var själv inte med utan satt i köket med Junas Said.

På mötet hade de kommit fram till att Muhammad skulle resa tillbaka till Iran. Strax därefter mötet lämnade Muhammed jourhemmet och återvände aldrig. Innan han reste tog Suria med honom till en affär och köpte där några presenter till hans föräldrar. Suria mins att det var något problem med biljetten när Muhammed skulle åka till Arlanda men mins inte exakt vad det var. Hon hörde senare av sig till Muhammads släktingar och Iran och fick bekräftat att han landat och att han mådde bra.

Suria vet inte varför Muhammad kom tillbaka till Sverige och varför han fortfarande betraktades som 17 år. Då hon fick veta att han var 25 kändes det konstigt berättar hon eftersom hon behandlat honom som sitt eget barn. Det kändes inte så bra.

Sammanfattat efter konceptanteckningar. Ljudinspelning fallerade med anledning av tekniskt fel.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Said, Junuz

Personnummer

Den hörde är
AnnanID Styrkt
Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd i egenskap av jourhempappa och tillfällig vårdnadshavare av den misstänkte.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Eva Vahlberg

Förhørsdatum

2017-09-14

Förhör påbörjat

10:05

Förhör avslutat

10:49

Förhørsplats

Bergsgatan 48, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

EV

Berättelse

*Utskrivet från ljudfil som finns i ärendet.**Junuz Said kommer nedan att benämnas Junuz.*

Junuz berättar att de hade ett möte med Norgården där Norgården rekommenderade att de skulle ta emot aktuell person, Muhammad Hussaini, då de hade ett stort rum på sitt boende som kunde var lämpligt i och med att Muhammad var sängliggande. I början på februari 2016 kom Muhammad till deras boende. Junuz är inte säker på datumen men tror att det var då.

När Muhammad kom till boendet var han sängliggande och blev sondmatad via en slang ner genom näsan. Varje vecka var det tre besök, Karin och Martin från BUP, någon undersköterska som kollade blodtryck och andra som kom med material som behövdes. I ungefär en månad var Muhammad sängliggande. När han blev piggare började han skriva lite texter på lappar, bland annat att han ville ha mjölk utan fett och att han ville åka hem till Iran. På fråga vilket språk han skrev på säger Junuz att Muhammad skrev på persiska.

Sakta började Muhammad prata lite mer, äta riktig mat och gå ut. Han var fortfarande väldigt tystlåten och svarade bara på tilltal, om ens det. Junuz säger att Muhammad var så hela det år som han bodde hos dem. Han berättade aldrig något om sig själv, sin familj eller något annat. Det enda han sa några gånger när de pratade om hemresa var "du ljuger". Junuz uppfattade att Muhammad var skygg. Han ville inte ha kontakt med de andra fyra barnen som bodde på boendet samtidigt. De försökte ta kontakt med Muhammad men han svarade inte.

Under året blev Muhammad stundtals sämre och slutade äta. Några gånger åt han inte på tre dagar och då ringde Junuz och hans fru på ambulans. Vid något tillfälle ville Muhammad inte följa med ambulansen utan polis fick tillkallas för att få honom att följa med vilket lyckades. Junuz säger att Muhammad inte var våldsam men att han höll sig fast i sängen, eller någon

stol eller i väggen.

Junuz berättar att Muhammad inte ville lämna sitt rum ens för att gå på toaletten på boendet så de ställde in en stol-toalett på hans rum så att han kunde gå på den. Det gjorde inte Muhammad utan han kissade på golvet istället och han bajsade i sängen. Någon gång när Junuz kom in på rummet luktade det väldigt illa så han öppnade för att vädra. Han såg inget bajs i sängen men när han började leta hittade han bajs inslaget i madrasskydd under sängen i små paket. Muhammad ville inte duscha heller så de fick vara tre personer som tog in honom i duschen. På fråga hur Muhammad reagerade då säger Junuz att Muhammad försökte hålla fast sig i sängen men han blev inte aggressiv.

På fråga hur Muhammad var på boendet säger Junuz att Muhammad var tyst och höll sig för sig själv. Han ville inte äta om det var andra i närheten men han kunde äta om han fick vara själv. Junuz ställde in en tv på Muhammads rum som Junuz slog igång men varje gång stängde Muhammad av den. Junuz fick känslan av att Muhammad ville ha det lugnt och tyst.

Muhammad gillade inte kvinnor vilket märktes när Junuz fru ställde fram mat till honom. Då rynkade han på ansiktet och ryggade tillbaka lite. Vid ett tillfälle var Muhammad våldsam och det var när Junuz fru försökte stoppa honom från att rymma. Hon tog tag i Muhammad och han knuffade bort henne. Av den anledningen ville inte Junuz fru vara själv med Muhammad.

På slutet av vistelsen, Junuz kan inte beskriva närmare tidpunkt, började Muhammad rymma från hemmet. Vid tre tillfällen fick polisen hämta honom, varav en gång stod han i Jordbrorondellen, en annan gång hade polisen tagit honom till Västberga polisstation så Junuz fick hämta honom där. Andra gånger när Muhammad rymde lyckades Junuz eller hans son få tag på honom. När Muhammad gick på toaletten var de tvungna att vakta utanför dörren men även då lyckades Muhammad rymma genom toalettffönstret. Några gånger rymde Muhammad utan skor och sprang iväg i strumporna.

På fråga om Junuz son blev personlig assistent till Muhammad svarar Junuz att sonen blev anställd av Norgården för att vara assistent åt Muhammad. Han skulle ta med honom ut på aktiviteter, så som fotboll och bowling. Muhammad var med på en fotbollsmatch men då var han tyst precis hela tiden. Junuz tog med honom några gånger på saker han skulle göra. Varje gång var Muhammad tyst och vid något tillfälle började han gråta.

Senaste gången Muhammad var på sjukhuset träffade han en iranska som heter Sheila. Junuz vet inte vem hon är men hon hjälpte Muhammad med att ordna ett telefonkort så att han kunde ringa hem. Junuz berättar att Muhammad ville åka tillbaka till Iran. De hade ett möte med Norgården, godman, Bup och socialtjänsten där de kom fram till att Muhammad skulle få åka tillbaka till Iran. När Junuz pratade med Muhammad om att han skulle få åka hem svarade Muhammad "du ljuger, du ljuger". Muhammad skrevs ut från boendet men åkte inte direkt till Iran. Junuz säger att det var fel på något papper så det tog en eller två dagar innan han åkte. Var Muhammad bodde under de dagarna vet inte Junuz.

Junuz fru ringde två gånger till Muhammads familj i Iran och hon skickade även med Muhammad en present. Junuz säger att Muhammads familj inte var så trevliga på telefon så de hörde inte av sig fler gånger. Sista gången var ungefär en till två veckor efter att Muhammad hade åkt.

Junuz säger att de inte har haft någon som helst kontakt sedan dess. Han visste inte ens att Muhammad var tillbaka i Sverige. Ett av barnen hade dock sagt att han hade sett Muhammad i Haninge centrum men Junuz hade inte själv sett honom. Han blev förvånad över att han är

tillbaka då han trodde att Muhammad ville stanna i Iran.

Junuz säger att vad han hörde så var Muhammad bra på campen som han var på innan han hamnade på sjukhus och tillslut kom till deras boende. Junuz har också för sig att Muhammad hade med sig sin systers man eller sin pappas systers man på campen, så han var inte där själv.

På fråga om Muhammad lämnades själv på boendet någon gång säger Junuz att det gjorde han inte. Det var alltid någon hemma, antingen Junuz, hans fru eller deras son.

Junuz säger att han försökte få Muhammad att prata många många gånger men att han inte sa någonting. Det var knappt att han svarade på tilltal.

På fråga om religion säger Junuz att Muhammad är muslim och att han hade en liten bok med papper i i bröstfickan. Det var utdrag ur koranen i boken. Han hade den när han kom till hemmet och hade kvar den hela vistelsen. Muhammad hade inga andra religiösa symboler vad Junuz kunde se.

Junuz ska kolla om han har kvar lapparna som Muhammad skrev innan han började prata. På fråga på vilket språk de kommunicerade säger Junuz att de pratade persiska med varandra.

Förhör

1:a förhöret med Afson.

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Asiaban Svenhamn, Sima

Personnummer

Den hörde är

Annan

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Kurator på Sachsska Bup.

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd med anledning av sin kännedom om och kontakt med Muhammad, såsom kurator på Sachsska BUP.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iaktagna)

Försvarare/ombud önskas

Försvarare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jeanette Rudolfsson

Förhørsdatum

2017-10-02

Förhör påbörjat

13:56

Förhör avslutat

16:00

Förhørsplats

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Telefonförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Sima kallas för Afson och kommer att kallas så även i förhöret.

Afson har arbetat som kurator på Sacchska BUP sedan 2011, både på mellanvården och senare på avdelningen för heldygnsvård. Innan dess, 2007-2011, jobbade hon som socialsekreterare inom barn och familj på socialtjänsten.

Muhammad kom till avdelningen där Afson arbetar i slutet av januari 2017.

Eftersom det var svårt att få tag på tolkar på språket dari och Afson talar både persiska och dari var det mest professionellt att hon hade kontakt med Muhammad när han skrevs in i avdelningen. Afson uppger att hon dessutom är mycket bekant med kulturen, eftersom hon själv kommer från samma område, Iran, som Muhammad. Muhammad sa till henne att han var både född och uppväxt i Iran, med afghanskt pass. Den första kontakten Afson hade med Muhammad var att hon träffade honom under sommaren 2016 då han var på Södersjukhuset avd. 64, eftersom han varken åt eller drack. Hon minns honom väl. Han var mycket smal och gav ett också ett mycket apatiskt intryck. Han svarade inte alls på tilltal.

När hon 2017 visade runt honom på avdelningen. Oftast när patienterna kommer till avdelningen är de mycket tillbaka dragna, berättar Afson, så det var inte anmärkningsvärt att även Muhammad var på det sättet när han kom. Han stod framför sitt fönster i rummet och tittade ut och ville inte ta av sig sina ytterkläder. Han stod också och läste ett utdrag ur Koranen, som han hade i sin ficka. Det var en vers som gick ut på att han kommer att skyddas från allt elände och satan. Muhammad uppvisade inte något hotfullt eller aggressivt beteende alls, snarare tvärt om. De gick sedan runt på avdelningen och tittade sig omkring. Han pratade väldigt lite. Afson informerade honom om olika saker samt frågade honom olika saker. Hon

fick kortfattade svar angående vad han äter och att han ville gå ut. Afson sa att han skulle sätta på sig strumpor och skor eftersom han då var barfota. Han satte då på sig. Hon förklarade för honom att han var där med anledning av LPT och att han därför inte kunde gå ut. Hon minns inte att han tjafsade emot eller ifrågasatte det på något sätt just då.

Muhammad var fortsatt tillbakadragen och ville inte ha kontakt med någon. Han var tystlåten och ville inte prata. Ungdomarna på avdelningen brukar överlag vara intresserade av att vara med i de olika aktiviteter som anordnas på avdelningen men hon kan inte minnas att Muhammad var intresserad av att vara med på något som de föreslog åt honom. Han kunde stå och titta ut genom fönstret i timmar och de hade problem med att få honom att äta och dricka i början. Han hade ytterkläder på hela tiden och ville inte ta av sig. Hon satt ofta med honom i samband med måltid för att han skulle få i sig något. Han sa inte varför han inte ville äta.

Afson säger att det dock inte tog så lång tid innan de började få bättre kontakt och Muhammad började dessutom öppna upp mer och pratade med henne. Han förstod inte varför han inte fick gå ut som han ville och hon förklarade då för honom att han var intagen för tvångsvård och att han behövde kommunicera med dem för att de skulle kunna få en uppfattning om hur han tänkte om olika saker, samt att han behövde äta och dricka.

Det gick åt mycket tid till att förklara alla olika inblandades roller t.ex. vården, socialtjänsten, migrationsverket och god man. Han verkade förstå när hon förklarade.

När de kom närmare varandra och Muhammad mådde bättre samt Afson hade sagt åt honom att han måste prata med dem, började Muhammad uttala att han ville åka tillbaka till sin familj Iran. Han berättade att han hade två systrar, att han var första barnet och att han hade mamma och pappa. Han sa också att han hade gått ut gymnasiet och att det hade varit lätt. Hon konfronterade inte honom med det. Hon vet att man som afghan inte får gå i gymnasiet i Iran eftersom man är papperslös. Afson började då bli misstänksam. Hon förklarar att endast om man har gjort ett uppdrag för regeringen eller gjort militärtjänst utomlands i något krigsområde, kan man få ett iranskt medborgarskap för hela familjen.

Han kunde också säga att han skulle åka till Afghanistan och ta sig vidare till Iran därifrån om han var tvungen. De visste, genom god man, att Muhammad hade ansökt om främlingspass. Han var sur över att passet inte hade kommit. Han sa att han ville gå till polisen och säga att han är papperslös och att han ville åka tillbaka till Iran. I samband med detta avvek han också från avdelningen och blev infångad i närheten av Södersjukhuset. Afsons uppgift blev att prata med honom om vad som behövdes för att han skulle kunna återvända samtidigt som de utredde honom psykiatriskt. Detta för att ge honom.

Hon förklarade för honom varför han inte kunde åka till Iran. Han sa att han inte hade haft kontakt med sin familj på länge. De försökte komma i kontakt med familjen, men fick inte något svar. Muhammad sa att det var lättare att få tag på dem på kvällen varpå Afson gav uppdrag till sin kollega Masomeh, att ringa till dem.

Masomeh fick senare tag på Muhammads syster. Masomeh fick bekräftat att Muhammad var hennes bror och informerade henne om att han var inlagd på sjukhus samt att han ville komma tillbaka till familjen. Systemen pratade även med Muhammads mamma under samtalet som Masomeh uppfattade det.

Systemen ska ha uttalat "Vill han komma hit och komma livet surt för oss igen." Masomeh frågade om Muhammad var över 18 och systemen svarade ja på det. Hon själv var 23 och den

yngre system 21. Uppfattningen var att han var äldre än de eftersom han sagt att var första barnet

Muhammad sa också att han hade en kontakt med en bekant, någon man som han hade kommit med till Sverige. Han ville inte uppge vem mannen. Han hade mannens telefonnummer i en koranvers, som han hade inplastad i sin bakficka. Där hade han skrivit in telefon numret till den där mannen. Han sa att mannen kunde hjälpa honom med ett falskt pass. Mannen lade bara på luren när han ringde. Afson pratade med mannen. Mannen sa att han inte ville ha någon kontakt med Muhammad. Det verkade som om han visste vem det var men ville inte ha någon kontakt alls. Afson uppfattade det som att Muhammad blev besviken, men det var inget han uttryckte. Han var bara tyst.

Han upprepade att ville åka hem och ansåg inte att det var konstigt att han ville det. Han tyckte snarare att det var konstigt att Afson hade stått ut här i kylan i Sverige och utan sin familj och vänner.

När hon frågade varför han ville åka tillbaka sa han "Du ska inte lägga dig i jag fixar det", sa han då. Han sa att han kunde åka tillbaka illegalt, eftersom han ändå inte hade pass här. "Jag är inte ett barn". Han sa till slut att han var 25 år, efter att hon frågade honom om allt han hade sagt att han gjort. Han hade berättat att han hade gått i skolan också berättat att han hade jobbat både som skräddarassistent och som svetsare och att han hade haft tre anställda under sig. Afson tänkte att det säkert stämde att han var äldre. Han var varken som ett svenskt eller iranskt barn, enligt hennes uppfattning. Han var tystlåten och tillbakadragen på ett, i hennes värld, något konstgjort sätt. Afson skulle inte kalla tystlåtenheten som psykotisk eller apatisk. Han hade svårt att acceptera att de behandlade honom som ett barn, vilket han också uttryckte. Han fick inte gå ut från avdelningen. Afson sa "Vill du gå ut får du prata.". Han ville vara tyst och göra som han ville, tills han fick sin vilja igenom, som Afson uppfattade det.

Hans egen förklaring till att han var tyst var att han inte litade på någon. Det var därför ingen idé att prata med någon.

De hade flera samtal med hans God man angående att han ville lämna sjukhuset och åka hem till Iran. Afson tyckte att det var konstigt att han ville åka tillbaka till det land han hade flytt ifrån. Det är inte så vanligt. God man var orolig för vad han skulle göra med passet och vart han skulle åka.

För dem båda, Afson och god man, var det självklart att han var över 18 år. Det var svårt för dem att övertala resten av teamet att låta honom åka tillbaka. Afson uppfattade Muhammad som äldre än 17 år. Det var både på hans sätt att bete sig och på det han sade, samt på hans utseende. Han berättade ju bl.a. om sin utbildning och olika jobb. Han sa dessutom att han inte var en vanlig svetsare, utan att han svetsade i skyskrapor. En specialist av det slaget blir man inte när man är 18 år, tänker Afson.

Afson har inte bilden av Muhammad att han en var våldsam eller aggressiv person. Vid något tillfälle i samband med att han inte fick gå ut uttryckte han sig "Jag kan slå någon på käften och komma ut härifrån". Han uttryckte också att han skulle slå polisen på käften om det var så att de kom efter honom när han rymt. Hon frågade honom då hur många han hade tänkt slå för att komma ut och då var han bara tyst. Han gjorde dock aldrig något våldsamt.

Det starkaste minnet hon har av Muhammad var att de satt tillsammans och tittade på en iransk komiker i olika Youtube-klipp. Muhammad var koncentrerad och tyst samt skrattade och förstod ironin i klippen. Psykotiska och autistiska personer brukar inte bete sig på det

sättet, säger hon.

Uppläst och godkänt.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Hedberg, Karin

Personnummer

Den hörde är

Annan

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd med anledning av sin kontakt med Muhammad som kurator på BUP, Asylpsykiatriska enheten.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jeanette Rudolfsson

Förhørsdatum

2017-11-06

Förhör påbörjat

15:24

Förhör avslutat

15:47

Förhørsplats

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Telefonförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Karin är kurator på BUP asylpsykiatriska enheten.

Hon blev inkopplad på Muhammad genom att han hade kommit till BUP akuten och vidare till BUP kliniken i januari 2016. När han senare blev placerad i familjehem kopplades asylpsykiatrisk kliniken in för att ha den behandlande kontakten tillsammans med ASIH (Avancerad sjukvård i hemmet). Detta var i februari 2016.

Karin och hennes kollega, Martin Liljenroth, besökte Muhammad två ggr per vecka ca en timme åt gången.

Inledningsvis var besöken ett stöd till familjehemmet och när Muhammad senare "vaknade" till i slutet februari 2016 försökte de etablera kontakt med honom. Muhammad uppträdde då förvirrat och frågade samma sak om och om igen. Han verkade inte veta var han var och varför han var där. Detta blev bättre allteftersom, men de fick egentligen aldrig någon kontakt med honom säger Karin.

Muhammad lämnade väldigt lite information om sig själv över huvud taget. Han pratade inte med dem om andra saker heller. Det tog inte så lång tid förrän han helt slutade prata med Karin. Detta var i juni 2016. Muhammad har inte sagt varför han slutade prata med Karin och de har inte heller förstått vad det kunde handla om. Han blev också sämre rent generellt under den perioden. Senare under sommaren 2016 blev han sängliggande igen i ett par kortare sekvenser och under hösten 2016, september-december, blev han sedan sängliggande under längre period igen. Han var då kvar i familjehemmet.

Den enda kommunikationen som varit med Muhammad, med något slags kvalitet, är den som Karins kollega, Afson Svenhamn, hade med honom i januari och februari 2017.

Karin har inte upplevt Muhammad som våldsam eller aggressiv. Det enda hon har kännedom om är det motstånd han gjorde på familjehemmet i samband med att han skulle bli duschad.

Muhmamad har aldrig pratat om sin ålder med Karin. Det är en felaktig uppgift. Det han har sagt om sin ålder har han, som Karin vet, sagt till Afson.

Uppläst och godkänt.

Förhör

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diarienumr

5000-K1087035-17

Hörd person

Wingren, Carl Johan

Personnummer

Den hörde är

Sakkunnig

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd i egenskap av rättsläkare och författare av utlåtandet rättsmedicinskt utlåtande om ålder.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jeanette Rudolfsson

Förhørsdatum

2017-11-09

Förhör påbörjat

13:47

Förhör avslutat

13:50

Förhørsplats

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Telefonförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Berättelse

Carl Johan tillfrågas om hur han har resonerat samt vad som skulle krävas för att komma upp från en 2:a till en 3:a eller 4:a på den 4-gradiga skalan i utlåtandet avseende ålder.

Han uppger att man i det här fallet inte kan komma längre eftersom nyckelbenet inte uppnått slutstadiet i mognad. Nyckelbenet mognar sent, i vissa fall inte före 27-28 årsåldern. Det som kan ge vägledning avseende åldern 21 år, är nyckelbenet. D.v.s. om nyckelbenet är omoget, vilket det är i det här fallet, kan man inte säga något om åldern 21.

Resultatet skulle alltså bli detsamma oavsett att man kunnat genomföra en knäledsundersökning och vad resultatet av den blivit.

Det som i det här utlåtandet sätter skalan 2 = "talar för" är undersökningen av visdomstanden.

Uppläst och godkänt.

Förhör

1:a förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person	Lundqvist, Daniel		Personnummer
Den hörde är	ID Styrkt	Ställning till misstänkt - målsägande - vittne	
Annan	Nej	Handläggare på socialtjänsten i Haninge kommun.	
Tolk		Språk	

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd angående sin kännedom om Muhmamad Hussaini, i egenskap av handläggare på Socialtjänsten i Haninge kommun.

Underrättad om misstanke	Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)		
Försvarare/ombud önskas	Försvarare/ombud närvarande	Godtar den försvarare som rätten förordnar	

Förhørsledare	Förhørsdatum	Förhör påbörjat	Förhör avslutat
Jeanette Rudolfsson	2017-11-06	13:09	14:00
Förhørsplats	Typ av förhör	Förhörssätt	
	RB 23:6		
Förhörsvittne	Utskrivet av		

Involverade personer	Personnummer/Orgnr	Roll
Hedberg, Karin		Annan

Berättelse

Daniel är socialsekreterare och handläggare för Muhammad.

Han har varit handläggare för Muhammad sedan han kom tillbaka till Sverige från Iran maj/juni 2016. Innan dess var Shilan Caliskan (fr.o.m. december 2015) och Åsa Rustas (fr.o.m. juni 2016) handläggare för honom.

När Daniel tog över handläggarskapet för Muhammad fick han veta att Muhammad var en pojke som uppvisade uppgivenhetssyndrom och att han under perioder hade varit sängliggande med dropp. De fick veta att han behövde mycket stöd och att han hade betett sig förvirrat samt hade avvikit flera gånger från de placeringar han hade haft. Det hade varit mycket kontakt med socialtjänsten och psykiatri under den tid då Muhammad var placerad i familjehemmet.

Muhammad fick diagnosen uppgivenhetssyndrom på BUP Sachsska barnsjukhuset, vilken han senare tillfrisknade ifrån som Daniel uppfattat det. Han verkade dock fortfarande ha mycket ångest, eftersom han rymde och betedde sig på ett sätt som verkade vara symptom på det.

Daniel hade fått information om att Muhammad sagt att han är 25 år samt att hans familj uppgett att han är 23 år. Daniel fick den informationen innan socialtjänsten träffade Muhammad första gången. Daniel säger att han tycker att Muhammad såg ut att vara äldre är

17. Han grundar det på de personliga observationer han gjorde på hans utseende. Daniel säger dock att han mycket väl kan ha varit påverkad av att han redan hade fått information om att han sagt att han var 25.

Daniel har träffat Muhammad endast vid ett tillfälle på kommunhuset i Haninge. Det var i samband med att han placerades på HVB-hemmet Vidablick i Tyresö. Muhammad var sluten. Det var som om han hade svårt att uttrycka sig, säger Daniel. Han verkade dock ha god självinsikt och sa att han kunde svara på frågor om han fick direkta och ledande frågor. Han hade svårt att svara på de öppna frågorna han fick. Muhammad svarade bl.a. på frågor om hur det hade varit i Iran när han åkte tillbaka för att hälsa på sin familj. På ledande fråga svarade han att det hade skurit sig med familjen. Han berättade dock inte vad som hade hänt. Som Daniel uppfattade honom, hade han höga ambitioner att plugga och ville komma igång med skolan så snart som möjligt. Detta tog han upp på eget initiativ under samtalet. Boendet ordnade sedan med en självstudieplan åt honom, vilken fungerade bra. Det bestämdes också att han skulle bo kvar på Vidablick och det beslutades att han skulle utredas på BUP för eventuell diagnos, vilket han ställde sig positiv till. På ledande fråga svarade Muhammad att det stämde att han var 17 år. Socialtjänsten tog inte upp frågan med honom om att han innan han lämnade Sverige hade sagt att han var 25 år.

Daniel uppger att det till en början var svårt på boendet. Muhammad betedde sig förvirrat och Daniel tror att han även avvek därifrån vid något tillfälle. Senare uttryckte han att han trivdes bra där. Man misstänkte att Muhammad hade någon form av autismspektrumstörning. Detta hade man sedan tidigare kontakter med BUP haft som frågeställning. Det verkade som om han behövde lära sig att utföra enklare saker som t.ex. att bre en smörgås, klä på sig, klä av sig och duscha från början. På boendet utvecklades han så småningom positivt i flera avseenden. Han tog fler initiativ, tog kontakt med andra och började kommunicera mer. Daniel vet inte att det finns rapporterat att Muhammad varit hotfull eller våldsam på HVB-hemmet. Han har inte heller hört att han varit så, innan han själv blev handläggare. Det har inte funnits något tecken som gjort att socialtjänsten hade kunnat förutspå något av det som sedan hände i skolan och på Medborgarplatsen.

När Muhammad började skolan trappades incidenterna upp. Detta genom de två incidenterna som inträffade på skolan. Daniel fick i samband med det samtal från boendet om det som hänt och att Muhammad hade blivit avstängd. Daniel hade inte själv någon kontakt med skolan. Det var boendet som skötte den kontakten. Socialtjänsten fick rapporten om incidenterna flera veckor senare.

Varken Daniel eller någon annan på socialtjänsten träffade Muhammad under tiden han satt häktad. Daniel tror att Josephine Hansell från boendet i Tyresö var och hälsade på honom under tiden han satt häktad.

Daniel har inte haft någon kontakt med Muhammads föräldrar i Iran. Daniel känner inte till någon annan identitetshandling än främlingspasset.

Vid ett tillfälle har Daniel skrivit ett yttrande till Migrationsverket angående Muhammads ålder. Detta gjorde han någon gång i september 2017. Muhammad berättade för Karin Hedberg på BUP asylpsykiatriska enhet under 2016 att han var 25 år. Hon pratade även med hans familj som även de uppgav att han var äldre. De sa dock att han var 23 år.

Under förmiddagen idag (6/11) har Daniel haft telefonmöte med Muhammad. Han verkar må bra på Sis-boendet och tränar, äter och tar hand om sig själv bättre för varje dag.

Muhammad svarar dock kortfattat på frågorna som ställs till honom. Han tillfrågades bl.a. om

han förstår vad som hänt, vad han är misstänkt för och varför han är på ungdomshemmet. Daniel säger att det är svårt att avgöra vad han förstår på svaren han ger.

Uppläst och godkänt.

Förhör

1:a förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Isacsson, Julia

Personnummer

Den hörde är

Annan

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

God man till den misstaänkte Hussaini.

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd i ärende gällande försök till mord.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Claes Murray

Förhørsdatum

2017-09-05

Förhör påbörjat

10:09

Förhör avslutat

11:10

Förhørsplats

Bergsgatan 48, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Involverad personal

Jeanette Rudolfsson

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

FL: Claes Murray

FL2: Jeanette Rudolfsson

H: Julia Isaksson

Dialogförhör.

FL: Så, jag lägger bandspelaren så där den har ganska bra räckvidd så där...

H: Mm.

FL: Så du behöver inte känna att du ska sitta alltför nära.

H: Mm.

FL: Ja, tack för att du kom hit Julia.

H: Tack.

FL: Och du är ju här i egenskap av god man åt personen som sitter häktad.

H: Mm.

FL: Och jag tänker om du kan börja och berätta hur, ja hur du blev god man och när och vilken kontakt ni har haft under ja perioden fram tills idag då?

H: Nu är jag osäker på exakt vilket datum som jag blev god man. Jag har jobbat ganska länge, därför hörde dom av sig till mig från överförmyndarnämnden och sa att dom har en kille som behöver lite extra hjälp. Han hade, kommit tillbaka till Sverige nyligen från Iran och då tackade jag ja. Och sen ja vad kan det ha varit i alla fall säg två månader ge och ta. Så jag känner ju inte honom jätteväl faktiskt, utan jag har mest gjort det som förväntas av mitt jobb. Jag har tagit kontakt med skola, Migrationsverket och praktiska saker.

FL: Ja precis, kan du beskriva lite bara va vad är god man kortfattat bara, liksom vad är din funktion kopplat till honom?

H: Min, min funktion är att vara en juridisk vårdnadshavare. Jag kliver in i vårdnadshavarens ställe. Egentligen kan man säga att jag gör allt som en vårdnadshavare gör, förutom den dagliga omsorgen. Dock så är det mitt jobb och se till att den dagliga omsorgen tillgodoses.

FL: Okej, och du säger det att det var cirka två månader sen då han kom tillbaks?

H: Mm jag tror jag har exakt om du vill.

FL: Men i, han var ju i Sverige en period innan, då var du alltså inte god man åt, åt honom?

H: Nej det stämmer.

FL: Vet du vem som var det då?

H: Det kan vara så att jag har det här. (ohörbart) så himla många papper. (ohörbart) ska ha både, jag tror han heter Anwar någonting. Här, förlåt... Ja förra god man jag har bara ett förnamn Anwar.

FL: Okej Anwar.

H: Vill du ha ett telefonnummer?

FL: Ja om, har du det där så är det...

H: 073...

FL: Ja.

H: 700...

FL: Yes.

H: 4192.

FL: 4192, ja vad bra, tack (ohörbart). Okej då men (harklar) Mohammed då så som du känner beskriv honom som, som person eller som ja som du har upplevt honom, under er period?

H: Jag känner verkligen inte honom, och han är en svår person att lära känna. En väldigt inåtvänd person. Mycket det jag har gjort sen jag tog över är ju att försöka få hjälp till honom. Därför att det är väldigt uppenbart att han har svårigheter. Sen är jag inte person att uttala mig om vad det är för svårigheter. Därför har jag vänt mig till Prima och så för att få, få hjälp helt enkelt, för att han förstår inte riktigt sin omvärld.

FL: Nej, jag tänkte om du försöker och sätta ord på hur, hur du har uppfattat liksom det här,

hur skulle du?

H: Jag skulle beskriva honom som ganska grovt autistiskt.

FL: Okej, (harklar) och sen hans situation då hur, hur är den så, så vida du känner till den om man ser kopplar till den här processen han är inne i och så där, var är han i den? Om man tänker asylprocess och boende i Sverige och så där?

H: Det som är hos Migrationsverket tänker jag att det är nog bäst att ni frågar dom om...

FL: Ja.

H: Eftersom jag också har lite sekretess gällande såna saker. Men han har ett tillfälligt uppehållstillstånd som snart kommer löpa ut.

FL: Okej.

FL2: Får jag ställa en fråga där?

H: Mm.

FL2: Det här (ohörbart) autistisk...

H: Mm.

FL2: Vad berätta hur du, vad du bygger det på så att säga?

H: Först och främst så svarar han eller har aldrig gjort till mig i alla fall, på frågor som inte är en direkt ledande fråga. Och ibland inte alls. Du måste påminna honom om att till exempel sköta sin personliga hygien. Han gör inte, när jag träffade honom första gången, det har dock blivit lite bättre under tiden han har bott här. Men första gången vi träffade honom så, hur ska jag vet inte hur jag ska förklara det, han gör ingenting om du inte visar honom vad du ska göra. I form av att kliva in i en bil till exempel, så måste du liksom öppna dörren och leda in honom i bilen.

FL2: Och (ohörbart) frågorna, alltså upprepa igen vad sa du där? Man måste?

H: Du måste ställa, du kan inte lämna en öppen fråga, därför då tittar han bara på dig. Du måste ställa en direkt ledande fråga. Vilket många gånger blir väldigt missvisande. För att jag vet inte alltid om han har uppfattat. Men det måste vara en ja eller nej fråga liksom.

FL: Du säger det han, det har blivit lite bättre sen att du träffade honom vid första tillfället...

H: Mm.

FL: Där när du inledde den här, och ja på vilket sätt har han förändrats då under den här perioden?

H: Man kan i alla fall få ögonkontakt...

FL: Ja.

H: Till en början så, så satt han ju mest och liksom han bara satt. Så jag upplevde ju ändå mer att vi, att vi fick ett förtroende liksom att han ändå kunde förstå, förstå sin omgivning lite

bättre.

FL: Lite bättre ja, och var det här någonting som skedde liksom över tid då?

H: Ja, alltså det är ju ingen märkbar förbättring faktiskt...

FL: Nej.

H: Men jag har försökt.

FL: Ja.

FL2: Men, men hur många gånger har du träffat honom under dom här månaderna som du har haft ja?

H: Ja tio kanske tio-femton.

FL2: Tio gånger?

H: Ja.

FL2: Tio-femton gånger?

H: Mm.

FL: När var senast gången du träffade honom om vi bortser från, från torsdagen där?

H: Åh på vänta, på torsdagen träffa jag nog inte honom, jo det gjorde jag ju, hos polisen. Det var en torsdag, började i skolan på måndag... tisdagen kanske. Osäkert, den veckan i alla fall, i början av den veckan.

FL: Okej alltså förra veckan då början av?

H: Ja i samma, samma vecka som...

FL: Ja. Och hur var han då?

H: Som vanligt. Aningens gladare kanske, han hade ju precis börjat skolan.

FL: Ja, hur, ja den här skolstarten då, va vad hur upplevde du att det påverkade honom att få börja skolan?

H: Det var ju jättesvårt för mig och ta ställning till med tanke på dom svårigheterna som han har. Däremot så upplevde jag att han ville börja skolan. Vi träffade en läkare innan och jag frågade lite kring hur mycket, hur mycket han klarar av, hur mycket han orkar och så. Och då gjorde vi ändå en bedömning att han ska få pröva och gå i skolan och se om det fungerar. Min oro låg ju mer kring att han skulle sitta någonstans och inte förstå vart alla går och så. Men som ni vet också så var det ju inte dom problemen vi stötte på.

FL: Nej.

H: Och då beslutade jag att han inte skulle gå i skolan något mer.

FL: Och det, det som du refererar till där det är ju den här händelsen då som sker, ja det är två

händelser det blir två slagsmål.

H: Precis.

FL: Hur, hände det någonting med honom då eller någonting som du uppmärksammade efter dom här händelserna som, hur det påverkade honom?

H: Nej, jag upplever nog att han inte riktigt kunde förstå vad som hände. Att han hade lite minnesluckor från det. Pratade med rektorn och han vill inte prata så mycket om det heller.

FL: Nej.

H: Och det är ju lite så som han, som han är som person liksom.

FL2: Men hur fick du den här informationen? Om vi tar det här med skolan, berätta hur den kom till din kännedom? Informationen vad som hade hänt i skolan.

H: Osäker på om rektorn eller boendet ringde först...

FL2: Ja.

H: Men det var rektorn jag pratade med och fick tydlig information om vad som hade hänt.

FL2: Och det är vid det första tillfället eller?

H: Och andra.

FL2: Ja, men om vi tar första tillfället...

H: Mm.

FL2: Hur, hur gick det till då när du fick den informationen?

H: Som sagt jag är osäker på vem av dom som nådde mig först. Men dom ringde upp när jag väl fick tydlig information så, så var det rektorn som ringde. Hon berättade vad som hade hänt, hon berättade att hon skulle ha ett möte dagen efter, för att förklara att man inte får göra så i skolan. Och som jag förstod det så var det ju flera stycken inblandade. Det var ju en konflikt liksom mellan fler inblandade personer.

FL2: Vad handlade den om?

H: Ingen aning. Vet inte om det helt kom fram heller.

FL2: Fråga du honom om det?

H: Ja, men jag fick inget svar, han är som jag sa inte verbal på det sättet, att han liksom kan beskriva en hel händelse så utan, du kan fråga vart det något jobbigt idag, så kan du få ett ja, är det löst, mm, så. Så att det som jag sa det är, det är svårt och prata med honom.

FL2: Han har inte själv svar på det?

H: Nej. Jag vet att boendet också har pratat mycket med honom, men dom får inte heller några riktiga svar så.

FL2: Nej.

FL: Och sen då under, och det där var första tillfället?

H: Mm.

FL: Och sen andra tillfället då vad, när är det du får vetskap om det då så att säga att det har inträffat?

H: Det var precis efter att dom hade haft det där mötet som bokades in, första dagen. Då ringde rektorn och så sa hon att någon måste komma hit akut, och vi har även ringt polisen. För det har blivit ett slagsmål igen. Då ringde jag boendet och bad dom åka dit och hämta honom, vilket dom gjorde. Tog hem honom och pratade med honom. Lite samma där, fick inte ut så mycket.

Och sen pratade jag med rektorn efter att allting hade lugnat sig och sa att vi tillsvidare i alla fall så ska han inte gå i skolan något mer. Och vi började även titta på om han kunde få läxor med sig hem och studera hemma. För då upplevde jag ändå att det uppenbart blev för svårt för honom. Och det, det är ju första gången som jag har sett någon aggressiv liksom tendens hos honom överhuvudtaget. Men vi beslutade i alla fall eller jag beslutade att han inte ska, ska gå i skolan på, på en tid framöver.

FL: Okej. Just den händelsen där alltså händelse nummer två, hur, hur pratade han om den?

H: Ingenting med mig...

FL: Nej.

H: Jag pratade ju inte med honom om det.

FL: Nej.

H: Jag träffade inte honom, jag träffade honom innan den händelsen. Och sen beslutade vi att vi skulle ses i slutet av veckan, för och se hur vi ska göra med skolan och såna saker. Men vi kom inte riktigt dit.

FL: Nej okej, nej precis och sen har vi torsdagen där också. Ja, om man tittar på hans ekonomi och så där, hur, hur har han alltså hur har han fått pengar om man säger så? Hur, hur har det funkat för honom, på vilket sätt?

H: Han har ingen inkomst, och vill inte heller ha några pengar faktiskt. Vi har i stort sätt tvinga honom och gå köpa kläder.

FL: Okej.

FL2: Varför vill han inte ha pengar?

H: Han har sagt att han inte behöver.

FL: Och när det gäller då när han har varit och köpt kläder och så där, hur har det, har han köpt kläder?

H: Personal från boendet har gått tillsammans med honom...

FL: Ja.

H: Och köpt det han behöver.

FL: Då nästa fråga är då den (harklar) har han haft dom eller liksom, har han haft ett betalkort eller kontanter eller?

H: Nej, han har ett tillfälligt uppehållstillstånd och har man inte mer än ett år så får du inte ansöka om varken id-kort eller bankkort eller så. Så alla pengar som ska förfogas till honom går då via socialtjänsten direkt till boendet.

FL: Okej.

H: Och så köper dom det som, som han behöver och sen faktureras det.

FL: Okej, så soc. och så via boendet och sen...

H: Man beviljar till exempel ett klädbidrag i det här fallet. Jag är osäker på om dom får pengar i förskott eller fakturerar eller så. Men det, det sköts där emellan när man inte har, när man inte har några bankkort.

FL: Man fördelar, och då är det kontanta medel då som man, och om man ska få pengar då får man det i kontantform så att säga?

H: Ja, han har ju också rätt till ett ICA-bankkort och det hade rört till sig lite i början och hade varit fel bankkort, och så när han kom tillbaka till Sverige. Så (ohörbart) har inte helt hunnit reda ut. Men om han har haft några så är det ett ICA-bankkort han har haft.

FL: Okej.

H: Och det delar Migrationsverket ut.

FL: Ja så det har inte du alls hantering om så att säga?

H: Det är lite olika. I det här fallet så har vi nog inte ens kommit så långt att vi har börjat ta tag i det.

FL: Okej.

FL2: Men du vet inte om han har ett ICA-bankkort?

H: Nej. Jag tror inte det.

FL2: Nej.

H: Nej.

FL: Så gällande hans ekonomi kan man säga så, så vitt du känner till i alla fall så, så har han inte rörts med några pengar egentligen överhuvudtaget?

H: Nej.

FL: Utan det har varit så att man har varit tvungen att se till att han går och köper kläder alltså att man hjälper honom och göra det?

H: Mm.

FL: Och pengar för annan typ av konsumtion, jag tänker godis eller ja vad det nu kan vara så att säga, där har du ingen uppfattning (ohörbart)?

H: Jag förstår att du tänker så, men han är inte en sån person. Jag har inte uppfattat att han har det behovet överhuvudtaget.

FL2: En sån person som?

H: Som handlar liksom.

FL2: Som äter godis?

H: Ja nej men alltså han...

FL2: Nej (ohörbart).

H: Han går till och från skolan och sen är han...

FL2: Ja.

H: Hemma liksom.

FL2: Ja, ja.

H: Och går han ut så, så har han gått på en promenad eller, jag uppfattar honom inte riktigt som, som andra tonåringar helt enkelt.

FL2: Nej.

H: Nej.

FL: Och han har inte själv gett uttryck då som jag förstår på dig att, att vilja konsumera...

H: Nej.

FL: Någonting...

H: Nej.

FL: Det vill säga och fråga efter pengar?

H: Nej.

FL: Nej. Om man går till hans umgänge i stort då eller med eventuella vänner och så här, har du någon kännedom om något umgänge som han har haft?

H: Jag har frågat honom och alltid fått ett nej på att han inte har några vänner. När han började skolan så sa han att han hade en kompis. Och det var även den kompis som skolan, rektorn ringde och... lite så där flaggade om att det nog inte var en så bra person. Att han inte hade någon bra inverkan. Jag tror att den pojken hette Hamid. Och hade väl känt lite att han var, var lite drivande i det hela, och sa att det kanske var en kompis han inte skulle vara med.

FL: Nämnade rektorn någonting om varför eller på vilket sätt det här inte var liksom en bra kompis?

H: Det hon sa var väl att det är en, en pojke med ganska mycket problem själv.

FL: Ja.

H: Och som jag förstod det när jag pratade Mohammed så har han inte känt den här pojken innan han började skolan. Så han har väl bara känt honom en väldigt kort, kort tid.

FL: Ja han började 21:a va?

H: Ja precis...

FL: På måndagen där ja okej.

H: Ja.

FL: Ja, och den här Hamid då det är någon som skulle dykt upp i hans liv från skolstart?

H: Ja, precis.

FL: Någon som går...

H: Precis.

FL: I Tyresö gymnasium?

H: Ja.

FL: Okej.

H: Precis.

FL2: Har han pratat om den här Hamid med dig?

H: Jag frågade honom när han hade börjat skolan, om han hade träffat några kompisar i skolan. Då nicka han, och så fråga jag är det någon i klassen, mm sa han då. Sa jag är det många, nej, finns det en, mm sa han då. Sen lite är som jag säger, det är svårt och veta ibland för att jag nästan lägger orden i munnen på honom för och få ett svar. Så att jag, jag tycker det är svårt och veta om det är jag själv som har liksom...

FL2: Ja.

FL: Jaja jag förstår.

FL2: Jag förstår.

FL: Okej, och men som sagt det som du har berättat nu om Hamid, det, det är det du känner till om (ohörbart)?

H: Det är det rektorn har sagt till mig.

FL: Det är rektorn har sagt ja.

H: Att hon tyckte att det var ett umgänge vi bör se över liksom.

FL: Okej. Och sen sker ju dom här händelserna ganska snart...

H: Ja.

FL: Inne på skolstarten, det går ju, det är på fredagen som första slagsmålet är eller torsdagen, det är någon vecka det är knappt några dagar...

H: Ja.

FL: (ohörbart).

H: Ja.

FL: Ja just det.

H: Nej men dom hände ju dagen efter varann, eller nej går en dag emellan.

FL: Jaha ja är det så det är, ja.

H: För vi bokade mötet så kom han inte på första mötet, och så hade dom bokat möte dagen efter. Så det var bara en dag emellan.

FL: Just det.

H: Och just därför beslutade jag ju också att det kanske inte var, var så bra och gå i skolan eftersom det hände så, så tätt inpå.

FL: Precis.

FL2: Varför kom han inte på mötet då?

H: Jag tror inte att han hade uppfattat att han skulle vara där.

FL2: Nej.

H: Nej, ja så då fick han med sig en lapp sen där det stod tidpunkt och så.

FL2: Får jag bara fråga, hur har du prat... när du har pratat med honom, hur har du pratat med honom då? Alltså via tolk alltid eller har det sett olika ut?

H: Det är nog olika.

FL2: Ja.

H: Frågar jag bara så här enkla frågor, så brukar jag ha utan tolk. När jag pratar om Migrationsverk och bank och läkare och så, då pratar jag med tolk. Men när jag kommer och bara så här har du varit i skolan idag, så, så har jag ju ingen tolk.

FL2: Uppfattade du att han förstår den svenskan som du...

H: Mm.

FL2: Pratar med honom då, det gör du?

H: Mm. Sen är ju där frågan igen, han förstår (ohörbart) det är svårt och veta vad han förstår på, på både hans språk och på vårt språk.

FL2: Men uppfattade du det att han, uppfatta du någon skillnad på honom då i kommunikationen när du använder tolk?

H: Nej, inte om, alltså skulle jag sitta och prata svåra saker så skulle han nog säga, då brukar han skaka på huvudet så här, att han förstår inte alls.

FL2: När du har tolk?

H: Nej om jag pratar för svårt utan tolk.

FL2: Ja.

H: Så ser man på honom också han liksom lite så här visar att han inte förstår alls. Men pratar jag vardagliga saker kontrat med tolk, så tycker jag nog att det är samma. Och lär man känna honom så ser man nog lite när han ändå hör, hör vad du säger och förstår orden. Sen så men så är det svårt (ohörbart) och veta om han förstod innebörden även med tolk eller utan tolk.

FL2: Vad har du använt för tolk?

H: En dari tolk. Men han förstår även persisktalande tolk. Han har bott i Iran.

FL: När han greps då hade han ju ett så här SL-access kort som han (ohörbart) som vi har fått fram fick från skolan. Det är någonting som dom, det sköter dom?

H: Skolan delar ut busskort till alla barn som bor mer än sex kilometer från skolan tror jag.

FL: Ja okej. Innan han använder det kortet, använder han annat SL-kort som, som fick genom dig eller?

H: Jag förmodar det, det är boendet som ger ut SL-kort.

FL: Jaha det är boendet.

H: Det är deras skyldighet att, här går ju våra uppdrag lite i ihop med varann.

FL: Ja.

H: Mitt jobb är och se till att han har ett SL-kort men jag ska inte själv fysiskt gå och köpa det.

FL: Nej okej. Har du någon upp... har du någon uppfattning om, om boendet delar ut personliga eller har dom en pool av kort som dom delar ut i (ohörbart)?

H: Jag tror att dom delar ut personligen.

FL: Okej. Ja det är (ohörbart)...

H: För dom brukar registrera busskort. Men jag vet att han har haft busskort innan för han har åkt buss så.

FL: Ja. Sen så om vi går till hans, vi har ju varit inne på det och pratat om, han är ju afghan men han är uppväxt som jag har förstått det i Iran?

H: Jag vågar inte svara på vad som har hänt helt innan för jag...

FL: Nej.

H: Har inte fått fram den informationen.

FL: Nej.

H: Men ja han har sagt till mig att han är ifrån Afghanistan...

FL: Ja.

H: Och det jag i alla fall vet innan han kom tillbaka till Sverige så har han befunnit sig i Iran.

FL: I Iran okej.

H: Mm sen vad han har gjort innan jag kom till så vet jag inte.

FL: Nej okej nej det var min fråga sen, om, om (ohörbart) vad anledningen var att han var typ var i Iran efter han har, för han har ju varit i Sverige innan han var i Iran.

H: Stämmer.

FL: Och va vad, vad det var för anledning att han var tillbaks då?

H: Jag har ju försökt och fråga honom om det här, men egentligen mest bara fått läsa journalkopior. Det jag vet är att han mådde väldigt, väldigt dåligt innan han åkte. Där han har under en längre tid varit helt okontaktbar. Det är egentligen det enda jag har fått fram från honom. Och så frågade jag varför han åkt hem och jag fick inget svar på det, utan då svara han flygplan. Och sen har jag försökt och fråga liksom hur, hur han kom tillbaka. Och jag får inget mer svar än att han har flugit flygplan. Och det var då vi också fick fram hans pass som han ändå haft lyckats haft koll på faktiskt under, under resan.

FL: Ja precis, det är sån här främlingspass.

H: Precis.

FL: Exakt.

H: Det var det ni hade hämtat på boendet.

FL: Ja precis ja.

H: Jag tror inte att han förstår frågan...

FL: Nej okej.

H: Och som jag säger då blir det i stället att jag, att jag hittar på någonting som jag tror. Och frågar jag honom då så tror jag att han skulle kunna svara ja på någonting som jag har liksom lagt i munnen på honom. Så jag har släppt det och nöjt mig med att okej han har varit i Iran och han har flugit tillbaka. Och det har inte heller egentligen varit relevant i mitt jobb just nu varför, varför.

FL2: Nej.

FL: Nej.

H: Så jag har inte.

FL2: Men har du, förlåt om jag kanske tappade bort (ohörbart) men har du, har han berättat någonting för dig om sin familj, har du frågat honom (ohörbart)?

H: Ja, om jag inte som jag säger mina uppgifter är också lite osäkra. Men som jag har förstått det så har han i alla fall en mamma och pappa i Iran. Och det är där han har varit. Men det är ju mycket det här jag har försökt och jobba med också som Migrationsverket för att jag säger till honom du har en mamma, mm, så du har en pappa, mm. Och då vet inte jag om han varför han svarar ja, så. Så mycket har jag försökt och släppa och fokusera på det som är viktigt, för att jag egentligen är ju inte jag i hjälp av vilken familj han har hemma eller så heller.

FL2: Nej, men har du fått uppfattningen om att det är hos dom han har varit?

H: Ja.

FL2: Han har varit i?

H: Ja.

FL2: Han har svarat ja på den frågan?

H: Ja, han har svarat ja på att han varit hos sin mamma och pappa. Men då tänker jag ju så här om jag hade ställt frågan, har du varit hos din moster. Så finns det ju en ganska stor chans att han hade kunnat svara ja på det också.

FL2: Ja, utan, du kan inte kontrollera uppgiften?

H: Ja, nej.

FL2: Nej.

FL: Och var någonstans i Iran det?

H: Jag tror att han har varit i Teheran.

FL: Teheran, och det är väldigt eventuellt på den?

H: Ja...

FL: Ja.

H: Alltså jag har ju också frågat då bor dom där, ja säger han.

FL: Ja okej ja.

H: Det händer ju dock att han svarar nej ibland på vissa frågor. Så att ja det är svårt för mig och veta om...

FL: Du är osäker?

H: Mm.

FL: Och du har inte haft anledning av och kontrollera det?

H: Nej, alltså...

FL: (ohörbart) dina arbetsuppgifter?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Det jag har grottat fram som jag vill veta är ju hur han har tagit sig dit och hem. För och se om det har varit smugglare inblandat och såna saker. Men efter många diskussioner så gick han in på sitt rum och hämtade ett pass. Och då är jag egentligen klar med det jag behöver grotta i, att okej det är så han har, det är så han har åkt liksom.

FL: Okej. Titta här om jag... Jeanette har du någon mer fråga som du kommer på (ohörbart)?

FL2: (ohörbart), jo men jag tänkte så här när du har träffat honom, var har ni träffats då?

H: På boendet, det är nog där vi ofta utgår ifrån. Sen har vi varit tillsammans på Prima i Handen. Vi har varit tillsammans på Migrationsverket. Vi har varit tillsammans på skolan.

FL2: Den här kontakten på Prima det är BUP eller hur?

H: Mm.

FL2: Hur har, vad har han haft för inställning till, till den kontakten?

H: Både ja och nej, vi, han har ju varit där väldigt mycket innan han åkte hem till Iran. Och jag tror att han tycker att det är lite läskigt och gå dit. För att han inte heller förstår. Vi hade ett stort möte där vi satt väldigt många och han pratade inte så mycket då, utan det var mest vi vuxna som pratade. Jag bad då att han skulle få gå till en kurator. Med lite övertalning gick han med på det på mötet, men han har sen inte gått på dom tiderna.

Det som jag ändå tyckte att han, jag beskrev honom där och sa att så här uppfattar jag dig, håller du med, mm sa han då. Jag sa känner du också att du till exempel kan ha svårt och komma ihåg och borsta tänderna eller såna här saker som, som vanliga människor kommer ihåg. Och då, då säger han ändå att ja.

FL2: Och då var det tolk med?

H: Ja.

FL2: Ja.

H: Men det mötet pratade vi ju mycket om intyg till Migrationsverket, skolstart lite såna saker. Och jag tycker att det är svårt där också och förstå hur, hur mycket han uppfattar egentligen av vad vi pratar om.

FL2: Okej.

FL: Men under den här perioden när han var så där dålig, alltså innan du hade någon form av kontakt med honom. Var, då var det även alltså i Handen eller Han... alltså i det området, det

var dom som hade ansvar för honom då?

H: Nej, den läkaren vi träffade på Prima, hon hade träffat honom. Jag ska kolla, det är asyl... jag skulle höra av mig...

FL2: Psykiatriska (ohörbart).

H: Ja precis.

FL: (ohörbart).

H: Däremot så var det samma läkare, jag mailade med henne och då eller hon sa redan på första mötet vi har ju setts förut du och jag så. För jag ville få ut journaler från henne, men kunde inte få ut, asylpsykiatriska och BUP någon annanstans, osäker på exakt var. Men jag har lämnat in något intyg från den läkaren i samband med att han anhölls, så där har ni hennes uppgifter ifall ni vill prata med henne.

FL: Just det.

FL2: Har han uttryckt, har du varit med om någon gång att han har uttryckt liksom en egen vilja att göra någonting? Alltså själv tagit ett initiativ till en, alltså uttryckt något behov av att, att gör någonting eller, eller kommer allting på förslag?

H: Allt ja...

FL2: Förstår du hur jag menar?

H: Nej alltså han, jag upplever inte att han gör mycket alls på eget initiativ.

FL2: Nej.

H: Däremot så vet jag att hans handläggare har frågat honom lite så där att det kan vara så att du behöver hjälp efter det att du fyller arton, att du kanske behöver ha kvar instanser. Och det har han ju då hållit med om. Men det är, jag kan jag försöker tänka alltså men jag har nog aldrig sett någonting på eget initiativ. Alltså han heller inte uppmanat om du inte så, alltså så att han är ju inte på den nivån.

FL2: Nej, men och då för dom här som och hålla upp mat eller borsta tänderna, det rent liksom praktiska handlingar så som ska göras. För jag tänker mer kring önskemål om liksom (ohörbart) till exempel det här med skolan. Kommer det som ett önskemål från er till honom som han tackar ja till eller har han, kommer det från honom så att säga spontant? Förstår du hur jag menar då...

H: Ja.

FL2: Och just det här att uttrycka ett behov av att det där skulle jag vilja eller jag behöver...

H: Nej...

FL2: Skulle behöva eller?

H: Jag tror inte att han har gjort det. Han, jag vet att han har frågat en gång om id-kort (hostar) om han har rätt till ett id-kort. Men det kom från boendet. Så boendet ringde mig och sa han har rätt till id-kort och då kollade jag upp det. Och där är svårt för mig också och veta

om det är så att boendet har undrat eller om det är han. Men det är nog enda gången som jag har fått, fått en fråga kring någonting.

För att jag har jobbat ganska eller jag jobbar huvudsakligen med den här målgruppen på ungdomar och ungdomar överlag så brukar ju ha väldigt bra koll, och jag behöver det här och jag behöver fixa det och så. Vår relation har sett ut att jag har kommit till honom och jag har sagt nu kommer jag göra det här och det här och det här, finns det någonting annat, nej säger han då. Så nej inte vad jag kan minnas...

FL2: Nej.

H: Att någonting har kommit på, på hans initiativ.

FL2: Nej.

FL: Och då antar jag liksom din kännedom om eventuella fritidsintressen och så där, det?

H: Jag vet att han tycker om och simma.

FL: Simma?

H: Mm.

FL: Ja.

H: Han går och simmar i sjön. Han tycker om och cykla, han har betts om sin cykel, det vet jag att han har gjort. Han hade en cykel på sitt tidigare boende. Den har han frågat efter.

FL2: Okej.

FL: Har han haft några relationer, jag tänker alltså med någon partner eller något sånt där någonting sånt som du känner till?

H: Nej, nej, alltså jag är ledsen om jag inte har så mycket information...

FL: Nej, nej...

FL2: (ohörbart).

FL: Nej, men det behöver du inte vara, utan...

H: Han som jag säger så har jag inte känt honom så länge och...

FL: Nej.

H: Det är en svår person att, att lära känna.

FL: Ja vi och vi förstår det och liksom det, det är en bild som tecknas från, från flera håll så att. Men ja vi ställer ändå frågan...

H: Absolut.

FL: För och se liksom om (ohörbart).

H: Nej jag har inte upplevt att han har några relationer överhuvudtaget. Det enda jag vet är ju den här kompisen i skolan.

FL: Just det Hamid där, (ohörbart).

H: Han är (ohörbart).

FL2: Det här jag tänker bara så här, det här att han inte har kommit på dom här bokade kuratorsmötena som han har fått, är det någonting som man har pratat med honom om?

H: Ja, jag sa att han skulle gå, och vi beslutade att han skulle gå själv, för att det inte skulle vara så, så stort som det vart första mötet. Och också mycket för att jag vet att BUP till den här målgruppen skriver ut dom väldigt fort och avfärdar. Så jag var lite på att vi måste behålla en, en kontakt för att han kommer behöva hjälp. Sen sa jag till honom då när vi träffades i samband med skolan att nu har ju du inte gått, nej sa han, och sa jag vill att du gör det. Och så satt han tyst och så sa jag att vill du verkligen inte gå på det här, nej sa han då. Och då så sa jag nog lite så här, vi släpper det nu och så tar vi nya tag, för då hade han missat båda tiderna.

FL2: Det var två tider?

H: Ja, men han jag uppfattade ändå att han visste om det och inte hade gått. Och inte heller ville gå tillbaka.

FL: Ja.

FL2: Att han har aktivt valt att inte gå då?

H: Jag uppfattade det så. Men som jag säger det är ju också svårt och veta om han förstod vart han skulle gå och vilken tid.

FL2: Men uppfattar du att han inte för, att han vad jag förstår och nu får du rätta mig om jag säger fel, så, så tar han sig ändå han rör sig själv ute och åker buss till platser och så. Är det din uppfattning också eller?

H: Ja, men det har ju också hänt att han bara har suttit och stirrat ut i tomma inget och andra personer har fått, fått hjälp alltså komma och hämta honom. Jag vet att det var någon när han, osäker på om han hade bett om hjälp eller någon annan hade frågat hur han mådde. Men det har ju hänt att personal har fått åka och hämta honom för att...

FL2: Ja.

H: Han bara sitter liksom som apatisk...

FL2: Ja just det.

H: På ställen.

FL2: Ja.

H: Så att ja lite dagsform tror jag. Men jag vet ju att han har hittat en sjö i närheten och gått och simmat. Så att ibland och ibland sitter han ju bara i rummet och stirrar. Så att ja, ja dagsform helt enkelt. Upplever jag det som.

FL: Sen genomförde han ju en ganska lång resa också där i, för det är i juni någonstans som han återkommer, åtminstone juni-juli där någonstans som han...

H: Kommer tillbaka.

FL: Som du blir inkopplad och sen, ja när han kommer tillbaka och både du och (ohörbart).

H: Stämmer. Han landade 2017-05-24 och han åkte 22 februari om mina uppgifter stämmer. Och det är jag rätt säker på att dom här uppgifterna fick jag inte från honom, utan från Migrationsverket när jag var där. För han hade två betäckningsnummer i början, så det var lite och reda ut.

FL: Just det då ser jag...

H: Mm.

FL2: Så när sa du att han åkte?

H: 2017-02-22.

FL2: 22 och så till och med 05-24 sa du det?

H: Ja, det var då han landade i alla fall.

FL2: Och har han sagt till dig varför han...

H: Kom tillbaka.

FL2: Ja.

H: Nej, jag försökte fråga, men jag vet faktiskt inte.

FL2: Hur beter han sig då när du frågar?

H: Det ser ut som att han inte riktigt vet vad jag vill ha fram. Han försöker nog svara, som sagt så där. Men jag tror att jag också backar lite när jag känner att jag ställer så pass ledande frågor att jag inte heller vet om det är tillförlitligt liksom. För jag försökte, först så hade han ju inga id-handlingar eller någonting, eller jag förstår det som att boende inte heller hade frågat. Och då började jag ju lite så här men hur kom du dit och...

FL2: Till?

H: Till Iran.

FL2: Till Iran, då ja just det...

H: Ja.

FL2: Då när du...

H: Hur, hur kom du hem, och då svarade han ändå att han hade flugit flygplan och det kom från honom själv. Men resten så alltså han tittar och jag ser att han hör vad jag säger. Men det stannar liksom där. Och jag tror att när det blir för, det är för bred fråga varför åkte du hem. Ja jag tror helt ärligt inte att han är kapabel att svara på det.

FL2: Nej.

H: Däremot om jag frågar så här saknade du din mamma, så kan han säga ja. Men som jag säger det blir ju då att jag lägger hela tiden orden i hans mun. Så jag har inte fått fram varför han åkte dit eller varför han kom tillbaka.

FL2: Abstrakta frågor...

H: Ja det går inte.

FL2: (ohörbart).

H: Ja, jag får liksom, han titt... jag ser liksom att han tittar på mig så. Men det blir inget mer utan och jag upplever nog också att han ser lite besvårad ut för att han inte förstår.

FL2: Han har lättare och svara på konkreta frågor än abstrakta?

H: Ja en väldigt ledande fråga.

FL2: Ja.

H: Är nog ändå så, och det, det är ju mycket det jag har jobbat på nu inför asylprocessen. För att det är svårt att ha en utredning med en person som, som behöver ha en ledande fråga, för det blir ju lätt väldigt missvisande.

FL: Jag tänker hur reagerade du då när du fick reda på att han är misstänkt för det här brottet? Liksom va vad, vad kände du då kopplat till det du känner till om honom liksom hur?

H: (suckar) Ja både och, en person som är så, så inåt liksom är ju svårt och få ett, ett grepp om. Så att det är nog svårt för mig och svara åt något håll. Däremot så strider det ju ganska mycket mot hur jag tänker att han är. Med att göra en plan över saker och liksom ja men lite som vi pratar om och göra saker på eget initiativ. Men jag känner honom inte för och kunna...

FL2: Du känner inte honom som kapabel att...

H: Nej men lite så...

FL2: Göra ja.

H: Har väl jag tänkt som jag säger att han inte, han, han är inte en person som tar egna initiativ. Men jag har inte känt honom tillräckligt länge för egentligen...

FL2: Nej.

H: Så, sen är det klart att jag reagerar för att det är en jätteobehaglig händelse. Men jag känner honom inte för och kunna uttala mig mer än så faktiskt.

FL: Har du någon mer fråga Jeanette?

FL2: Ja... blev jag bara tänkte va hur sa du att du, hur kände du när du fick veta vad som hade hänt? Vad tänkte du liksom, vad var din, förvånad eller liksom...

H: Ja, ja men det...

FL2: Upprörd alltså förstår du hur?

H: Det (ohörbart) jättesvårt och tänka tillbaka för att jag reagerade väl väldigt starkt på händelsen överhuvudtaget, så det var ju en väldigt obehaglig, en obehaglig situation. Men ja jag vart nog förvånad faktiskt. För jag har inte sett honom vara aggressiv tidigare, och som jag sa så har jag inte uppfattat honom som en person som, som tar initiativ överhuvudtaget.

FL: Har han under perioden varit medicinerad, känner du till någonting om det?

H: Inte nu, han var ju det tidigare innan han åkte tillbaka till Iran.

FL: Ja okej.

H: Men han har inte, inte ätit några mediciner nu.

FL: Nej. Har du någon kännedom om han konsumerar alkohol eller andra droger?

H: Jag tror inte det. Det har inte varit någon misstanke kring det alls.

FL: Nej. Har han pratat om såna saker alkohol?

H: Nej.

FL: Nej.

H: Han pratar ju inte...

FL: Nej.

H: Självmant liksom, nej.

FL: Och ni har och du har aldrig liksom?

H: Nej vi har aldrig haft någon misstanke kring det. Han är ju oftast hemma, så nej jag har aldrig frågat det.

FL2: Har han ställt någon fråga till dig någon gång?

H: Nej, jag frågar ofta, så här i slutet har du, har du några frågor till mig, nej sa han. Så brukar jag ändå så här tycker du att jag har gjort det som du vill att jag ska göra, mm säger han då. Det, det är ju en väldigt envägs kommunikation.

FL: Ja, just det. Alltså och han har aldrig liksom så att säga frågat eller intresserat sig över vem alltså...

H: Vem jag är, nej.

FL: Vem du är eller vad du har för liv eller så?

H: Nej. Jag brukar alltid när jag träffar mina god man så drar jag bara så där lite kort vem jag är, var jag bor och så. Men han har okej så. Så att vi har aldrig alltså vi, vi har ingen nära relation liksom.

FL: Nej.

FL2: Nej.

H: Nej. Det enda jag vet att han någonsin har frågat om id-kort och cykel.

FL: Just det, är det något annat så där som, som vi inte har frågat dig om som du tycker vi borde ha frågat eller så, inte har kommit fram under samtal?

H: Nej, nej. Som jag sa så har jag inte heller känt honom så länge, så jag har nog sagt det jag, jag vet om honom liksom.

FL2: Vad får du för information nu tänkte jag, nu som god man, vad har man för det i den här situationen som nu...

H: Ja.

FL2: Är med honom, och (ohörbart) hur blir det för dig...

H: Det är ju lite en, en ovan situation för mig.

FL2: Ja.

H: Däremot så är det ju jag som har tillsatt eller begärt det ombudet som han har, den försvararen. Så att jag pratar ju lite med honom och bara får information vad händer. Men eftersom att han är straffmyndig och så, så får ju inte jag egentligen inte veta så mycket och inte lägga mig i så mycket heller. Och jag vet inte om jag känner att jag vill lägga mig i så mycket heller om jag ska vara helt ärlig.

FL2: Nej.

H: Nej. Jag tycker ju att mitt jobb är och se till att han fick en försvarare och, och liksom så. Men det är ju ingen, ingen vän till mig liksom. Så jag backar nog lite. Det var ju himla svårt och få till en försvarare och det tycker jag verkligen att ni ska ta med er. Jag vet och förstår att det här är en fruktansvärd situation när det dessutom är någon som man jobbar med och en kollega.

Men jag fick bråka i sex timmar om att han skulle ha en försvarare, därför att polisen ansåg inte att han skulle ha det. Och när jag talar om för honom hur det här ska gå till så säger han det stämmer men vi kommer inte göra så idag. Så jag tycker det var väldigt tråkigt faktiskt bemötande från, från första början när jag kom till polisstationen. Det skulle jag verkligen vilja att ni tar med er. Sen förstår jag att det är svårt liksom.

FL2: Nej men jag förstår, ja men fast det där kan inte blandas ihop...

H: Nej.

FL2: Det där får inte blandas ihop liksom vad man har för rättigheter och vad som är...

H: Nej.

FL2: Och om det har hänt en polis någonting, det är ju inte något som...

H: Nej men sen förstår jag att vi alla är människor...

FL2: Det får ju inte påverka...

H: Absolut, men...

FL2: Jaja det...

H: Det var ett väldigt dåligt bemötande mot mig när jag var där. Och jag är ju inte där, vi vet ju fortfarande inte vem som har gjort det, han är ju inte dömd för någonting. Jag är ju fortfarande där för och liksom bejaka hans rättigheter. Det kändes väldigt tråkigt och få ett sånt bemötande faktiskt. Tyckte att jag bara gjorde mitt jobb.

FL: Den normala gången är ju att (harklar) man inledande förhöret med en person som är gripen, och det är ju egentligen oavsett vilket brott, är ju att man, man håller ett förhör utan en försvarare närvarande. Då brukar det vara den här typen av brott och uppåt, så brukar det ju vara att man delger själva misstanken och sen så säger man att nu väntar vi på, för du vill ha en försvarare antagligen, ja det vill jag eller nej det vill jag inte. Och vid den här typen av brott så förordnas en försvarare automatiskt då enligt den ordningen som finns då. Det är den normala tillvägagångssättet som man gör och framför allt vid grova brott.

FL2: Det är för att man ska delges misstanken alltså så fort som möjligt.

H: Samtidigt som vi alla vet ju också att när du frågar någon hur ställer du till det här, så börjar ju personen ofta prata. Och så egentligen ja jag känner mig mest bara väldigt ledsen över hur det hanterades. För det slutade med att jag fick sitta på polisstationen i sex timmar till så att jag själv ringde dit ett ombud. Och då helt plötsligt så vart det en helt annan, ett helt annat bemötande. Jag tycker det var väldigt tråkigt.

FL2: Det förstår jag.

FL: Och nu, det går ju till nu vidare förhör då är ju Sebastian med eller om han skickar en ersättare i sitt ställe. Och det så fungerar det. Och det är väldigt få eller det är aldrig så att det eller rättare sagt vi ska säga så här, vi vill aldrig hålla något förhör utan en försvarare närvarande. För det förhöret har ett enormt lågt bevisvärde. Det finns ingen, det finns ingenting i det förhöret som är speciellt värdefullt. Därför att personen som sitter där kan ju sen säga det att nej men det var ingen försvarare närvarande och jag babblade på eller vad det nu är. Och då är det bättre att man har kört by the book, försvarare är närvarande.

H: Det som kändes tråkigt från min sida var att jag kände mig väldigt utsatt faktiskt. Det kändes som att det, att man inte respekterade och lyssnade på vad jag sa faktisk. Och det kändes mer personligt än (ohörbart) hur gången går absolut, men det kändes verkligen som att det var ingen som ville lyssna på mig.

FL2: Var det någon som förklarade för dig då det som Claes förklarade nu?

H: Ja absolut...

FL2: (ohörbart).

H: Men jag vet ju också att man har rätt till och ha en försvarare med på det inledande förhöret också om vi ber om det. Och det lyssnades ju inte på förrän det att, att Sebastian var där liksom. Tycker det är väldigt tråkigt, när man inte kan respektera att allas olika yrken, så. Jag fick frågan så här vet, vet du vad han har gjort, och det vet väl ingen just nu heller. Och jag tycker det är fruktansvärt orelevant också för att han har ju fortfarande rätt till det han har rätt till liksom. Så jag vill ändå lyfta fram det, sen förstår jag att alla berörs av såna händelser, men det är ju inte riktigt mitt fel.

FL2: Nej.

H: Nej. Och jag tänker ju, jag vet inte hur, hur ni ser på det, men någonstans så tänker jag att jag ska hålla i det juridiska och nu har han ju ett ombud. Finns det någonting ni tänker att jag borde, borde göra liksom?

FL2: Vi funderar på om vi ska...

FL: Ja vi kan ju...

FL2: Avsluta...

FL: Själva förhørsbiten kan vi...

FL2: Förhöret eller ta en paus, något av det.

FL: Jag stänger av bandspelaren (ohörbart)...

FL2: Det kan vara, kanske inte behöver...

FL: Exakt 11.

Utskrivet av TH.

Förhör

1:a förhöret.

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Mohammed Amin Kazir, Anwar

Personnummer

Den hörde är
AnnanID Styrkt
NejStällning till misstänkt - målsägande - vittne
God man till mt från 2016 t.o.m.
2017-02.

Tolk

Språk

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Hörd med anledning av sin kännedom om den misstänkte samt omständigheter i övrigt.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Claes Murray

Förhørsdatum

2017-09-27

Förhör påbörjat

12:11

Förhör avslutat

12:45

Förhørsplats

Bergsgatan 48, Stockholm

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Involverad personal

Jeanette Rudolfsson

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

FL = Förhørsledare

FL2 = Biträdande förhørsledare

H = Hörd person

FL: Då håller vi förhör. Hörd person är Anwar Kazir. Förhørsledare är Claes Murray och Jeanette Rudolfsson. Det är den 27:e september 2011, nej, 2017. Klockan är 12:11 när förhöret börjar. Så, Anwar, jag tänker så här, berätta när du fick uppdraget att företräda Muhammad som god man.

H: Jo, Muhammad kom december 2015. Och efter dess... Det var i januari jag fick uppdraget. När jag fick uppdraget han bodde i Tyresö, hos en familjehem. Jag tror efter (ohörbart 00:55), jag vet inte, 24 timmar eller efter två dagar han har slutat att prata. Och efter dess de har skickat honom till södra (ohörbart 01:08) där, jag vet inte, vad heter den här sidan som... Han var, var, vara där, en avdelning.

FL: På (ohörbart 01:16)

H: (Ohörbart 01:16) Ja.

FL: Ja.

H: Ja. Och jag fick frågan från överförmyndaren i Södertörn att det finns ett barn, ligger

i sjukhuset, han är ej kontaktbar, om du vill ha uppdraget. Och jag visste inte vilken sjukdom han har och det var från början han hade lagt i sjukhuset. Och vi har alltid en blankett som yttrande, att barnet skriver under och godkänner att den personen blir god man till honom.

Och jag har kontaktat den här sidan i... i (ohörbart 01:51) och jag fick en tid och jag gick in till honom. Han var i sängen. Då jag sade till personalen Om ni lämnar oss lite. Tyvärr jag kan inte hans språk men liten ord man kan förklara, det, det som man säger som kurdiska. Och då, han har aldrig svarat mig, han har suttit i sängen och tittat på golvet. Han har inte givit en tecken under samtalet med honom.

Och sedan personal kommit och hjälper honom att äta mat, han vägrade, han ville inte äta. Och då personalen sade Om du hjälper mig vi kan ta lite promenad med honom. Han gick så långsam och sedan... Till och med då han fick hjälp till toalettbesök, att de som jobbar där, de gick med honom till toaletten.

Men efter det så fick frågan från sociala, Det finns en familjehem i Haninge, i Vega. De pratar hans språk och kvinnan har erfarenhet, hon har jobbat en period med vård och här. Det var viktigaste hos mig en familj som pratade hans språk. Och då, efter sjukhuset han har flyttat dit, till den här familjen. Och vi hade samtal med... med honom själv, för jag har varit där två, tre gånger den tiden.

Vi hade en tid med socialen och vi har varit där, med tolk, familjehemmet sitter där och alla skall presentera sig och (ohörbart 03:25) han förstår, (ohörbart) god mans roll. Det är socialens roll. Och han bara sitter och som vanligt tittar på golvet, han ger inte tecken, han säger inte ja eller nej.

Sedan när vi slutar där, efter (ohörbart 03:41) jag tror dagen efter, vi fick samtal från familjehemmet, Nej, men den här samtalet ni har varit med, efter dess han har blivit väldigt orolig, han vill inte äta mat. Och då vi var, vi vet inte... Vi tänkte, (ohörbart 03:55) om vi bara går, varje gång vi går som besök till honom han blir orolig, han blir nervös. Vad betyder det, kanske han vill inte träffa oss. Men ändå, vi har rätt att träffa honom.

Och jag har gått med han och hon i socialen svara hon måste kontrollera hur han bor... De är ansvar på placering. Hur han bor, hur han lever. Till och med de fick mata honom genom sond. Han ville inte duscha. Killen, de har en son som familjehemmet, tror jag var 20 år med han... med hans pappa, de fick ta honom till badrummet och duscha honom, men ändå han tyckte inte om att duscha.

FL: Nej.

H: Och då, och då han, sjukhus hemma, sjukhus hemma. Vi fick samtal till (ohörbart 04:40), utredningssamtal i Hallonbergen. Det är bara god man skall följa med barnet upp och sitter. Mamman till familjehemmet var med. Och jag frågade migrationsverket, men migrationsverket, den tiden, det var så lång tid han har varit på sjukhus, han mådde inte bra. De visste ingenting om honom. Att han mår inte bra, han, han är ej kontaktbar. Och efter dess-

FL2: Visste de inte det?

H: De visste de inte. För-

FL2: De visste inte att han var på sjukhus och att han...

H: Nej.

FL2: ... ej var konta-, nej.

H: Nej, den handläggare som har tagit emot oss (ohörbart 05:15) Om hon kommer med oss kanske han känner sig tryggare. Och han sade nej, (ohörbart 05:20) du god man, hur du säger, nej, det är bara, det är sekretess, det är bara god man sitter (ohörbart 05:24) Men så han pratade inte, han förstod inte mig på riktigt, handläggaren. Vi gick och fråga, fråga han. Ger inte tecken, han säger inte ja eller nej. Bara, jag sade, men jag sade till det Om hon kommer kanske han känner sig trygg, kanske den har svarat, kanske pratade inte, men i huvudet säger ja eller nej. Hon har kommit också, ja, Muhammad du, det är bara frågan, det hjälper dig om du svarar, han svarade inte. Vi gick hem. Efter dess vi har tid till... Vi har fått tid till asylutredning, i Märsta, migrationsverket där. Samma sak. Jag tror han gav en eller två tecken som ja eller nej.

FL: Mm.

H: Och det står bara, svaret, ni har journalen, att god mans, hade gods mans, hade de information som jag hade. Och jag hade lite information från första utredning, när han kom till Sverige och sökte asyl. Och det var december månad. Han har... (ohörbart 06:23) berättat att han bodde med sin... farbror och faster. Med sina kusi... syskon. På grund av mamma och pappa, de har separerat och de, han har, bodde inte med dem. Han bodde-

FL: De har separerat?

H: Ja.

FL: Ja, just det.

H: Okej, och det står att han har bror eller syster, jag har informationen med mig. Bara den här information som han har lämnat första gång, jag visste ju om, han har bror, han bor, de bor i Iran. Farfar, till exempel, eller faster, han bodde med dem. Och jag visste, ingen aning om vad heter hans pappa eller mamma och så här.

FL2: Var det farfar och faster han bodde med?

H: Ja.

FL2: Farfar och faster?

H: Ja. Och då... Jag tror efter dess de har placerat honom på Stenhammare, jag tror, på ett boende där. Från Stenhammare till ve-, till... Ty-, inte Tyresö, Vendelsö och sedan till Vega. I den här boendet i Stenhammare de har skrivit lite till mig att... om, om han, hur mår han. Immigrationsverket också frågade dem, han (ohörbart 07:51) jag mår jättebra. Men den här vägen som jag har kommit jag har fått lite ont i knä. Som att, till Sverige. Annars jag mår jättebra, jag har inga sjukdomar och så här. Det står på journalen.

FL2: Var hade han sagt det någonstans?

H: Jag tror första samtal med migrationsverket.

FL2: Ja, just det.

H: Och, ja, och sedan den här boende som han bodde i där, de har tagit honom till vårdcentral, jag tror på grund av hans ont i knä. Från den här boende till den här familjehemmet i Vendelsö, efter dess han blev sjuk, som man säger. Ej kontaktbar. Och då, då, efter en asylutredning... Advokaten har ringt, alltid man går igenom journalen med advokat, sedan de skickar tillbaka till migrationsverket. Men advokaten visste att han pratade inte (ohörbart 08:49), han kallar oss och vi sitter med honom, han säger ingenting.

FL2: Satt du tillsammans med advokaten och Muhammad också?

H: Asylutredning.

FL2: Ja.

H: Under asylutredning.

FL2: Ja.

H: Ja, advokaten var där också.

FL2: Ja.

H: Ja. Efter dess han fick, jag vet inte, det var lite... läkarintyg från (ohörbart 09:06) och så om de har samlat mycket och de har skickat till migrationsverket. Han har fått tillfälligt uppehållstillstånd och det är från 16:e september 2016.

Den här... tillfälligt uppehållstillståndet, han... De har beviljat främlingspass till honom, att han, han kan söka det. Men efter dess jag hörde att han vill ha pass. Hur han sade till familjehemmet, hur han förklarade dem, det vet jag inte. Men pass och hur han tänker på pass, jag tänkte att han är helt borta, som man säger. Han vill ha pass och han rätt till pass och god man skall söka pass. Jag bokat in tid i migrationsverket i Solna. Jag åkte dit och han har kommit med familjehemmet dit, de tog bild på honom.

...

Ja. Men där familjehemmet säger att han ville veta när passet blir klart, inte med mig. Jag står där och jag vet inte, jag tittar på blankett och de sitter där. Att han var nyfiken och veta när passet blir klart. Och det var allt frågetecken till mig. Hur han har (ohörbart 10:31) Ja, Muhammad, vill du veta passet när blir klart?, bara tittade på mig, han har inte pratat.

FL: Han säger aldrig någonting till dig, i det här fallet, utan han måste prata då med någon annan?

H: Han har inte pratat med mig någon gång.

FL: Nej, okej.

FL2: Aldrig pratat med dig någonsin?

H: Nej.

FL2: Nej, inte sagt ett ord?

H: Inte ord, bara en gång han sade till mig Ja.

FL: Okej.

H: Och den tiden var... kanske han fick passet. Han planerar att resa. Och då...

FL2: Men har du pratat med honom tillsammans med tolk någon gång? (ohörbart 11:07)

H: Med tolk, med social, med allt, två, tre gånger med tolk. Han har inte sagt, inte ett enda ord.

FL2: Nej.

H: Och familjehemmet pratar samma språk med honom.

FL2: Ja.

H: Jag hörde inte att han pratade med dem heller.

FL2: Nej, nej.

H: Okej, passet, jag fick samtal från (ohörbart 11:22), när passet blir klart. Familjehemmet ringer när passet blir klart. Jag sade Det är inte jag bestämmer när passet blir klart, det är migrationsverket, när passet är klart de burkar skicka post... till oss att passet är klart, vi kan gå och hämta. Och jag kan hämta själv.

FL2: När var det ungefär då, som de höll på och ringa om det här?

H: Eh...

FL2: Ungefär när, i tid?

H: Jag...

FL2: Du sade att han ansökte (ohörbart 11:44)

H: Jo, hämtar pa-, jag har hämtat pass 20:e februari 2017. Den tiden, innan den, innan den 20:e februari. Och direkt när jag hämtade pass han var i sjukhuset. Och han flyr från familjehemmet på grund av, jag vet inte, han var inte nöjd där eller han vill visa att han vill åka tillbaka till Iran, att polisen tar honom.

Och direkt när polisen hittade honom i Jordbro, jag har inte pratat med polisen, jag har inte fått information från polisen, men de har meddelat familjehemmet när de har hittat honom att... Nej, men han säger det är 23 år, eller 22, 23 år. Och jag vet inte varför han har pratat med polisen om hans ålder. Fast han var 17 den tiden. Och en gång till han vill fly, de har hittat honom i närheten, i huset. Och den, efter dess han vill inte äta och dricka, samma sak (ohörbart 12:44) När häm-, jag hämtade pass när han var i sjukhuset. Jag visade hans pass för att han mådde inte bra, jag kan inte bara lämna passet till ett barn och han är i sjukhuset.

FL2: Nej.

H: Så passet hos mig, när du behöver den du får bara ringa eller säga till familjehemmet, jag pratar. Och det är... En kurator jobbade där och hon är från Iran, hon jo-, pratade samma (ohörbart 13:08) han, han uppvuxit i Iran. Och det, dari och persiska...

FL2: Persiska.

H: ... de förstår varandra.

FL2: Ja.

H: Och den personalen, där, (ohörbart 13:19) varför han sökte passet, då han började prata.

FL2: (Ohörbart 13:27)

H: Började och prata och jag vill åka och besöka dem och min familj så här. Och då, det var, blev chockad att han hade ett nummer till sin pappa. Han hade lite (ohörbart 13:41) jag tror. Han (ohörbart 13:44) i armen, jag såg en gång att det fanns något här i armen. Eller, som hals, han har ju som, en hals, så här, det fanns lite...

FL2: Halsband?

H: Som halsband, att man ser att, som islamiska de... Gamla tider de har skrivit något och som halsband under kläderna de använder. Jag kommer inte ihåg, jag tror det var i armet eller i halsen. Och då i (ohörbart 14:08) han har skrivit sin pappas nummer och den kuratorn har pratat direkt med hans pappa. Att Muhammad är i sjukhuset och han vill komma tillbaka, han fått passet och så här. Vi hade stormöte i sjukhuset med överläkare, med läkare, med (ohörbart 14:24), jag vet, med social, med familjehemmet, alla har samlat. Den här kuratorn, att han ville inte åka tillbaka till den här familjehemmet. Och jag vet inte vad, vilken fa-, andra familjehemmet han här nu skall ta, han kände inte någon här i Sverige.

FL2: Han kände inte någon?

H: Inte någon, bara en kompis...

FL2: Vad var det för någon kompis då?

H: Kompisen bodde i Gävle, nej, jag tror de kommit tillsammans, eller på vägen eller på samma boende. Och vi var jätteglada över det. När han blivit sjuk och vi har frågat om vi bjuder kompisen kommer och besöka dig.

FL2: Ja.

H: Kanske du vill inte hemma, det är med tolk. Kompisen tar dig och ni kan äta en restaurang och så här. Och, och han tackade nej med huvudet.

FL: Mhm.

H: Att han ville inte, kompisen kommer hit. Och jag vet inte hur han hade kontakt med kompisen, hur de har... Är det på vägen eller de har kommit från Iran tillsammans, det vet jag inte.

FL2: Nej.

H: Men han hade en kompis i Gävle och han hade telefonnummer till kompiserna i hans mobil.

FL2: Okej.

H: Då vi har bestämt att, ja, men okej, inte den här familjehemmet. Men du skall komma till, gå till familjehemmet, eller det, Muhammad var inte med (ohörbart 15:45) stora mötet i sjukhuset.

FL2: Nej.

H: Men kuratorn och som hon säger, att vi sade okej, han kan gå, åka tillbaka dit, två, tre dagar, en vecka tills man hittar andra boende till honom. Han ville inte, han ville stanna i sjukhuset.

FL2: Ja, åka tillbaka till familjehemmet...

H: Ja.

FL2: ... innan, ja.

H: Ja. Och då, jag vet inte hur de har planerat, har bestämt att han åkte tillbaka till... familjehemmet. Jag har hämtat pass den 20:e februari och... han, han började och resa 25:e februari. Efter fem dagar den här möte och så här till familjehemmet. Och... Vi hade... tid med... socialkonsulent till familjehemmet, familjehemmet, ja. Och en chef på ett boende i Tyresö. Hon har kommit till mötet och hon vill veta vem är Muhammad, för att socialen sökte plats där. Att han vill gå dit.

Efter mötet att, jag har bestämt att den här killen vill bara åka tillbaka. Han har kontakt med sin pappa, han har telefon, han har pass, varför inte? Kanske han blir bättre. Och de har rätt att resa när de får passet. 25:e, konsulent till familjehemmet, de tog honom till Arlanda för att vi har köpt biljett. Att han åker tillbaka, men biljetten skall vara öppet när han kommer tillbaka. Man vet, han ville inte, vi visste inte när han kommer tillbaka.

FL2: Nej.

H: Och han visste inte heller.

FL2: Nej, men sade han att han skulle komma tillbaka?

H: Han sade nej.

FL2: Han tänkte-

H: Han sade nej, i sjukhuset, till kurator att Jag vill åka tillbaka till Iran, jag vill inte komma tillbaka till Sverige.

FL2: Ja.

H: Jag vill inte komma tillbaka. Och därför vi tänkte, man vet aldrig, kanske han vill

komma tillbaka.

FL2: Men sade han varför han inte ville komma tillbaka eller?

H: Nej.

FL2: Nej.

H: Nej, han sade inte.

FL2: Sade han någon gång varför han hade kommit hit?

H: De... När, när, när barnet kommer till Sverige och första gång när de träffar migrationsverket de säger inte varför de kommer till Sverige. De tar information, varifrån kommer du, hur gammal är du, hur mår du och sådana saker. De kommer och meddela om social, om informatio-, om god mans roll, sådana saker, sedan de placerar dem. Under utredning och asyl-, asylutredning de har rätt att berätta om asylskälen, varför de har kommit till Sverige.

FL2: Ja.

H: Ja, vi visste inte.

FL2: Nej, och då, för då sade han ingenting.

H: Han sade ingenting.

FL2: Nej.

H: Nej, under asylutredning han sade ingenting. Och då, vi har bestämt som god man att, vet du vad, att han skall åka tillbaka. Och då han var i köket. Och det han, inte han som bodde i familjehemmet, det var två, tre pojkar till. Ensamkommande barn, de bodde i samma hus med honom. Men han hade rum där nere och deras rum där uppe. Att han skall ha lite lugnt.

Jag har bestämt att han skall åka tillbaka och konsulent de sade att vi känner en byrå, vi kan köpa biljett där. Han kan åka tillbaka och skall vara öppet, biljetten, när han vill komma tillbaka. Han har fått telefonnummer till familjehemmet, till konsulent, de pratar samma språk med honom. När du vill komma tillbaka du får bara ringa den här telefonnummert. Och han åkte dit 25:e februari. Och vi har aldrig tänkt på visum till Iran.

FL2: Nej, just det.

H: Och då, efter några dagar han fick visum. Och han åkte tillbaka till Iran.

FL2: För då var ni på flygplatsen då (ohörbart 19:16)

H: Inte (ohörbart 19:16), inte, jag var inte med honom, men de var med honom.

FL2: Ja, ja.

H: Ja. (Ohörbart 19:21)

FL: Han fick inte åka då?

FL2: Nej.

H: Huh?

FL: Han fick inte åka först när han var på Arlanda?

FL2: Nej.

H: Nej.

FL: Nej.

FL2: Nej, det blir stopp bara för att han inte hade visum då.

H: Och den dagen, 25:e februari, han åkte inte tillbaka till...

FL2: Nej.

H: ... den här familj i Vega, han åkte till andra familj tillfälligt.

FL2: Ja.

H: Två, tre dagar.

FL2: Okej, ja.

H: Jag har fått information om familjen, men jag har inte sparat de på grund av...

FL2: Nej. (ohörbart 19:41)

H: ... bara två, tre dagar, men jag hade telefonnummer till dem.

FL: Ja, vi har den infon.

H: Ja, jättebra. Och då ef-, från fam-, familjehemmet han reste tillbaka till Iran. Vi har... kvartal, att man skickar arvode, som god man. Vi har första januari till tredje mars, var tredje månad vi skickar. Han åkte 27:e, 29:e, jag vet inte- (hostar) Ursäkta, februari till Iran.

Sista mars... man skall skicka arvode och meddela, vad har hänt under tiden. Innan dess också jag meddelade, jag var förmyndare, men efter, när jag skickat min arvode och får meddelande sedan Barnet är inte här och vi vet inte när han kommer tillbaka. Du skall få din entledigande från ditt uppdrag. Och jag fick mitt entledigande och jag var inte ansvar på honom.

FL2: Nej.

H: Jag kom inte ihåg, hur tog... Hans resa i Iran, hur länge han var där. Jag kommer inte ihåg, men jag fick samtal från konsulent att Muhammad har ringt dem och han vill komma tillbaka till Sverige.

FL2: Okej, så då ringde han.

H: Och jag sade tyvärr jag kan inte blanda mig med den för att jag är inte ansvarig med hono-, till honom, jag inte längre god man.

FL2: Nej.

H: Till Muhammad.

FL: Och när var det där, när ringde konsumenten och sade det?

H: Jag vet inte, jag kommer inte ihåg hur lång han har varit i Iran.

FL: Nej, okej.

H: Två månad, tre månad, det kommer inte ihåg.

FL: Nej.

H: Men jag har tänkt när han åkte tillbaka alltså han kommer aldrig tillbaka.

FL2: Hit?

H: Hit.

FL2: Nej.

H: Så här, jag...

FL2: Varför kände du så?

H: För att han ville bara, kämpade pass, han ville bara åka till Iran, han vill gå, inte komma tillbaka till Sverige. Och, och den situation, han var sjuk, kanske han blivit trött hos en familjehem, på ett rum. Han vill inte duscha, han vill inte äta. Till sjukhuset, jag vet inte, samma sak, ett rum. Jag tänkte där är det lite öppet, man kan träffa närsomhelst, inte som här i Sverige bara lördag och söndagar det går. Jag vet inte, närsomhelst man kan besöka varandra. Kanske är så att han accepterar inte den här... situation här i Sverige. Där kanske värme och... mycket släktingar, med farbror, med faster, med kompisar. Jag har samlat sådan information hos mig, kanske är så här, (ohörbart 21:59) han vill aldrig komma tillbaka.

Sedan jag fick samtal från socialjouren, jag tror det var i... (ohörbart 22:06) i Sigtuna eller någonstans. De sade att, ja, men vi har en kille som heter Muhammad, jag sade Jag har inte ansvar på honom längre, jag är inte god man. De visste inte heller.

FL2: Nej.

H: Sedan jag fick samtal från migrationsverket sist, att vi skall... till... förlänga den här tillfälligt uppehållstillståndet. Och migrationsverket visste inte heller att jag är, jag har fått min entledigande.

FL: Nehej.

FL2: Nej.

H: På grund av den sista tiden, för att man skall gå till kurs, man skall läsa information om god man. Om jag får ett nytt uppdrag, det är min, min roll skall jag skicka en kopia till migrationsverket. De registrerar mig att, som ny god man till den. Kanske den ny god man har inte gjort.

FL2: Nej, okej.

FL: Nej.

H: Ja.

FL: Det är möjligt. Vi vet ju vem den nya god mannen är. (ohörbart 22:52)

H: Jättebra ni vet, men migrationsverket visste inte.

FL: Nej, de visste inte.

H: Jag fick samtal från dem. Och då jag sade inte, för, för att... Det gäller förlängning för hans... tillfälligt uppehållstillstånd. Och det var Muhammad. Men om ni har mer frågor, ni kan fråga. Därför jag sade alltid, det var svår-, svåraste uppdrag till mig för att som god man jag vill jättegärna hjä-, hjälpa detta barn. Han har inte... föräldrar här. Och god man blir inte förälder, men det är samma roll. Att man frågar hur trivs du hos familjehemmet, är du nöjd med boendet... Skolan, hälsa... Jag vet inte, om allt som... som, omkring livet här i Sverige som ett barn. Men jag kunde aldrig göra det.

FL: Nej.

H: Jag kunde inte, alltid när jag tänkte på honom jag sade jag vet inte, jag har blivit som handikapp mot honom, jag kunde inte göra något.

FL2: Nej.

H: Till och med jag vågade inte och gå och lämna information så här själv till exempel, så kanske efter dess så han blir orolig. Eller jag får samtal och nej, men han vill inte äta eller han vill inte dricka, han är orolig. Sådan situation.

FL: Ja.

FL2: Ville inte störa honom, för-

H: Ja.

FL2: Men hur uppfattade du honom då, i det här som var...

H: Ja, just det, och s-

FL2: Hur sjuk, hur liksom, vad tänkte du om det?

H: Vet inte.

FL2: Tycker du att han, att det, att han var sjuk eller tänkte att han spelade eller...

H: Men vet du, om, om han spelade (ohörbart 24:13) Om ett barn som spelar tills han får uppehållstillståndet, han fick uppehålls tillståndet och han fick sin pass. Och sedan

efter dess han också har blivit väldigt sjuk. Och han ville inte åka till, men där han började och prata lite. Jag vet inte, den här kuratorn som pratar samma språk och de, du vet, och de är så duktiga.

FL2: Ja.

H: Om de vill ha information. Och där vi fick veta att han har kontakt med sin pappa, eller han har telefonnummer, där började kontakten. Innan dess han hade mobil, jag vet inte, har han använt sin mobil, har ringt till den kompis i Gävle? Han har ringt till sin pappa? Det vet jag inte.

FL2: Nej.

H: Han var i ett rum och stängt, men... De var, jag är nöjd med familjehemmet för att han fick mycket hjälp av dem. De... ibland, två nätter de var bara, (ohörbart 25:03) och mata honom och dricka honom. Och det var oroligt tills de har flyttat honom till sjukhuset. Det är mycket ansvar, ett barn bor hos mig till exempel eller hos dem, och är väldigt sjuk och... s-... Det, om, om, jag jobbar också inom vård, det är jättesvårt att, jag behandlar (ohörbart 25:21) situation.

För att... han pratar inte, han ger inte en tecken vad vill han. Till och med han ville inte, han vägrade äta mat i två, tre dagar ibland. Och de var väldigt orolig, då till sjukhuset och sådana situation.

Jag kan inte bedöma att, men jag vet inte om, efter när han fick passet och han krävde att han vill resa och (ohörbart 25:44) hur han hittar... Det, åka till sin, det, det, pappa, där blir svårt att man går och han klarade det. Han kla-

FL2: Han klarade det, ja.

H: Ja, men själv, han åkte, kom ju tillbaka.

FL2: Ja.

H: Ja, han klarade det.

FL: Vet du vad han gjorde när han var i Iran då?

H: Det vet jag aldrig, det vet jag aldrig. Bara jag vet jag fick samtal från konsulent, så här Muhammad vill komma tillbaka. Och den tiden jag var inte god man till honom.

FL2: Nej.

FL: Nej, nej.

FL2: Så du, nej.

FL: Okej, då hade du inget ansvar (ohörbart 26:10)

H: Och jag vet inte att... Mamma och pappa, de bor tillsammans eller separerat, eller han bor hos sin farbror, eller den här nummer till, nej, inte farbror, farfar.

FL2: Farfar, ja.

H: Ja, är det den här nummer till farfar eller till hans... Jag har ingen aning. Om du bara hör sedan du vet inte vad har hänt, resten.

FL2: Nej.

FL: Nej.

FL2: Men jag tänkte det här kring hans ålder då, vad tänkte du kring det?

H: Det är jättesvårt att vi bedömer den, men, men han har sagt till sjukhuset att det är en vuxen. Det är 22, 23 år till exempel. Det är inte 17 år.

FL2: Nej.

H: Och då, men jag var också oro-, det, osäker på den. I Iran, om man har inte tillhör, tillfälligt uppehållstillståndet i Afghanistan som bor där, afghaner, när polisen, de kontrollerar och tar dem, de har inte den här gröna kort, de säger, de har inte det. De... Då skickar de till gränsen och de skall åka tillbaka. Kanske han har tänkt också, kanske polisen tar mig och jag säger att jag inte är ett barn, jag är 22 år, polisen (ohörbart 27:14) skickar tillbaka mig till Iran. Men ändå polisen skickar aldrig tillbaka honom till Iran på grund av hans asylskäl. De har, de registrerat honom som, att han har kommit från Afghanistan. De har, de skickar inte tillbaka barnet till Iran.

FL2: Nej.

H: Kanske han visste inte den här informationen.

FL2: Men vad var din uppfattning om hans ålder, om du själv skulle... Skulle du, hur skulle du själv bedöma (ohörbart 27:40)

H: Alltid jag så honom som en sjuk. (ohörbart 27:42) och sitter fram, alltid man tänker, 16, 17 år. Inte att, jag vet, skägget också, det var inte så hårt, du vet att när en vuxen kommer, blir, det var, de var mjuka som man säger. Och ibland han ville inte raka i... tre, fyra, fem veckor. Jag vet inte, ibland han hade skägg. Men familjehemmet säger vi kan inte tvinga honom. Och det är inte bara att man, du säger honom det är rakning. Men de var väldigt mjuka som man säger, håret. Och det är jättesvårt (ohörbart 28:12) Min son han är nu 12 år, han... hans (ohörbart 28:17) längd som jag. Och han är lite mörk och kraftig, om, och hans kompis är 12 år. De är så här. Skillnad hundra procent.

FL2: Ja.

H: Och vissa... Jag vet inte, om jag se-, och när jag rakar mig och så här jag går ut, jag säger jag är 48 år. Nej, men de skojar, nej, du är 38. Så här. Det är jättesvårt att man bestäm-, (ohörbart 28:40) och det är inte 10, 15 år skillnad.

FL2: Nej.

H: Att man säger, nej, han är så här.

FL2: Nej.

H: Det är bara två, tre år.

FL2: Ja.

H: Det blir jättesvårt.

FL2: Ja, det är svårt.

H: Ja.

FL2: Sade han till dig någon gång att han var...

H: Nej, nej.

FL2: ... äldre än 17 år?

H: Jag hörde inte, bara han sade till polisen. Och han sade till kuratorn jag tror också, att han är vuxen, han är inte ett barn.

FL2: Nej.

FL: Och kuratorn, det är... (ohörbart 29:07)?

FL2: (Ohörbart 29:10), tror jag.

H: (Ohörbart 29:11).

FL2: (Ohörbart 29:12).

FL: Ja.

H: Mm, (ohörbart 29:13).

FL: Okej.

FL2: Det är henne han pratade, har pratat mycket med vad jag förstått.

H: Hon har?

FL2: Han har pratat ganska mycket med...

H: Med henne.

FL2: ... med (ohörbart 29:25).

H: Ja.

FL2: Ja.

H: Ja. Och vi fick hjälp, mycket från (ohörbart 29:28) att... Kontakt med sin pappa och telefonnummer. Och han vill åka tillbaka och han vill inte komma tillbaka till Sverige.

FL2: Nej.

FL: Just det, jag tänkte, du pratade om det här, vårdcentralen. Han uppgav ju när han kom till Sverige att han hade ont i knät, att han hade skadat sig på något sätt.

H: Inte skada, men jag tror att han har sagt att Jag mår jättebra, men jag har lite ont i knät.

FL: Ja, just det.

H: Ja.

FL: Var han då, var han på vårdcentralen då?

H: Jag var inte god man till honom den tiden.

FL: Nej, okej.

H: Han hade ingen god man.

FL: Nej.

H: Efter dess, jag fick lite information från... boendet där och (ohörbart 30:06) boende. Jag tror ni har fått från socialen, det är samma information som jag har lämnat till dem och de...

FL: Ja, vi har, precis, mycket information, har vi.

H: Har ni?

FL2: Ja, vi har mycket information.

FL: Ja, det har vi.

H: Har ni den som (ohörbart 30:28)... boendet har skrivit?

FL2: Nej, det tror jag faktiskt inte. Det tror jag inte att vi har.

FL: Det beror på vilket boende.

FL2: Ja.

H: Eh...

FL2: Du pratar om Benhammar nu va, eller Stenhammar menar jag.

H: Stenhammar.

FL2: Ja.

H: Ja.

FL2: Jag tror inte att vi har sådan information, som det som de har skrivit. Jag vet faktiskt inte.

FL: Ja, just det, nu, jag tänkte på det här senaste.

FL2: Ja, nej, Stenhammar, där, var ju där han var först.

H: Han har ju åkt till Karolinska sjukhus, Astrid Lindgren...

FL2: När gjorde han det då?

H: 26:e december 2015.

FL2: För att undersöka knät?

...

H: Kan läsa den. Den 26:e (ohörbart 31:23)

FL: Och du har ju sagt det, att ni hade, du, han har egentligen aldrig pratat med dig. Men jag tänker ändå att jag ställer frågan (ohörbart 31:34) men har ni pratat något om hans livssituation i övrigt eller har han, om intressen han har eller något sådant?

H: Jo, det, det, om ni hade fått, han fick besök från (ohörbart 31:47) hem. Och det var en kvinna med en kille, de gick dit en eller två gånger i veckan. En gång jag hörde att han har spelat... med killen, i sitt rum.

FL: Tv...

H: (Ohörbart 32:04)

FL: Du visade med fingrarna.

H: ... till tv, ja.

FL: Ja, tv-spel?

H: Ja.

FL: Ja, okej. Ja.

H: Ja.

FL: Men inga intressen som han har berättat för dig om eller?

H: Nej, men de tog honom en gång till fot-, fotbollsplatsen, att han bara sitter och tittar, han hade inte (ohörbart 32:18).

FL: Nej, okej. Jeanette, har du någon...?

FL2: Inte, nej, inte just nu.

H: Det var okänt allt, till exempel angående hans mamma, bara namn, adressen okänd, telefonnummer okänt.

FL: Just det.

H: Men under, under tiden som han kommit tillbaka, god man också har lite information om honom. (ohörbart 33:22) Hon har rätt och ta kopia av alla utredning från migrationsverket, från sjukhuset, från allt som möjligt. Ja.

FL2: Ja, precis. Jo då och vi-

H: Och därför jag var inte misstänkt, han, han såg inte så... gammal, som man säger. Om ni såg hans bild, ni såg honom själva.

FL2: Ja, ja, vi har sett (ohörbart 33:40)

FL: Ja, vi har träffat honom flera gånger.

H: Ja och det, speciellt den tiden han sökte asyl.

FL2: Ja.

FL: Ja, precis.

H: Ja.

FL2: Ja.

H: Ja.

FL: Första fotografiet.

H: Ja, första och det var 17:e december.

FL: Just det.

H: Om ni har, om ni har inte de, det är jättebra. Från början han var Stenhammare då, det är personal på boendet, de har skrivit om honom. Jag vet inte, sedan efter det, när han flyttade därifrån.

FL2: Ja.

H: Då 24 timmar i Vendelsö han har...

FL2: Ja, det var, Vendelsö bara...

H: Ja.

FL2: ... snabbt och vände.

H: Ja. Men vet du, han var väldigt snäll. Till exempel de (ohörbart 34:16) duschar honom, de har aldrig sagt någon gång att han vill inte duscha, han sparkade oss, eller... Därför jag blev chockad när jag hörde att han... han...

FL2: Ja.

H: Han (ohörbart 34:25) med polisen.

FL2: Ja.

H: Till och med en gång familjehemmet sade att, ja, det, jag sade nej, du skall inte gå ut för att han vill fly. Bara hon sade att, att med, med Axel, att han vill göra (ohörbart 34:37). Inte med händerna heller.

FL2: Nej.

H: Ja.

FL2: Ja, ja, okej. Han liksom (ohörbart 34:41)

H: Ja.

FL2: ... försökte (ohörbart 34:42)

H: Du vet att när jag vill gå ut och du vill inte, jag vill bara göra lite (ohörbart 34:45) till mig.

FL2: Ja.

H: Men inte med handen så här.

FL2: Nej.

H: Och-

FL2: Inget våld, alltså inte-

H: Nej, inget våld.

FL2: Inget våld eller?

H: Nej, inget våld.

FL2: Nej.

FL: Och det var aldrig något som förekom under hela din period som du hade ansvar för honom? Att du fick höra om någon våldsam...

H: Nej.

FL: ... situation...

H: Nej, det har jag inte gjort.

FL: ... som han var inblandad i?

H: Nej.

FL: Vet du om han blev slagen av någon, alltså blev han utsatt för någonting, som du känner till?

H: Nej, vet du hemma och sjukhus...

FL: Ja.

H: ... var han skall bli det?

FL2: (Ohörbart 35:11)

H: Och de killarna som bodde med honom, de... jag fick ont i magen, de var väl-, väldigt snälla mot honom. Att en kille är sjuk och... Jag vet inte. Och han tyckte ju om dem.

FL2: Ja.

H: De tog honom upp och de har spelat musik och så här och han sitter med dem.

FL2: Ja.

H: Och sedan de säger efter en period han går ned till sitt rum.

FL2: De tog hand om honom (ohörbart 35:30)?

H: Ja, ja.

FL: De andra ungdomarna (ohörbart 35:33)

H: Ungdomar som bor där, ja.

FL: Just det.

FL2: Och nu tänker du på Vega då, hemmet...

H: Ja, på Vega.

FL2: Ja.

H: Ja. När jag fick uppdraget han var i sjukhuset, efter dess det var Vega.

FL2: Vega, ja, precis.

H: Och Vega till Iran, sedan min uppdrag har slutat. Det var bara Vega som jag hade kontakt med dem.

FL2: Precis.

H: Inte andra.

FL2: Nej.

H: För att i Stenhammare han hade inte god man.

FL2: Nej.

H: I Vendelsö den dagen han var där han hade ingen god man.

FL2: Nej.

FL: Nej.

...

FL: Nej. Jag har ingen mer fråga.

H: Ni har också första utredning från...

FL: Ja.

H: ... när han sökte asyl?

FL: Jag kan titta på den där, det andra där. Ja, den första har vi.

H: Okej. Men varför han har (ohörbart 36:18) den här händelse i... Medborgarplatsen. Vad har han gjort, Muhammad? Varför han hade kniv med sig, till exempel? Ni vet inte? (Skrattar)

FL2: (Skrattar) (Ohörbart 36:33)

H: Eller i affären, eller i gatan eller...

FL2: Men jag tänker... Vi kan avsluta förhöret.

FL: Ja.

FL2: Du har ingen mer fråga?

FL: Har du något mer? Nej, jag har inget mer.

FL2: Nej.

FL: Nej, 12:48 avslutar vi förhöret.

Utskrivet: 2017-10-03, DA

Förhör

MT 1:a förhöret 24:8

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Utredningsjour 5 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Hussaini*, Muhammad

Personnummer

19991217-

Den hörde är

Misstänkt

ID Styrkt

Ja

Sätt

Svenskt främlingspass:

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

04220307 // Insp H.Edberg

Tolk

Hussain Alemi (7859)

Språk

Dari

Målsägande/misstänkt under 18 år

Ja

Vårdnadshavare underrättad

Socialnämnden underrättad om mt

Socialtjänsten underrättad om tid för förhör

Föräldrar/Vårdnadshavare/Annan underrättad

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Muhammad misstänks för FÖRSÖK TILL MORD genom att den 31/8-17 klockan 10.42 i höjd med Björns Trädgård, Götgatan i Stockholm, huggit målsägande med en kniv i halsen/nacken på dennes högra sida med uppsåt att beröva honom livet.

Underrättad om misstanke

Ja

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttaga)

Ja

Försvare/ombud önskas

Sebastian de Ciutiis, Epsilon

Försvare/ombud närvarande

Ja

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Advokatbyrå

Förhørsledare

Henrik Edberg

Förhørsdatum

2017-08-31

Förhör påbörjat

20:14

Förhör avslutat

20:21

Förhørsplats

Södermalm Polisstation

Typ av förhör

RB 24:8

Förhörssätt

Konceptförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

E.L

Berättelse

*Vid förhöret är Muhammads god man Julia Isacson närvarande
Närvarande är även försvarare Sebastian De Ciutiis från Epsilon Advokatbyrå på inrådan av god man*

Inspektör H.Edberg är förhørsledare samt Polisassistent E.Lundström är närvarande

Inledning

Muhammad tillfrågas om han har något emot att försvarare är närvarande. Muhammad svarar ej på frågan.

Delgivning

Muhammad delges misstanke om försök till mord.
Muhammad tillfrågas om han förstår vad han är delgiven, Muhammad svarar ej på frågan.

Försvare

Muhammad informeras om hans rätt till försvarare närvarande, även vid detta förhör
Muhammad tillfrågas även om det går att hålla förhör utan försvarare närvarande eller om han

vill ha försvarare närvarande. Muhammad svarar ej på frågan

Information

Muhammad informeras om sin rätt att inte yttra sig gällande brottsmisstanken eller att behöva svara på förhørsledarens frågor.

Inställning

Muhammad tillfrågas hur han ställer sig till misstanken han delgivits. Muhammad svarar ej på frågan.

Förhöret avslutas på grund av Mohammads tillstånd.

Förhör

2:a förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diarienumr

5000-K1087035-17

Hörd person

Hussaini*, Muhammad

Personnummer

19991217-

Den hörde är

Misstänkt

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Sayed Ghorbandi

Språk

Dari

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Kompletterande förhör i ärende gällande försök till mord.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Sebastian De Ciutiis

Försvare/ombud närvarande

Ja

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jeanette Rudolfsson

Förhørsdatum

2017-09-08

Förhör påbörjat

11:26

Förhör avslutat

12:41

Förhørsplats

Häktet Sollentuna

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Involverad personal

Claes Murray

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

K1087035-17 PROTOKOLL fört vid förhör med Muhammad Hussaini

FL = Förhørsledare

FL2 = Biträdande förhørsledare

H = Hörd person OF = Offentlig försvarare

T = Tolk

FL: Då ska vi ha förhör i ärende K1087035-17, ett ärende gällande försök till mord. Förhöret hålls på häktet i Sollentuna och det är den 8e september 2017. Förhørsledare är Jeanette Rudolfsson och Claes Murray. Med vid förhöret är också offentlig försvarare Sebastian De Ciutiis och tolk (ohörbart). Och vi påbörjar förhöret klockan 11:26.

T: Jag kort beskrivna det du berättade.

FL: Okej. Vi har presenterat oss för dig, Muhammad, och du vet varför vi har kommit hit till dig idag. Berätta för mig vad du har förstått av det som jag har sagt till dig nu.

H: ... Det du berättade nyss eller?

FL: Ja, vet du varför vi har kommit hit till dig idag, hit till häktet?

H: Mm.

FL: Och säg till mig, vad är det vi ska göra nu, vad har du förstått att vi ska göra nu?

H: Jag vet inte.

FL: Vi ska hålla förhör med dig. Det betyder att vi kommer att ställa frågor till dig om det som hände förra torsdagen.

H: ...

FL: Förstår du då?

H: Mm.

FL: Vad bra. Du har också berättat för oss att du förstår tolken bra, stämmer det?

H: Ja.

FL: Bra. Jag tänkte börja med och läsa upp den delgivningen som du tidigare har blivit presenterad. Du har ju blivit delgiven försök till mord genom att den 31/8 2017 klockan 10:42, i höjd med Björns Trädgård på Götgatan i Stockholm, ha huggit målsäganden med en kniv i halsen, nacken, på dennes högra sida, med uppsåt att beröva honom livet.

Och berätta för mig vad det var som hände, vad du gjorde förra torsdagen den 31a augusti.

H: Ja men det du berättar, jag högg en polis med kniv.

FL: Okej, hur menar du Ja det du berättar?

H: Ja alltså, det du berättar så vill du att jag upprepar?

FL: Jag vill att du berättar för mig vad det var som hände då, Muhammad, berätta för mig så noga du kan allting som hände.

H: ...

FL: Börja, börja med vad som hände, vad var det första du gjorde på morgonen den dagen, Muhammad?

(Tystnad 55 sekunder).

FL2: Ska vi tolka din tystnad som att du vill utnyttja din rätt att vara tyst, Muhammad?

H: Ja.

FL: Okej. Överhuvudtaget eller på den första frågan?

H: Det gäller första frågan som ställdes.

FL: Det gäller första frågan, okej. Vart var du någonstans när du vaknade förra torsdagen, Muhammad, vart var du någonstans då?

H: Där jag bodde, alltså på ett boende eller förläggning.

FL: Där var du då. Och vad var det första du gjorde efter att du hade vaknat den dagen?

(Tystnad 35 sekunder).

FL: Vad var det första du gjorde då?

H: Minns inte.

FL: Du minns inte.

H: Nej.

FL: Okej. Berätta för mig vad du minns av den dagen.

H: ... Det jag minns var att jag gick iväg och högg en polis med kniven.

FL: Okej. Du sa att du gick iväg, vart gick du?

H: Jag minns inte namnet, jag vet inte vad det heter, det är svårt att komma ihåg namn, men Medborgarplatsen.

FL: Okej. Hur kom du dit, hur kom du till Medborgarplatsen?

H: Med buss.

FL: Med buss, okej. Vart hoppade du på bussen någonstans?

H: Ja bussen tog jag från hållplatsen förstås, vart annars?

FL: Ja, men jag tänkte vilken hållplats, var hoppade du på bussen först?

H: Alltså det tar en kvart från förläggningen till busshållplatsen.

FL: Okej. Och hur tog du dig till busshållplatsen?

H: Till fots.

FL: Till fots, okej.

H: Ja.

FL: Och då sa du att du åkte buss, och vart åkte du med bussen först?

H: Till Gullmarsplan.

FL: Okej. Vad gjorde du då när du kom till Gullmarsplan, vad gjorde du där?

H: Därefter så tog jag tåget till Medborgarplatsen.

FL: Okej, och då tog du tåget till Medborgarplatsen.

H: Ja.

FL: Och vad gjorde du sen, vad gjorde du när du kom till Medborgarplatsen, vad var det första du gjorde när du kom dit?

H: Jag vet inte.

FL: Du vet inte. Vad var anledningen till att du åkte in till Medborgarplatsen då på torsdagen?

H: Jag vet inte.

FL: Vad tänkte du när du lämnade boende och gick till bussen för att åka till Medborgarplatsen, vad tänkte du då?

H: Då höll jag mobiltelefon i handen och spelade spel i mobilen.

FL: När var det du gjorde det?

H: Vadå?

FL: När var det du spelade spel i mobiltelefonen?

H: Alltså från hållplatsen på väg till Gullmarsplan, under färden spelade jag.

FL: Okej. Vad spelade du för spel?

H: Det var väl i telefonen, pussel.

FL: Pussel?

H: Mm.

FL: Mm, okej. Och vad, vad var, varför åkte du in till Medborgarplatsen då på torsdagen, Muhammad, vad tänkte du med resan?

H: Jag, ni kanske vet att där pågår en... ja någon slags närvaro av folk som sitter ner och på något strejkar eller så.

FL: Mm. Ja det, det vet jag att det pågår där, och... och vad tänkte du? Berätta, berätta mer om det.

H: Om vad?

FL: Om den här strejken som du beskrev för oss som pågår där, som pågick där på Medborgarplatsen.

H: Om strejken?

FL: Mm.

H: Ja där sitter folk och protesterar mot deport-, eh, mot att deportationer till Afghanistan skulle upphöra.

FL: Mm, precis. Skulle du dit till demonstrationen?

H: Jag har deltagit i demonstrationer många gånger.

FL: Okej. I, har du, och då bara för förtydligande, har du deltagit i just den demonstrationen

på Medborgarplatsen flera gånger?

H: Ja.

FL: Okej. Skulle du åka till demonstrationen den där dagen, förra torsdagen den 31a augusti?

H: Det vet jag inte, jag var ju där många gånger och, men just den dagen på torsdag så visste jag inte om det skulle bli några demonstrationer och så... det var inte säker, jag visste inte.

FL: Okej. Men vi fortsätter då, du berättar ju för mig att du kom till Medborgarplatsen.

H: Mm.

FL: Och vad tänkte du då då när du kom dit?

H: När jag kom dit så gick jag raka vägen mot polisen.

FL: Okej, och hur kom det sig att du gick raka vägen mot polisen när du kom till Medborgarplatsen?

H: Jag vet inte.

FL: Berätta allting som hände där, Muhammad, från det att du börjar gå raka vägen mot polisen och allt det som händer då.

H: Jag attackerade polisen och därefter så grep de mig, jag vet inte.

FL: Okej. Men du, vart var du någonstans, Muhammad, när du såg polisen?

H: ... Jag stod på trottoaren.

FL: Du stod på trottoaren.

H: Mm.

FL: Mm. Och vart var polisen då någonstans?

H: Polisen är, de stod också där och tittade på en bil. Men när de gick, började gå därifrån, då gick jag fram till dem.

FL: Okej. Och berätta för mig, vad tänkte du då när du såg poliserna vid bilen?

H: Jag minns inte det.

FL: Mm.

H: Nej.

FL: Vad gjorde du när du såg poliserna vid bilen?

H: Jag tittade mot dem.

FL: Vad hände sen?

H: Sen när de gick ditåt då följde jag efter och attackerade.

FL: Vad tänkte du när du följde efter?

H: Jag tänkte inte på någonting vid det tillfället.

FL: Du säger till mig såhär att du gick efter och sen attackerade, stämmer det?

H: Mm.

FL: Och berätta för mig då så noga du kan hur du gjorde när du attackerade.

(Tystnad 45 sekunder).

FL: Vad var det första, vad var det första du gjorde, Muhammad, när du attackerade polisen?

(Tystnad 45 sekunder).

FL: Vad tänker du på, Muhammad?

H: Inget.

FL: Inget.

H: Inget.

FL: Du sa ju såhär till mig att du attackerade polisen.

H: Mm.

FL: Är det rätt uppfattat av mig att det var så du sa?

H: Ja.

FL: Med vad attackerade du polisen?

H: Med kniv.

FL: Med kniv? Okej. Och på vilket sätt attackerade du polisen med kniven?

H: Bakifrån.

FL: Bakifrån?

H: Mm.

FL: Och beskriv det för mig så noga du kan hur det gick till.

(Tystnad 10 sekunder).

H: Jag vet inte hur jag ska beskriva när du säger beskriva, hur jag gick till attack eller hur menar du?

FL: Precis. Vad bra att du frågar, det är bra att du frågar om du inte förstår. Men precis så

som du sa, hur du gjorde.

H: Alltså kniven hade jag här... ja, pekar här så, och då fick jag fram den och attackerade.

FL: Berätta därifrån från det att du fick fram kniven, var hade du kniven någonstans?

H: ...

FL: Var hade du kniven från början innan du tog fram den?

H: Vid ryggen, alltså midjan, och hade vid bältet.

FL: Okej. Och beskriv därifrån hur du, hur du fick fram kniven och det som hände sen.

H: Sen så högg jag mot nacken.

FL: Okej. Hur kom det sig att det, att du gjorde så då?

H: Jag vet inte.

FL: Du sa att du högg mot nacken.

H: Mm.

FL: Visste du då att du högg mot nacken, Muhammad?

H: Ja.

FL: Berätta för mig hur du visste det.

H: Jo men jag såg var jag högg med kniv.

FL: Du såg var du högg?

H: Ja.

FL: Du såg var du högg, och då undrar jag såhär, innan du högg med kniven visste du då var du skulle hugga med kniven?

H: Nej.

FL: Så hur kom det sig att det blev, att det blev nacken?

H: Alltså jag gick till attack bakifrån, så det bästa ställe man kan träffa någon är väl nacken, jag vet inte.

FL: Hur, förklara för mig hur du menar då, förklara hur du menar när du säger det bästa stället bakifrån är och träffa i nacken.

(Tystnad 45 sekunder).

FL: Muhammad, förstår du min fråga?

H: Ja jag förstår.

FL: Mm, tänker du... tänker du på ditt svar eller vill du... Nej.

H: Nej jag tänker inte.

FL: Nej okej. Varför, varför tänkte du... Eller varför tänker du att det var det bästa stället att hugga, att nacken var det bästa stället att hugga?

H: För att det är oskyddat.

FL: För att det är oskyddat?

H: Ja.

FL: Okej. Då när du gjorde så, Muhammad, vad ville du skulle hända med polisen?

H: Jag vet inte.

FL: Men hur kom det sig att du högg honom i nacken med kniven?

H: Jag vet inte.

FL: Vad tänkte du när du gjorde så?

H: Jag vet inte.

FL: Vad hände sen efter att du hade huggit honom?

H: Därefter så rymde jag.

FL: Okej. Hur kom det sig att du rymde?

H: Vet inte.

FL: Vad hände med kniven?

H: Jag kastade iväg kniven.

FL: Varför då?

H: Alltså jag kastade ifrån mig kniven för att de var två stycken poliser, där var inte en person utan de var två. Om inte jag hade gjort det så kanske hade den andra polisen angripit mig om jag hade fortfarande hållit kniven i handen.

FL: Okej. Och var det någon gång där när det här hände, Muhammad, var det någon gång där som det var någon polis som... alltså innan det här hände med att du högg polisen, var det någon polis som angrep dig på något sätt då?

H: Nej.

FL: Hjälp mig och förstå då, hur kom det sig att du attackerade polisen med kniven?

H: Jag vet inte.

FL: Den här kniven då, Muhammad, som du berättade om att du hade, du berättade att du hade den i bältet.

H: Mm.

FL: Berätta för mig hur, hur kom det sig att du hade den i bältet från början?

H: Jag vet inte.

FL: Hur hamnade den där i bältet?

H: Alltså jag hade en sjal som jag hade lindat runt mig.

FL: Okej. Och förklara för mig, berätta hur du gjorde när du, när du lindade den där i bältet.

H: Halsband alltså.

FL: Förlåt?

H: Halsband.

FL: Halsband?

T: Eh, nu är det tolken, vad heter sjal som hals...

FL: En sjal.

T: En sjal, men det heter någonting annat...

FL2: Halsduk.

T: Halsduk.

FL: Halsduk, okej.

H: Halsduk.

FL: Mm. Men när lindade du kniven då och satte fast den i bältet, när gjorde du det?

(Tystnad 50 sekunder).

FL: Då när du hade en halsduk och lindade kniven och satte den i bältet, vart var du då någonstans?

(Tystnad 25 sekunder).

FL: Muhammad, förstod du min fråga?

H: Ja.

FL: Mm.

(Tystnad 20 sekunder).

FL: Hjälp mig och förstå hur det gick till när du, när kniven hamnade i ditt bälte med den här

halsduken runt sig.

(Tystnad 20 sekunder).

FL: Vad betyder det, Muhammad, när du skakar på huvudet?

H: Jag vet inte.

FL: Okej. Var kom, kommer den här kniven ifrån som du hade med dig?

(Tystnad 20 sekunder).

FL: Hur, men hjälp mig och förstå hur, vad, vart var kniven någonstans när du först fick den, när du först tog och hade den liksom, hur kom det sig, hur kom du åt den där kniven som du hade med dig?

H: Det var, alltså kniven var i affären, butiken.

FL: Den var i butiken?

H: Mm.

FL: Okej. I vilken butik då?

H: Jag vet inte, det var en stor affär i alla fall.

FL: Okej. En stor affär?

H: Mm.

FL: Mm.

H: Det fanns knivar där med, ja, prislappar och så.

FL: Okej. Och berätta om det, berätta om affären och kniven och hur du fick tag på den.

H: Jag plockade upp den, gick fram, betalade för dig.

FL: Och vad hette det där som du var då?

H: Jag vet inte.

FL: Vet du vad affären hette?

H: Nej. Men jag känner till var det ligger i alla fall.

FL: Du känner till var det ligger.

H: Mm.

FL: Mm, okej. Vad heter det där som det ligger, känner du till namnet på platsen där affären ligger?

H: Nej, okej.

FL: Och du sa att du, du tog kniven i affären och betalade för den.

H: Mm.

FL: Stämmer det?

H: Mm.

FL: Mm, när gjorde du det då, när köpte du den där kniven?

H: Samma dag, torsdag.

FL: Samma dag på torsdag.

H: Mm.

FL: Okej. Och hjälp mig och förstå då, när, när köpte du kniven? För du berättade ju för mig att du hade gått till bussen och spelat pusselspel och sen åkt till Gullmarsplan med bussen. Hjälp mig och förstå när, när köpte du kniven?

H: Innan jag kom fram till Gullmarsplan så gick jag av bussen, gick iväg, köpte kniven. Sen så gick jag tillbaka till busshållplatsen och åkte med en annan buss till Gullmarsplan.

FL: Okej. Så först... åkte du med en buss, stämmer det?

H: Vadå först?

FL: Du sa att du, du hoppade av och gick och köpte kniven.

H: Ja.

FL2: Ska vi ta en paus?

FL: Nu?

FL2: Ja.

FL: Mm. Okej, Muhammad, vi gör såhär, vi ska ta en liten paus för vi behöver ladda kameran lite där, så ska vi prata vidare om hur du åkte och hur du köpte den här kniven innan du åkte vidare till Medborgarplatsen. Då fortsätter vi prata om det efter pausen, är det okej med dig?

H: Mm.

FL: Bra. Då tar vi en paus klockan 12:14.

Paus

FL: Och så återupptar vi förhöret klockan 12:31. Jo, Muhammad, vi pratade om den här kniven som du berättade för mig att du hade varit i en butik och köpt.

H: Ja.

FL: Och bara så att jag ska förstå på ett ungefär var den här butiken ligger...

H: Jag vet inte.

FL: Nej du vet inte, men, och hur åkte du? Försök förklara för mig så noga du kan.

H: Som sagt så åkte jag buss.

FL: Mm, du åkte buss. Och vart hoppade du av då när du skulle köpa kniven?

H: Jag minns inte vad hållplatsen hette, men jag har för mig att det var två eller tre hållplatser innan jag kom till Gullmarsplan.

FL: Två eller tre hållplatser innan.

H: Två eller tre stycken.

FL: Okej. Vilken buss åkte du med? Vilket nummer var det på bussen som du åkte med, vet du det?

H: Jag vet inte.

FL: Nej, okej. Och hur stor butik var det som, som du köpte den här kniven i?

H: Mycket stor, jag vet inte hur jag ska förklara men...

FL: Mycket stor?

H: Ja.

FL: Och viss-, vad hett-, vad hette butiken?

H: Jag vet inte.

FL: Nej. Vad sålde de mer för någonting i den butiken då?

H: Livsmedel, allt.

FL: Vad handlade du?

H: En kniv.

FL: Du handlade bara kniven, förstår jag dig rätt då?

H: Ja.

FL: Ingenting annat?

H: Ja, tidigare hade jag köpt hörlurar, handsfree, alltså där vid ett annat tillfälle tidigare.

FL: Okej. Tidigare hade du varit där och köpt?

H: Ja. Tidigare var jag där också.

FL: Mm, okej. Men har du varit ytterligare fler gånger i just den butiken?

H: Ja.

FL: Du har köpt hörlurar och så köpte du kniven berättar du.

H: Mm.

FL: Och de andra gångerna vad har du gjort där då?

H: Jag var där och gick runt bara.

FL: Mm, okej. Ligger det nära någonting som du, något annat som du vet vad det heter?

H: När man sitter på bussen och tittar genom fönstret så ser man affären.

FL: Då ser man affären.

H: Mm.

FL: Mm, okej. När du, när du köpte den här kniven, hur, hur betalade du den då?

H: Jag lämnade pengarna till kassörskan.

FL: Okej. Var hade du fått pengarna ifrån?

H: Alltså jag får en summa pengar varje månad av stället där jag bor.

FL: Okej, okej. Hur mycket kostade kniven?

H: 59 kronor.

FL: 59 kronor?

H: Ja.

FL: Okej. Och hur kom det sig att du hoppade av och gick till butiken och köpte kniven?

H: Jag vet inte.

FL: Berätta för mig vad du tänkte då.

H: Jag vet inte.

FL: Vad skulle du, vad skulle du ha kniven till, Muhammad?

H: Jag vet inte.

FL: Okej. Har du någon fråga, Claes?

FL2: Jag tänker, du berättade ju för oss att du hade varit i den här butiken vid tidigare tillfällen och handlat andra saker. Har du varit ensam vid dem tillfällena eller har du haft någon med dig?

H: Ibland själv, ibland så följde med boendepersonalen och handlade.

FL2: Okej. Är det den butiken som, som de handlar till boendet?

H: Mm.

FL2: Jaha okej. Så då... okej. Och jag tänker om, om du försöker och minnas när du går mot butiken och ser, hur ser den ut när man går in, utanför?

H: Själva butiken, affären?

FL2: Ja jag tänker om det står någonting utanför eller något sådär, beskriv hur...

H: Ja det är, alltså själva dörren är en sådan här som cirkulerar och så.

FL2: Okej. Något annat?

H: Nej.

FL2: Då har jag inga mer frågor.

FL: Okej. Sebastian...

OF: Nej tack.

FL: ... har du några frågor? Har du någon fråga, Muhammad?

H: Nej.

FL: Ingen fråga till oss just nu?

H: Nej.

FL: Nej. Hur känner du dig?

H: Jag vet inte.

FL: Du vet inte.

H: Nej.

FL: Okej. Vi avslutar förhöret, klockan är 12:41.

Utskrivet: 2017-09-12, DB

Förhör

3:e förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Hussaini*, Muhammad

Personnummer

19991217-

Den hörde är

Misstänkt

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Gazella Fartash

Språk

Dari

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Kompletterande förhör i ärende gällande försök till mord.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Sebastian De Ciutiis

Försvare/ombud närvarande

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jeanette Rudolfsson

Förhørsdatum

2017-09-19

Förhör påbörjat

14:46

Förhör avslutat

16:40

Förhørsplats

Häktet Sollentuna

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Videobandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Ljudbandsförhör

Involverad personal

Claes Murray

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

FL = Förhørsledare

FL2= Biträdande förhørsledare

H = Hörd person

T = Tolk

F= Försvarare

OK= Okänd

Del 1

FL: Då ska vi ha förhör med Muhammed Hussaini på häktet i Sollentuna den 19e september 2017. Och förhørsledare är Jeanette Rudolfsson och Claes Murray. Med vid förhöret är även försvarare Sebastian (ohörbart efternamn 00:22) och tolken Gazell...

T: Fartash.

FL: Fartash just det, tack. Förhöret påbörjas klockan 14:46. Och jag frågade dig när Gazell presenterade sig Muhammed om du förstår henne bra och då sa du att du förstår henne bra, stämmer det?

H: Mm.

FL: Mm. Jag tänkte ändå fråga dig för jag vet att du också pratar persiska, vilket språk tycker du själv att du förstår bäst?

H: Dari.

FL: Dari, okej. Jag tänkte också börja idag med och säga så här att om det är så att du tycker att jag säger någonting som är helt fel och som inte stämmer med det som du tycker att du har sagt så är det viktigt att du rättar mig. Förstår du då?

H: Mm.

FL: Det är viktigt att du rättar mig och att du säger så som du tycker att det är. Och du får också säga till mig och Sebastian hjälper säkert till med det också men jag vill också att du gå... att du säger till mig om du tycker att du behöver ta en paus, en liten rast. Så säger jag till dig om jag tycker att jag behöver ta en rast. Är det någonting som du har tänkt på Muhammed som du vill lägga till angående det vi pratade om förra gången?

H: (Tystnad 03:39-04:45)

FL: Vad tänker du på nu?

H: (Tystnad 04:48-05:26)

FL: Har du någonting Muhammed som du vill, som du vill lägga till angående det vi pratade om förra gången? Någonting som du tycker att vi behöver veta?

H: (Tystnad 05:51-06:15)

FL: Förstår du min fråga Muhammed?

H: Ja.

FL: Vad tänker du på nu?

H: Jag tänker inte på någonting.

FL: Okej. Då börjar jag och fråga dig frågor som jag har och så får du säga till mig om det är någonting som du vill lägga till själv. Är det okej?

H: Ja.

FL: Då gör vi så. Du berättade för mig förra gången att du åkte ifrån boendet ut till Tyresö.

T: Ursäkta förlåt. Jag ska prata.

FL: Och att du tog, tog bussen in mot stan och Gullmarsplan. Varför åkte du in till Gullmarsplan den dagen och sedan vidare till Medborgarplatsen?

H: (Tystnad 07:40-08:19)

FL: Muhammed vad var det som gjorde att du valde att åka just dit den dagen?

H: (Tystnad 08:37-09:01)

FL: Vet du varför du åkte in just den dagen?

H: (Tystnad 09:08-09:39)

FL: Muhammed... du, vad tänker du på?

H: Jag tänker inte på någonting.

FL: Du hade, hade du bestämt innan att du skulle åka in till Medborgarplatsen den där dagen, torsdagen då som vi också pratade om förra gången som vi var här?

H: (Tystnad 10:22-10:39)

FL: Förstår du min fråga?

H: Mm.

FL: Vet du, vet du när du bestämde dig för att du skulle åka?

H: (Tystnad 10:55-11:42)

FL: Muhammed minns du den här dagen? Den torsdagen?

H: Ja.

FL: Du minns den dagen?

H: Ja.

FL: Mm, okej. Du förklara för mig vad det är som gör att du är tyst nu när jag frågar dig frågor? Säg till mig vad det är som, hur det kommer, varför det blir så?

H: ... Jag har inget svar.

FL: Du har inget svar?

H: Mm.

FL: Mm, okej. Men då undrar jag så här betyder det att du inte vet varför du åkte in till Medborgarplatsen den dagen?

H: (Tystnad 12:56-13:22)

FL: För du sa ju så här till mig att du gick till bussen Muhammed och att du spelade... vad var det, du spelade ju någonting där när du gick till bussen kommer du ihåg det att du berättade det för mig?

H: (ohörbart 13:50)

FL: Vad var det du spelade för någonting då?

H: Med telefonen.

FL: Med telefonen, mm. Vad var det för spel du spelade med telefonen?

H: Ett pussel.

FL: Ett pussel spel? Är det rätt uppfattat?

H: Ja.

FL: Okej. Och så sa du att du hoppade på bussen och så berättade du också att du åkte en bit, åkte några hållplatser. För att sedan hoppa av vid en matbutik, stämmer det?

H: Mm.

FL: Muhammed hjälp mig och förstå, det är jätteviktigt för mig och för Claes och förstå varför du hoppade av vid matbutiken där.

H: (Tystnad 15:33-15:55)

FL: Förklara för mig Muhammed va... varför hoppade du av vid matbutiken? Vad var det som gjorde att du bestämde dig för det?

H: Jag gick av för att köpa en kniv.

FL: Du gick av för och köpa en kniv. Men visste du när du hoppade av där att du skulle köpa en kniv därinne?

H: Ja.

FL: Det visste du... När bestämde du det då? När bestämde du att du skulle köpa en kniv?

H: (Tystnad 16:59-17:38)

FL: Förstår du den frågan Muhammed? Förstår du vad jag menar då?

H: Mm.

FL: (Tystnad 17:45-18:47). Vad tänker du på nu?

H: Jag tänker inte på någonting.

FL: Vet du själv när du bestämde dig för att du skulle köpa en kniv?

H: (Tystnad 19:06-19:34)

FL: Muhammed när du, när du gick in i butiken där visste du då att det var en kniv du skulle köpa inne i den butiken?

H: (Tystnad 19:54-20:23)

FL: Muhammed stör, stör videokameran dig? Blir du störd av den? Blir du störd av att den här filmar oss? Det blir du inte?

H: Nej.

FL: För vet du varför jag undrar för jag tänker så här hade du bestäm... bestämde du dig samma dag... eller visste du redan dagen innan att du skulle köpa en kniv?

H: (Tystnad 21:12-21:16)

FL: Förstår du hur jag menar då?

H: Ja.

FL: Mm. Vet du hur det var för dig?

H: (ohörbart 21:33)

FL: Nu sa du någonting, vad sa du?

H: (Tystnad 21:34-21:43)

FL: Hade du, har du, har du tittat på knivar Muhammed? Har du tittat på andra knivar någonstans eller i någon annan matbutik eller i någon helt annan affär?

H: Ja.

FL: Berätta för mig om det?

H: (Tystnad 22:16-22:34)

FL: Vart har du tittat på, på knivar någonstans?

H: Jag brukar alltid ti... kolla, titta på knivar när, varje gång jag gick in och handlade på någon affär.

FL: Du går alltid och tittar på knivar när ni går och handlar i någon affär?

H: Ja.

FL: Okej. Och varför gör du det då?

H: Vet inte.

FL: Men du säger att du alltid går och tittar på knivar vad, vad är det för, vad är det för typ av knivar då som du har gått och tittat på?

H: Köksknivar.

FL: Köksknivar. Mm, okej. Har du köpt någon annan kniv någon gång så som du köpte den här kniven? Har du, har du köpt knivar i andra affärer någon gång?

H: Nej.

FL: Har du tittat på någon annan typ av knivar någon gång då?

H: Nej.

FL: I någon annan butik eller så, alltså någon annan butik där man bara säljer knivar eller?

H: Nej.

FL: Är du, är du intresserad av knivar Muhammed?

H: Nej.

FL: Okej. Men när du gick in i butiken där och köpte den här kniven Muhammed visste du då vad du skulle använda den kniven till?

H: Ja.

FL: Och förklara för mig så att jag förstår. Berätta för mig vad du visste att du skulle använda kniven till då när du gick in i affären och köpte den.

H: ... Jag hade köpt den här kniven för att hugga polisen.

FL: Du hade köpt kniven för och hugga polisen, förstår jag dig rätt då?

H: Ja.

FL: Och när hade du, när hade du bestämt Muhammed att du skulle köpa en kniv för och hugga polisen?

H: ... Vet inte.

FL: Var du, Muhammed vad, vad var det, vad var det som, vad är, vad var det som gjorde att du kände att du, att du ville köpa en kniv och, och hugga en polis?

H: (Tystnad 27:31-28:43)

FL: Berätta vad du tänker på Muhammed?

H: Jag tänker inte på någonting.

FL: Du tänker inte på något. Nej okej. Är det någon, är det någon polis som har, som har gjort dig illa på något sätt eller hur kommer det sig att du ville göra så den här dagen?

H: Nej.

FL: Vet du varför du ville hugga en polis?

H: (Tystnad 29:37-30:23)

FL: Berätta vad du tänker på nu?

H: Tänker inte på någonting.

FL: Okej. Du när du gick in och köpte den här kniven där i, i butiken så berättade du för mig att du betalade den, mm du sa att du betalade den med kontanter, alltså med vanliga pengar, stämmer det?

H: (ohörbart 31:04)

FL: Mm. Du den här kniven hur var den då när du köpte den var den utan någon förpackning eller hade den någon förpackning på sig?

H: Ja (ohörbart 31:19)

FL: Vad sa du?

H: Det var inpackat.

FL: Den var inpackad, okej. Vad var det för förpackning på den?

H: Jag vet inte hur ska jag beskriva.

FL: Jag tänkte vad det var, vad var det för material? Jag tänkte om du visste vad det var för sort. Om det var så här plast eller papper eller kartong eller?

H: Det var plast.

FL: Det var plast.

H: Man kunde se den liksom.

FL: Okej. Men du var, för att jag vet ju att...

(Telefon som vibrerar)

FL: Är det jag som låter eller är det du?

F: Nej jag har ingen mobil med mig in här.

FL: Nej du får inte ha.

F: Nej.

FL: Då är det min som låter. Du vad, var, vad hände med plasten? Hur fick du bort den?

H: Det var enkelt och öppna den.

FL: Det var enkelt och öppna den?

H: Ja.

FL: Okej. Vart öppnade du den någonstans då?

H: Medborgarplatsen.

FL: Medborgarplatsen, okej. För du sa ju till mig också att du hade någon så här sjal eller skarf som, som du hade med dig.

H: Ja.

FL: Och att du hade satt kniven, att du satte kniven i ditt skärp eller bälte. Berätta för mig hur du, hur gick det till där på Medborgarplatsen då när du, när du tog bort den här plasten och satte kniven i, i bältet, hjälp mig och förstå det. Vad gjorde du allra först

med kniven?

H: (Tystnad 33:42-34:10)

FL: Muhammed vart, vart stod du någonstans? Vart var du någonstans när du, när du gjorde det där med kniven?

H: Jag sa att Medborgarplatsen var jag.

FL: Ja det sa du. Men jag tänkte vart där, vart på Medborgarplatsen var du? Det är så, det är så stort där, det är många plat... olika ställen som man kan vara. Vart var du någonstans?

H: Den här sidan som finns parken.

FL: Den sidan som parken finns. (ohörbart 34:54)

FL2: (ohörbart)

FL: Ja. Den sidan som parken finns var, var du sa du?

H: (ohörbart 35:10)

OK: (ohörbart 35:11)

FL: Mm, ja... Och vart någonstans där? Vart någonstans vid parken?

H: (Tystnad 35:23-35:33)

FL: Var det vid någon bänk eller var det bara på trottoaren eller?

H: Nej jag gick inte in i parken utan jag stod vid trottoaren.

FL: Du står vid trottoaren.

H: Mm.

FL: Ja okej. Och du, för du, du berättade ju för mig att... vad, eller jag säger så här då var det i närheten av den platsen där du sedan, där du sedan, där det hände det här med poliserna sedan. Var det nära där eller var det någon annanstans?

H: Nära polisen.

FL: Det var nära, okej. Men du hade du sett de här poliserna då när du, när du packade upp din kniv?

H: Ja.

FL: Och förklara vad var det som, vart hade du sett dem då? Då när du packade upp kniven?

H: (Tystnad 36:55-37:14)

FL: Vad gjorde de poliserna då när du såg dem?

H: De höll på och visitera någon bil.

FL: Okej... Och...

H: Det är så att först polisen höll på och kolla in i bilen.

FL: Mm.

H: Sedan när de höll avståndet från bilen då följde jag efter dem.

FL: Mm. Och vart hade du kniven då när de, när de hade kontrollerat färdigt bilen och du började följa efter dem, vart hade du kniven då?

H: Jag hade den på bältet.

FL: Då hade du redan den på bältet... okej. Varför ville du ha kniven där på bältet då när du följde, när du gick efter poliserna?

H: (Tystnad 39:04-39:58)

FL: Muhammed vad, hur kom det sig, varför, varför hade du inte kniven i handen eller så istället? Vet du varför du hade den just i, i ditt bälte?

H: ... Ja men om jag hade de, den i handen...

FL: Mm.

H: ... då skulle man se den.

FL: Okej. Ville du inte att, att någon skulle se den?

H: Ja.

FL: Okej. Och så sa du ju att, att du gick, att du gick efter poliserna, det berättade du för mig också förra gången. Och så berättade du att du, du sa så här att du attackerade polisen berättade du för mig, stämmer det?

H: Ja bakifrån jag (ohörbart 41:30)

FL: Ja bakifrån, mm. Och så berättade du också att du, att du attackerade honom mot, mot nacken. Hur kom det sig att du inte attackerade honom mot ryggen?

H: (Tystnad 41:57-42:34). Jag hade för avsikt att döda honom.

FL: Du hade föravsikt och döda honom säger du.

H: Ja.

FL: Okej. Och, och min fråga var ju hur det kom sig att du inte attackera honom mot ryggen.

H: Halsen är bättre plats att, ja man ska slå.

FL: Halsen är en bättre plats. Bättre plats för vadå?

H: (Tystnad 43:40-44:10).

FL: Muhammed menar du att, att halsen är en bättre plats för att döda någon?

H: Ja.

FL: Okej. Berätta för mig hur, hur du vet att det är så?

H: Vet inte.

FL: Okej... Muhammed hjälp mig och förstå varför du ville döda polisen?

H: (Tystnad 45:00-45:50)

FL: Berätta vad du tänker på?

H: Jag tänker inte på någonting.

FL: Okej. Muhammed det är viktigt för mig och förstå är det... är det någonting som du själv har bestämt att du vill göra? Har du själv bestämt att du vill döda en polis eller är det någon som har sagt åt dig att du ska döda en polis?

H: Det var jag själv.

FL: Det var du själv. Mm. Hur länge har du tänkt på det att du vill döda en polis?

H: (Tystnad 46:52-47:20)

FL: Hur länge har du tänkt, har du tänkt så?

H: (Tystnad 47:28-48:18)

FL: Muhammed berätta för mig hur länge du har funderat på det här att du vill döda en polis?

H: Vet inte.

FL: ... Du vet inte.

H: Nej.

FL: Har du berättat för någon att du har haft de här tankarna?

H: Nej.

FL: Har du hört någon annan prata om att döda poliser eller någon annan som har uppmanat till att döda poliser?

H: Nej.

FL: Ingenting sådant?

H: (ohörbart 49:38)

FL: Har du funderat på hur du ska göra för att, för att döda en polis?

H: (Tystnad 49:57-50:10) Nej.

FL: Du har inte funderat på det?

H: Nej.

(Vatten som rinner i bakgrunden)

FL: Och för, för mig blir det, det blir lite svårt för mig och förstå och därför skulle jag behöva din hjälp med och förklara för mig vad du har tänkt. Alltså varför, varför har du känt att du vill döda en polis?

H: Jag vet inte.

FL: Du vet inte. Har du blivit arg på polisen någon gång?

H: Nej.

(Duns och vatten som rinner i bakgrunden)

FL: Det är så, det spolar från toaletterna, det är det som låter. Det är jättekonstigt. Ja jag vet inte vad jag ska säga. Ja. Blir du störd av det ljudet?

H: (ohörbart 51:44)

FL: Nej vad bra. Jag blir lite störd av det men då får jag skärpa mig... Du har inte blivit arg på någon polis någon gång säger du?

H: Nej.

FL: Och du svarade mig innan att ingen polis som har behandlat dig illa eller varit, och varit dum mot dig på något sätt.

H: Nej.

FL: Mm, mm... Du jag har läst ett protokoll Muhammed från häktningsförhandlingen, första häktningsförhandlingen som var med dig. Och i det protokollet så läste jag att du har sagt att, att du njuter av att döda poliser.

H: (Tystnad 53:15-53:28)

FL: Stämmer det?

H: (ohörbart 53:31-54:29)

FL: Förstår du min fråga Muhammed?

H: Mm.

FL: (Tystnad 54:34-54:51) Berätta vad du tänker på då?

T: Vad sa du?

FL: Berätta för mig vad du tänker på nu?

H: (Tystnad 55:02-55:37)

FL: Stämmer det Muhammed det som du sa på häktningsförhandlingen att du njuter av att döda poliser eller är det, är det på något annat sätt?

H: (Tystnad 56:02-56:38)

FL: Muhammed du får säga också om du inte vet eller om du inte kan svara.

H: Jag vet inte.

FL: ... Hur kändes det för dig efter att du hade gjort, gått, alltså gått till attack och huggit den här polisen. Hur kände du dig då?

H: Vet inte.

FL: Hur känner du dig nu?

H: (Tystnad 57:39-57:42)

FL: När du tänker på det, det som hände och det du har gjort hur känner du dig nu, då?

H: Vet inte.

FL: Ångrar du det du gjorde?

H: Nej.

FL: Du ångrar inte det du gjorde?

H: Nej.

FL: Varför?

H: Vet inte.

FL: ... Okej. Har du någon fråga Claes?

FL2: Nej.

FL: (ohörbart 58:41) Sebastian har du någon fråga just nu?

F: Mm.

FL: Mm.

F: Vet du varför du sa att du njuter av och döda polisen på häktningsförhandlingen?

H: Vet inte.

F: Inga fler.

FL: Nej okej... Jag tror att vi ska ta en liten paus Muhammed är det okej? Känns det bra och ta en liten paus? En liten rast?

H: Ja.

FL: Mm. Vill du ha någonting? Vatten eller te eller någonting?

H: (ohörbart 59:31)

FL: Inget sådant? Nej. Vi pausar en liten stund så fortsätter vi sedan, okej. Mm.

Paus

Del 2

FL: Återupptar vi förhöret klockan 16:11. Är det någonting som du har funderat på nu när vi har haft paus?

H: Nej.

FL: Någonting du vill lägga till?

H: Nej.

FL: Är det någonting du vill ändra på?

H: Nej.

FL: Jo en, jag funderade på en sak Muhammed den här polisen som du högg med kniven vad var det som gjorde att du valde just honom?

H: Vet jag inte.

FL: Okej. Tänkte så här kunde lika gärna ha varit vilken polis som helst eller var det någonting med honom som gjorde att du valde just honom?

H: Nej om det var vilken polis som helst.

FL: Det kunde vart vilken polis som helst, är det rätt uppfattat?

H: Mm, ja.

FL: Okej. Nu tänkte jag så här du har ju en, hade, har ju, hade ju en mobiltelefon.

H: Mm.

FL: Har du lånat ut den mobiltelefonen till någon någon gång?

H: I det här boendet jag var.

FL: Mm.

H: Det var någon som brukade låna min mobil...

FL: Okej.

H: ... använda den.

FL: Och vem var det då?

H: Amir.

FL: Amir.

H: Det var Amir.

FL: Okej. Och när lånade han den?

H: Han hade (ohörbart 02:45) programmet Whatsapp och han brukade prata med sin familj via den här Whatsapp appen.

FL: Okej. Och då pratade han via din telefon är det rätt uppfattat?

H: Ja.

FL: Okej. När var, när var den senaste gången som han lånade din mobil?

H: Jag minns inte.

FL: Nej men brukade han, vart var han, vart var han någonstans när han lånade den? Var han på boendet eller kunde han åka iväg med din mobil?

H: Nej det var i själva boendet.

FL: Bara på boendet?

H: Mm.

FL: Okej. Har du någon fråga?

FL2: Ja jag tänker Muhammed när Amir hette han som lånade telefonen.

H: Ja.

FL2: Och han använde Whatsapp. Vet du vilket alltså användarnamn han använde eller hade han din Whatsapp?

H: Nej jag brukade inte använda Whatsapp på något sätt.

FL2: Ja okej. Så du själv har, använde inte Whatsapp, han hade en egen inloggningsuppgift på Whatsapp på din telefon?

H: Det var på det viset att när man (ohörbart 04:41) på min mobil då kommer han, den här Whatsapp upp och han kunde bara använda den.

FL2: Okej.

FL: Ja. Det behövdes ingen inloggning är det så du menar?

H: Nej det behövs inte.

FL2: Men du själv använde inte Whatsapp?

H: (ohörbart 04:59).

FL2: Okej, tack.

FL: Har du några sådana, har du några appar som du brukar använda för och chatta med kompisar eller familj?

H: Instagram.

FL: Instagram.

H: Ja jag har Instagram.

FL: Mm. Har du några andra?

H: Facebook.

FL: Facebook också, okej. Jo vi frågar ju dig om telefonen och så tänkte jag fråga dig också om ditt SL-kort. Har du lånat ut ditt SL-kort till någon?

H: Ja.

FL: Okej. Till vem?

H: Amir.

FL: Amir också, mm okej. Och när lån... när lånade han SL-kortet då?

H: Jag minns inte dagen.

FL: Nej okej. Lånade du ut ditt SL-kort till Amir den här dagen som, Torsdagen då när den här händelsen med polisen var?

H: Nej inte den dagen.

FL: Okej. Var Amir inne, var Amir med inne på Medborgarplatsen eller på resan den dagen?

H: Vet inte.

FL: Du vet inte, nej. Men var han med dig någon gång den dagen?

H: Nej jag var ensam.

FL: Nej okej. Och dagen innan, dagen innan, alltså på onsdagen vad gjorde du då?

H: Jag minns inte.

FL: Vad, vet du om, var du inne i stan någonting på onsdagen?

H: Jag brukade gå till skolan.

FL: Ja, du brukade gå till sko... precis, mm. Men vet du om du var i skolan just på onsdagen?

H: Nej (ohörbart 08:04) för att jag hade kommit i konflikt med någon en vecka innan.

FL: Ja.

H: Och därför var jag inte i skolan i en vecka.

FL: Nej, okej. Nej, jag förstår. Har du någon fråga till det Claes?

FL2: Nej det har jag faktiskt inte.

FL: Sebastian? Nej. Jag tänkte då om vi går tillbaka till torsdagen när du var på Medborgarplatsen. Så har ju du berättat för mig där att du var där och att du såg de här poliserna vid bilen och så berätta du om vad du gjorde med kniven och så. Före det, alltså innan det där hände med poliserna var du någon annanstans i stan då? Var du på någon annan tunnelbanestation eller i någon annan stadsdel?

H: Jag var i T-centralen.

FL: Du var i T-centralen.

H: Mm.

FL: Okej. Och berätta vad gjorde du på T-centralen?

H: Jag hade gått dit för att köpa en ring.

FL: Du hade gått dit för att köpa en ring.

H: Mm.

FL: Mm. Okej men, och vilken dag var det?

H: Det var på torsdag.

FL: Det var på torsdagen också, okej. Vad var klockan då ungefär vet du det?

H: (ohörbart 10:33) var ungefär nio, nio, tio, jag tror att det var nio någonting.

FL: Okej. Är det morgonen vi pratar om då?

H: Ja.

FL: Okej. Vad var det för ring som du köpte?

H: Det var en (ohörbart 10:58) ring.

FL: Okej. Vart köpte du den någonstans då?

H: Av en affär.

FL: Okej. Och när du hade, och var du ensam då när du var där och köpte ringen eller var du tillsammans med någon?

H: Jag var ensam och sedan köpte en ring och sedan så det, de har beslagtagit här, det finns i häktet.

FL: Okej. Den finns bland dina saker då.

H: Mm.

FL: Och vad gjorde du, vad gjorde du direkt efter du hade köpt ringen vart, vart tog du vägen då?

H: Sedan vände jag mig till Medborgarplatsen, mot Medborgarplatsen.

FL: Okej. Och hur, hur åkte du då? Promenerade du eller, eller gick du eller? Eller alltså, eller, förlåt, promenerade du eller åkte du tunnelbana eller?

T: Hängde inte med precis.

H: Den här affären jag köpte det var någonstans mellan T-centralen och Slussen.

FL: Okej.

H: Där jag köpte.

FL: Ja.

H: Och det var inte så lång väg men ändå åkte jag till tunnelbana, med tunnelbanana dit.

FL: Ja. Och vilken tunnelbanestation hoppade du av då?

H: Jag tror det var T-centralen, jag minns inte vilken station det var.

FL: Nej. Kan det vara så att du hoppade av vid Slussen?

H: Först gick jag till Centralen, till T-centralen och sedan gick jag till Slussen när jag skulle återvända. Sedan därifrån gick jag till Medborgarplatsen.

FL: Mm, okej. Var du i Gamla stan någonting?

H: Ja jag kände inte till namnet.

FL: Du känner, du vet inte vad Gamla stan är? Eller? Vet du vad Gamla stan är för något?

H: Ja jag tror det är i Gamla stan.

FL: Vadå? Vad tror du det är i Gamla stan? Förklara vad du menar när du säger så?

H: Ja den här affären, det var i det här området Gamla stan.

FL: Okej. Menar du då affären som du köpte ringen?

H: Ja.

FL: Har du varit inne i några andra affärer i Gamla stan och tittat på saker?

H: Jag hade inte gått in i någon affär. Men utifrån, ja jag hade kollat affärerna.

FL: Okej. Var du i Gamla stan då... alltså på onsdagen dagen innan det här hände på Medborgarplatsen? Var du i Gamla stan då och gick och tittade i affärer?

H: Ja jag har, jag har varit där.

FL: Du har varit där. Har du tittat på knivar när du har varit i Gamla stan?

H: Ja.

FL: Berätta för mig (ohörbart 16:21)? Berätta om det.

H: Vad ska jag säga?

FL: Vad var det för, vad var det för knivar eller vad var det för affär eller berätta hur, så jag förstår vad det var för någon.

H: Ja men just den här affären som man sålde ring...

FL: Mm.

H: Olika ringar.

FL: Mm.

H: Så det fanns knivar också.

FL: Okej. Vad var det för knivar då?

H: Det var sådana knivar som, som man bara visar upp och det var olika, det var dyra knivar och (ohörbart 17:21).

FL: Okej, jag förstår. Jag tänkte bara för att du köpte ju en kniv sedan dagen efter ju på den här livsmedelsbutiken.

H: Ja det var Willys.

FL: Ja på Willys. Har du kommit, har du kommit på det nu att det var Willys?

H: Ja.

FL: Jag förstår. Jag kommer ihåg att du visste inte säker förra gången vad butiken hette. Du kom inte ihåg det då när vi pratades vid sist.

H: Jag tror att det var Willys.

FL: Mm okej. Men du ville du köpa en kniv inne i den butiken som du, där du tittade på de här som, du tittade på de andra knivarna dagen innan. Funderade du på och köpa en kniv där?

T: Menar du dagen innan om han tänkte?

FL: Ja om han, då när han tittade på knivarna.

H: Nej.

FL: Okej. Tog du kort på de knivarna som du tittade på då?

H: Jo jag tog bilder.

FL: Hur kom det sig att du tog kort på dem?

H: Eftersom det var nå... sådana knivar som man visar som utställning liksom.

FL: Mm.

H: Och därför tänkte jag det är bra och ta ett kort.

FL: Okej. Du sa att de var dyra också de knivarna.

H: Ja i jämfört med de här knivarna som fanns på Willys (ohörbart 19:48). Det var dyrare förstås.

FL: Mm. Men jag tänkte så här var, var det, var det för att de var dyra som du inte köpte en kniv där dagen innan?

H: Det vet jag inte.

FL: Nej okej. Har du någon fråga där?

FL2: Nej.

FL: Nej. Sebastian? Nej... Jo men jag tänkte, jag frågar dig Muhammed du, du berättade ju för mig förra gången om att det var en demonstration eller strejk översatte tolken (ohörbart 20:40) på Medborgarplatsen.

H: Ja.

FL: Mm. Du jag tänkte fråga dig har du varit där på Medborgarplatsen tillsammans med de andra som har demonstrerat där någon gång?

H: Ja.

FL: Det har du varit, mm. Hur många gånger då?

H: Sju, åt... tio gånger kanske.

FL: Okej.

H: Åtta, tio gånger.

FL: Sju eller tio gånger. Vad, hur kom det sig, vad, hur, hur kom det sig att du började gå dit?

H: Nej jag vet inte.

FL: Du vet inte. Jag tänkte var det, var det, kom, fick du själv veta att det var en demonstration där eller var det någon annan som tog med dig första gången?

H: Jag minns inte.

FL: Okej. Har du, vad, har du pratat med personerna där på, på, i demonstrationen eller har du bara varit där själv utan och prata med andra?

H: Jag har pratat.

FL: Du har pratat, mm. Har du, är det någon särskild som du har haft kontakt med eller som du har haft mer kontakt med än någon annan?

H: Jag kände igen någon av dem.

FL: Du kände igen dem, mm. Okej. Hälsade de på dig och visste de vem du var när du kom dit?

H: Nej.

FL: Visste de inte det?

H: Jag säger ju jag kände någon av de och brukade prata också.

FL: Mm, okej. Och då när du var därinne på de här demonstrationerna hände det någon gång då att, att det blev någon konflikt med polisen eller med några andra personer?

H: Nej.

FL: Det var det inte. Jag tänkte också var du någon gång på, för demonstrationen var ju på Medborgarplatsen men innan dess var den ju på en an... på ett annat ställe.

T: Menar du samma dag?

FL: Nej inte samma dag, nej utan tidigare.

T: Ursäkta jag hängde inte med (ohörbart 24:25) kan du upprepa det.

FL: Ja precis. Demonstrationen var ju på Medborgarplatsen.

T: Mhm.

FL: Men innan dess var den ju på Mynttorget.

T: Mhm.

H: Jag vet inte.

FL: Nej okej. Har du varit på, har du varit på något, någon annan plats än på Medborgarplatsen och, och demonstrerat?

H: Nej.

FL: Nej, okej. Har du någon fråga om det?

FL2: Nej.

FL: Nej... Sebastian har du någon fråga?

F: Nej tack.

FL: Jag tänkte också att jag skulle fråga dig Muhammed hur, hur gammal är du? Hur många år är du?

H: 17 år.

FL: 17 år.

H: Mm.

FL: Okej. Och anledningen till att jag undrar det är att jag har läst att du har sagt olika saker till olika personer om hur gammal du är.

H: Ja.

FL: Berätta för mig vad, hur kommer det sig?

H: Jag vet inte.

FL: Berätta vad du har sagt? Hur må...

H: Att vilken ålder jag har sagt?

FL: Ja precis. Vilka åldrar har du sagt att du, att du är?

H: Ja jag har sagt till exempel jag är 19 år, att jag är 21 år.

FL: Okej. Och till vem har du sagt att du är 19 år?

H: Jag vet inte.

FL: Vet du vart du har varit någonstans när du har sagt att du är 19? Alltså jag tänkte om du har varit på något familjehem eller om du har varit, om det är hos, på, hos vårdn någonstans som du har sagt att du är 19.

H: Ja jag har varit på familjehem.

FL: Ja du har varit på familjehem, ja men precis, ja men jag vet. Och jag vet ju också att du har varit på sjukhus i perioder.

H: Ja.

FL: Mm. Men vet du, vet du, varför har du sagt de här olika åldrarna tänkte jag?

H: Jag vet inte.

FL: Okej. Vet du hur gammal du är? Vet du det säkert eller är du osäker på hur gammal du är?

H: Jag är 17 år.

FL: ... Okej... Jag förstår. (ohörbart 28:41)

FL2: Nej ingen fråga, (ohörbart), nej.

FL: Ska vi avsluta?

FL2: Mm jag har ingen fråga.

FL: Nej. Skulle bara fråga Claes om de hade några frågor men det hade de inte då. Inte du heller Sebastian?

F: Nej tack.

FL: Nej. Har du någon fråga till mig nu?

H: Nej.

FL: Har du någon fråga till mig?

T: Sa nej.

FL: Han sa nej, nej förlåt. Då avslutar vi förhöret klockan 16:40.

Utskriftsdatum: 2017- 09-28 AMB

Förhör

4:e förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Hussaini*, Muhammad

Personnummer

19991217-

Den hörde är

Misstänkt

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Zahleh Varedi

Språk

Dari

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

1. Delgiven misstanke om misshandel den 25/8 2017 på Tyresö gymnasium genom att utdela okänt antal slag med knuten hand mot målsäganden.

2. Delgiven misstanke om misshandel den 29/8 2017 på Tyresö gymnasium, genom att slå och sparka målsäganden Ahmad så att smärta samt skada uppstått.

3. Delgiven misstanke om olaga hot den 29/8 2017 på Tyresö gymnasium, genom att uttala "Vi kommer att vänta på dig och ta dig efter skolan" till målsäganden Ahmad.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Sebastian De Ciutiis

Försvare/ombud närvarande

Ja

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jeanette Rudolfsson

Förhørsdatum

2017-09-28

Förhör påbörjat

09:46

Förhör avslutat

10:46

Förhørsplats

Häktet Sollentuna

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Videobandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Ljudbandsförhör

Involverad personal

Claes Murray

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

K1087035-17

FL = Förhørsledare.

BFL= Biträdande förhørsledare

H = Hörd person.

A= Advokat

OF = Offentlig försvarare

FL: Nu påbörjar vi förhöret 09.56. Ska jag läsa in också bara att vi håller förhör med Muhammad Husseini på Häktet i Sollentuna den 28 september 2017. Och förhørsledare

är Jeanette Rudolfsson och Claes Murray. Och med vid förhöret är också advokat Sebastian de Ciutiis och tolken (ohörbart, 00.00.34).

Då Muhammad, då ska jag börja med och delge dig misstanke om misshandel genom att utdela okänt antal slag med knuten hand mot målsäganden. Och händelsen har inträffat på Tyresö gymnasium den 25/8 2017.

A: Vem är målsägare?

FL: Madjid. Och berätta för mig vad du tänker om den här misshandeln och vad det var som hände den dagen.

H: Jag tänker ingenting.

FL: Vad var det som hände?

H: Det blev bråk.

FL: Okej, det blev bråk. Och berätta, hur började det då när det blev bråk?

H: Jag vet inte.

FL: Nej. Och om du börjar och berätta för mig, vilka var det som var där Muhammad när det blev bråk?

H: Jag kände inte dom.

FL: Du kände inte dom, nej. Kan du namnet på någon?

H: Namnet på någon utav dom var Hadi.

FL: Hadi var någon, okej. Och så sa du så här att det blev bråk. Men var var ni någonstans när det blev bråk?

H: Ja, inne på gymnasiet.

FL: Inne på gymnasiet, okej. Och var någonstans där?

H: Jag vet inte.

FL: Jag tänkte på vilken plats, i vilket rum var ni då?

H: Det var i salen.

FL: I salen?

H: Mm, i salen.

FL: Och vad gör man i den salen där ni var?

H: Jag vet inte.

FL: Vad gjorde ni då innan det blev bråk?

H: Vet inte.

FL: Om du tänker efter lite Muhammad när ni var där i den där salen.

H: Jag vet inte.

FL: Du vet inte då, nej.

H: Nej.

FL: Okej. Och vad blev det bråk om?

H: Jag vet inte.

FL: Berätta för mig det du vet hände då den dagen när det blev bråk.

H: (Tystnad 82 sekunder) (...)

FL: Vad tänker du på Muhammad?

H: Ingenting.

FL: Ingenting. Och jag frågade dig... jag tror jag frågade dig så här, vad var det som hände när det blev bråk? Hur gick det till?

H: Det var normalt bråk, såna saker händer det normalt i mitt hemland, det händer.

FL: Okej. Då får du hjälpa mig och förstå, jag som inte... Jag har inte varit i ditt hemland och jag vet inte vad som är normalt, så därför behöver jag hjälp och förstå vad det här bråket handlade om och hur det gick till.

H: Det var ett bråk som man slår varandra med knytnäve.

FL: Okej.

H: Det är normalt.

FL: Det är normalt, okej. Men vad var anledningen till att det blev bråk så att man slog varandra med knytnävar? Vad blev det bråk om, så att säga?

H: Det var att genom att vi tittade på varandra, och sen blev det bråk, det var från det.

FL: Okej. Vilka var det som tittade på varandra?

H: (...)

FL: Du berättade om Hadi, att Hadi var där.

H: Ja.

FL: Och är det så att du var där också på den platsen, i rummet, i salen?

H: Ja.

FL: Okej. Och känner du till Madjid? Känner du till vem det är?

H: Nej.

FL: Det gör du inte, okej. Tittade du på någon?

H: Ja.

FL: Okej. Beskriv vem du tittade på.

H: Jag vet inte namnet, jag kommer inte ihåg hur dom såg ut, hur personen såg ut.

FL: Nej. Kommer du ihåg vad han hade på sig?

H: Nej.

FL: Nej, okej. Och berätta, vad hände då när du tittade på den här personen som du inte kommer ihåg hur han såg ut? Vad gjorde du då?

H: Då bråket började.

FL: Då började bråket?

H: Mm.

FL: Okej. Och vad var det första som hände när bråket började?

H: Vet inte.

FL: Jag tänker så här att om... sa ni någonting till varandra eller gjorde någon någonting? Hjälp mig och förstå, för jag var ju inte där så jag behöver din hjälp och förstå vad det var som hände.

H: Jag vet inte. Det var inte nånting som jag skulle tänka på det.

FL: Det var inte någonting som du skulle tänka på?

H: Mm.

FL: Okej. Vad gjorde du?

H: Jag slog.

FL: Du slog, okej. Och berätta då för mig så noga du kan, hur gjorde du när du slog personen?

H: Jag slog med knytnäve.

FL: Du slår med knytnäven.

H: Mm.

FL: Och visa mig då vad en knytnäve är för dig.

H: Så.

FL: Det är så, okej. Och när du slog med knytnäven, var någonstans slog du med din knytnäve?

H: I ansiktet.

FL: I ansiktet?

H: Mm.

FL: Okej. Var någonstans i ansiktet träffade knytnäven?

H: Jag vet inte.

FL: Du vet inte, okej. Och träffade knytnäven ansiktet?

H: Ja.

FL: Det gjorde den. Hur säker är du på det då?

H: Men jag förstår att det blev så.

FL: Du förstod det?

H: Mm.

FL: Och hur förstod du det?

H: När man slår nån med knytnäve, så träffar den så förstår man att den har träffat.

FL: Okej. Och beskriv för mig, vad var det som hände som gjorde att du förstod att den hade träffat?

H: (...)

FL: Vad hände med den personen när du hade träffat med knytnäven så som du uppfattade det?

H: Han hade hållit sitt ansikte.

FL: Han höll sitt ansikte?

H: Mm.

FL: Hur då? Visa mig.

H: Så.

FL: Okej. Hur hårt slog du honom med din hand?

H: Jag vet inte.

FL: Hur hårt tror du att du slog honom?

H: Jag vet inte.

FL: Men du sa att han höll... du visade att han höll sina händer på sitt ansikte.

H: Mm.

FL: Mm, okej. Gjorde han något annat efter att du hade gjort så?

H: Där fanns det många personer, dom kom och försökte skilja oss.

FL: Okej. Det fanns många personer där som kom och försökte skilja er åt?

H: Mm.

FL: Okej. Och innan dom hade skilt er åt så att säga, så tänkte jag att jag behöver veta... Hur många slag slog du mot den här personen?

H: Jag vet inte.

FL: Du vet inte?

H: Nej.

FL: Vet du om det var mer än ett slag, eller var det bara ett slag?

H: Jag tror att det var mer än ett slag.

FL: Du tror att det var mer än ett slag. Varför tror du att det var mer än ett slag?

H: Jag vet inte.

FL: Mm. Förstår du hur jag menar? Bara så att jag ska förstå. Vad är det som gör att du känner så, att det var nog mer än ett slag?

H: Jag vet inte.

FL: Mm, okej. Men är det rätt uppfattat att du tror att det var mer än ett slag?

H: Mm.

FL: Okej. Hur kände du dig då Muhammad när du gjorde så, när du slog den här personen, hur var du i ditt humör då?

H: Jag vet inte.

FL: Vet du vad humör är för någonting?

H: Nej.

FL: Vet du vad humör betyder?

H: Nej.

FL: Nej, okej. Då ska jag säga så här också eftersom jag inte inledningsvis sa det nu, att

om det är så Muhammad att jag säger någonting som du inte förstår, om det är något ord som du inte förstår eller som du inte vet vad det betyder, då är det jättebra om du säger till mig. För så kan det ju vara att man inte... det är inte säkert att man förstår alla ord eller vet vad dom betyder, det är inte konstigt. Och då undrar jag så här, vet du hur det känns och vara arg?

H: Nej.

FL: Vet du om du... nu blir det lite samma sak. Har du varit arg någon gång, riktigt arg?

H: Nej.

FL: Har du känt dig glad?

H: Nej.

FL: Okej. Vet du hur det är när man är ledsen?

H: Ja.

FL: Okej. För jag är intresserad av och veta vad det var som hände mellan... Innan du slog den här personen, vad gjorde den personen då?

H: Han gjorde ingenting.

FL: Han gjorde ingenting mot dig?

H: Nej.

FL: Blev du rädd för den där personen som du sen slog?

H: Nej.

FL: Okej. Var det någon annan som sa åt dig att du skulle slå den där personen som du sen slog? Eller var det du själv som bestämde att du skulle göra så?

H: Nej, ingen sa till mig.

FL: Ingen sa till dig, okej. Var det någon som hade... den personen som du slog, hade han gjort någonting dumt mot någon annan så att du tyckte att han hade gjort fel?

H: Nej.

FL: Ingenting sådant?

H: Nej.

FL: Nej, okej. Har du någonting Claes?

BFL: Ja, jag tänkte när allt det här händer, blir du själv slagen på något sätt av någon?

H: Nej.

BFL: Nej.

FL: Det var ingen som slog dig?

H: Nej.

FL: Nej.

BFL: Och sen tänkte jag att du sa det här att ni tittade på varandra innan. Och vad betyder det då när man tittar på varandra, på vilket sätt?

H: Man kan inte säga *hur*.

BFL: Nej. Hur upplevde du då när han tittade på dig, hur upplevde du det då?

H: Jag vet inte.

BFL: Nej. Jag har inga fler frågor.

FL: Nej. Du sa ju så här Muhammad, att man gör så i vårt land. Uppfattade jag dig rätt då?

H: Ja.

FL: Och liksom hur kommer det sig att man gör så, varför gör man så?

H: Jag vet inte.

FL: Okej.

BFL: Den här personen som du slog, ni tittade också på varandra, kommer han från ditt land eller är det...?

H: Ja.

BFL: Okej. Hur vet du att han gör det?

H: För hans utseende.

BFL: Okej, mm. Och ni pratade inte på ert språk med varandra?

H: Nej.

BFL: Hade du sett honom förut någon gång där i skolan?

H: I den där skolan i gymnasium går många, ja, jag hade sett honom.

FL: Du hade sett honom?

H: Ja.

FL: Hade det hänt någonting innan den här dagen som gjorde att det hände så som det hände?

H: Nej.

FL: Hade ni tittat på varandra tidigare?

H: Inte med honom, men en annan gång i matsalen hade jag bråkat med någon annan.

FL: En annan gång i matsalen hade du bråkat med någon annan?

H: Ja, innan den här händelsen.

FL: Okej. Innan den här händelsen hade du bråkat med någon annan?

H: Ja.

FL: Okej. Berätta för mig vad som hände i matsalen, allting som hände där.

H: (Tystnad 23 sekunder) (...)

FL: Du sa att ni var i... det hade hänt någonting i matsalen Muhammad?

H: Ja.

FL: Okej. Och berätta för mig vad som hände i matsalen, vad var det som hände allra först när du var i matsalen?

H: Först två utav barnen, dom bråkade med varandra och tjafsade med varandra.

FL: Först var det två barn som bråkade med varandra och tjafsade, okej. Och vad hände sen?

H: Sen dom gick upp från matbordet för att gå ut och bråka med varandra, men på vägen ut då blev det bråk. Och det var där jag gick, eh, dit och slog killen lite grann.

FL: Okej. Så först var det två stycken som bråkade med varandra i matsalen...

BFL: Jeanette, får jag bara avbryta?

FL: Ja.

A: För det blir lite bakvänt, jag får känslan av att du ska delge honom en misstanke här istället, eller berättar han något...

FL: Det är nog så här att... det är den här misstanken han är delgiven, den första.

A: Eh, ja, men nu berättar han ju om en helt annan händelse.

FL: Ja, som jag skulle komma till.

A: Ja, precis.

FL: Det här är den som han är delgiven, jag kan läsa upp den andra också.

A: Ja, men gör det så blir det rätt ordning på det.

FL: Ja. Då ska jag bara förklara eftersom det blir lite rörigt här nu. Muhammad, jag ska... jag har ju delgivit dig en misstanke av misshandel. Jag ska delge dig två

misstankar till, så ska vi prata om alltihop liksom sen. Men bara så att du får höra alla på en gång. Så ska vi sen prata både om vad som hände i matsalen och det som du berättade för mig först om. Så att det blir tydligare för alla vad det är för olika saker vi pratar om. Förstår du?

H: Mm.

FL: Mm. Då ska jag också delge dig misshandel den 29/8 2017 på Tyresö gymnasium, genom att slå och sparka målsäganden Ahmad så att smärta och skada uppstått.

A: Har du någon plats i gymnasiet också där så vi får...

FL: Ja, på den, nej, där... ehm, i någon korridor, jag kan inte säga en specifik plats. I korridor eller på området ska jag säga.

H: Men du sa ju Madjid, hette han.

FL: Mm, men... ja, jag ska förklara, jag läser upp den andra också så ska jag förklara för dig.

A: Du sa väl smärta och skada på den första, hade vi det där, eller?

FL: Nej, det har vi inte på den.

A: Nej, men det är ändå misshandel.

FL: Ja. Du ska också delges olaga hot den 29/8 2017, det här är på en tisdag. Genom att uttala vi kommer och vänta på dig och ta dig efter skolan, vilket har orsakat rädsla hos målsägaren Ahmad.

A: Förlåt, jag vill inte vara formalistisk, men kan inte jag få en stund med honom och bara förklara vad det betyder att delges misstanke om ett brott och att det liksom är ett förhör igen.

FL: Jo.

A: För jag tror aldrig det har riktigt... ja, det blir lite flytande.

FL: Muhammad, vi tar en paus då så får din advokat prata med dig en liten stund, så fortsätter vi sen.

H: Ja.

A: Men bara för att vara tydlig då, den första händelsen på fredagen den 29... nej, 25, fredagen den 25, då är det händelsen som sker i matsalen.

FL: Mm.

A: Okej. Där uppstår ett bråk. Sen händelse nummer 2, som Jeanette precis läste upp, sker på tisdagen på Tyresö gymnasium också veckan efter alltså, fredag och tisdag.

FL: Precis.

A: Förstår du tidpunkterna?

H: Mm.

A: Ja, det är två händelser då.

FL: Precis. Det är både matsalen och det som hände sen efter, senare, på tisdagen.

A: Bra. Men vi tar en paus, klockan är 10.33.

PAUS

FL: 10.46 återupptar vi förhöret då. Så får jag be advokaten upprepa det som du sa.

A: Mm. Vi har gått igenom vad Muhammad är misstänkt för och han vill inte svara på några frågor med anledning av dom misstankarna.

FL: Och är du snäll och förklarar anledningen till det också då.

A: Nej, det finns ingen särskild anledning annat än att han inte vill besvara frågor om dom misstankarna.

FL: Mm. Men jag tänkte angående...

A: Men nu har han insett att det här är... ni misstänker honom för brott.

FL: Mm, okej. Har du någonting Claes?

BFL: Nej, jag har ingenting.

FL: Då avslutar vi förhöret.

Utskrivet av I.B. 171003

Förhör

5:e förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Hussaini*, Muhammad

Personnummer

19991217-

Den hörde är

Misstänkt

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Atosa Farahvashi

Språk

Dari

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Kompletterande misstankeförhör.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Sebastian De Ciutiis

Försvare/ombud närvarande

Ja

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jeanette Rudolfsson

Förhørsdatum

2017-10-12

Förhör påbörjat

14:37

Förhör avslutat

14:55

Förhørsplats

Häktet Sollentuna

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Ljudbandsförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Involverad personal

Claes Murray

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

K1087035-17

FL = Förhørsledare

FL2 = Biträdande förhørsledare

H = Hörd person A= Advokat

T = Tolk

FL: Muhammad, du har ju, jag tänkte, jag ska säga såhär först, att jag vill att du säger till mig om det är så att jag säger någonting som du inte förstår. Jag vill också att du säger till mig om det är så att jag, att du märker att jag har uppfattat någonting fel, då får du rätta mig. Förstår du vad det betyder? Mm. Får du säga till så att det blir rätt. Mm. Och sen så får du säga till mig också om det är så att du inte vill svara på någon fråga. Är det okej? Mm. Och du får också säga till mig om du vill, som jag sa innan, om du vill ta en paus, om du vill prata med din advokat. Eller av något annat skäl du behöver ha en paus.

Som jag sa till dig så tänkte jag att vi skulle fortsätta prata lite om den händelsen som vi tidigare har pratat om som skedde på Medborgarplatsen. Och jag har tänkt återkomma till frågan angående hur det kom sig att du valde att göra så som du gjorde där på Medborgarplatsen mot den här polisen.

Hur kom det sig att det blev så just som det blev just den dagen?

(Tystnad cirka 30 sekunder)

FL: Säg vad du tänker på just nu.

H: Ingenting.

FL: Ingenting. Har du själv funderat på hur det kom sig att det blev att du gjorde som du gjorde, och som du har berättat för mig tidigare, just den här dagen?

H: Nej.

FL: Det har du inte funderat på?

H: Nej.

FL: Nej, okej. Du berättade ju för mig att du tog bussen på morgonen från Tyresö och att du hoppade av vid affären. Och du sa till mig tidigare att du hoppade av vid affären för att du skulle gå och köpa den här kniven som du sen använde. Har jag uppfattat dig rätt då att det var så det var?

(Tystnad cirka 40 sekunder)

FL: Vad tänker du på nu?

H: Inget.

FL: Inget? Förstod du min fråga?

H: Ja.

FL: När du hoppade av bussen vid butiken, Muhammad, hade du bestämt dig då för att du skulle gå in i affären och köpa en kniv?

(Tystnad cirka 30 sekunder)

FL: Hjälp mig och förstå vad du tänker på när du sitter och är tyst, vad tänker du på då?

(Tystnad cirka 30 sekunder)

FL: För det jag funderar på, Muhammad, och som jag är nyfiken på och veta, det är när du bestämde dig för att du skulle göra en sån här sak som du sen gjorde där på Medborgarplatsen och som du tidigare har berättat för mig om?

(Tystnad cirka 60 sekunder)

FL: Tänker du på min fråga?

H: (ohörbart 09:00)

FL: Du tänker inte på den? Hur kommer det sig att du inte tänker på min fråga?

...

FL: Betyder det att du inte vill svara på mina frågor?

(Tystnad cirka 20 sekunder)

FL: Vad betyder det, Muhammad, att du inte svarar vad betyder det?

(Tystnad cirka 25 sekunder)

FL: Hjälp mig och förstå vad det betyder när du inte svarar, det blir lättare då.

(Tystnad cirka 20 sekunder)

FL: Muhammad, min... nu idag när du sitter här, när du sitter här med oss nu idag med din försvarare och med oss och med tolken, minns du den här dagen? När du åkte från ditt boende och in till Medborgarplatsen.

...

FL: Minns du den dagen?

(Tystnad cirka 30 sekunder)

FL: Förstod du min fråga?

...

FL: Du förstod den? Mm. Kan du förklara för mig hur det kommer sig att du inte svarar på frågan?

...

FL: Det kan vara så många olika saker tänker jag som gör det, och jag skulle behöva veta vad anledningen är idag.

(Tystnad cirka 25 sekunder)

FL: Vi har ju suttit och pratat om den här händelsen tidigare, Muhammad, eller hur? Eller hur, vi har ju pratat om det innan? Nu nickar du. Mm. För som jag sa till dig, om det är så att du inte vill svara på frågor eller att du inte vill prata med oss överhuvudtaget idag, så då får du säga det. Eller om det är så att du inte vet just nu vad du ska svara för nånting så kan du säga det, det är viktigt för mig att förstå vad anledningen är just idag, om du vet. Förstår du hur jag menar då?

(Tystnad cirka 45 minuter)

FL: Vad tänker du på nu då?

H: Inget.

FL: Du tänker inte på nånting?

...

FL: Förstod du vad jag sa till dig alldeles nyss? Det gör du, mm. Kommer du på någon fråga, Claes?

FL2: Eh, vänta jag ska bara titta på den här. (ohörbart 15:35).

FL: Mm.

(Tystnad cirka 20 sekunder)

FL: Muhammad, jag skulle vil... Jag sa till dig att vi skulle prata om Medborgarplatsen idag, men jag skulle också vil... vi skulle också behöva prata lite om, om dig och din bakgrund. Berätta för mig, vart kommer du ifrån från början, vart var du född?

(Tystnad cirka 15 sekunder)

FL: I vilket land är du född, Muhammad?

(Tystnad cirka 10 sekunder)

FL: Vet du i vilket land du är född?

(Tystnad cirka 30 sekunder)

FL: Vill du ställa någon fråga?

FL2: Eh... jag ska bara skriva är, eh...

FL: Ska vi ta en paus?

Okänd: Ja, det kan vi göra.

Utskrivet: 2017-10-18, DB

Tillägg: Efter pausen meddelar offentliga försvararen, de Ciu att Muhammad sagt att han inte vill svara på några ytterligare frågor. / Jeanette Rudolfsson

Förhör

6:e förhöret

Signerat av

Signerat datum

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariernr

5000-K1087035-17

Hörd person

Hussaini*, Muhammad

Personnummer

19991217-

Den hörde är

Misstänkt

ID Styrkt

Nej

Ställning till misstänkt - målsägande - vittne

Tolk

Atosa Farahvashi

Språk

Dari

Brottsmisstanke / Anledning till förhöret

Kompletterande förhör i ärende gällande försök till mord m.m.

Underrättad om misstanke

Underrättad om rätt till försvarare (best i FUK 12§ iakttagna)

Försvare/ombud önskas

Sebastian De Ciutiis

Försvare/ombud närvarande

Ja

Godtar den försvarare som rätten förordnar

Förhørsledare

Jeanette Rudolfsson

Förhørsdatum

2017-10-25

Förhör påbörjat

14:25

Förhör avslutat

14:32

Förhørsplats

SIS Bärby avd Klockbacka

Typ av förhör

RB 23:6

Förhörssätt

Telefonförhör

Förhörsvittne

Utskrivet av

Involverad personal

Petra Andersson

Funktion

Biträdande förhørsledare

Berättelse

Närvarade vid förhöret gjorde även offentlig försvarare, tolk samt Peter Edari och Nico Forsberg från Bärby/ Klockbacka.

FL = Förhørsledare

FL2 = Biträdande förhørsledare

H = Hörd person

FL: Jag ska bara läsa in att vi ska ha ett förhör med Muhammad Husseini på Bärby, den 25e oktober 2017. Förhørsledare är Jeanette Rudolfsson och Petra Andersson. Vi har med oss tolk (ohörbart) och offentlig försvarare. Och vi har med oss två stycken personal från Bärby. Förhöret påbörjas klockan 14:25.

Sådär. Ska göra såhär också så att jag inte... Så.

Hur mår du Muhammad?

H: Det är bra.

FL: Hur har du det här på Bärby?

H: Det är bra.

FL: Det är bra, mm. Och idag så tänkte jag prata vidare med dig om det som vi inte hann prata om förra gången. Jag påminner dig om att du får säga till mig om det är så att du vill ha paus, säga till mig om du vill prata med din advokat. Jag påminner dig om att jag vill att du rättar mig om du tycker att jag säger nånting som är fel. Alltså om du tycker att jag missuppfattar dig eller att jag påstår nånting som du inte tycker är rätt.

Och jag tänkte såhär att, jag tänkte börja med och fråga dig om... förra gången när jag var hos dig på häktet och, då kände du inte att, att du ville prata nånting mer med mig. Eller du ville i alla fall inte prata just den dagen. Hur känner du idag?

H: Jag vet inte.

FL: Vad sa du?

H: Jag vet inte.

FL: Vet inte. Men känns det som att du vill försöka svara på de frågor som jag har och ställa till dig idag?

H: Nej.

FL: Det gör du inte?

H: Nej.

FL: Nej. Berätta för mig hur det kommer sig att du känner så.

(Tystnad cirka 25 sekunder)

FL: Förklara för mig vad det är som gör att du känner så.

H: Nej.

FL: Du vill inte förklara för mig?

H: Nej.

FL: Nej. Det behöver du inte heller. Jag var bara nyfiken på om det fanns någon särskild anledning till att du känner så just nu och att du kände så förra gången vi sågs?

(Tystnad cirka 10 sekunder)

FL: Kan du hjälpa mig och förstå vad det är som har gjort att... vi har ju pratat en del du och jag, du har ju berättat för mig om vad det var som hän... vad det är som har hänt. Vad är det som, vad är det som har gjort att du har ändrat dig och att du inte vill prata mer?

(Tystnad cirka 40 sekunder)

FL: Vill du förklara för mig?

H: Nej.

FL: Nej, okej. Då så, jag förstår. Vill du säga nånting mer överhuvudtaget?

H: Nej.

FL: Ingenting mer? Nej, okej. Då avslutar vi förhöret, eller... ja precis vi avslutar förhöret klockan 14:32.

Utskrivet: 2017-10-31, DB

Bilaga - Skäligen misstänkt

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Diariennr

5000-K1087035-17

Skäligen misstänkt person

Hussaini*, Muhammad

Personnr

19991217-

Personalia och dagsbotsuppgift

Utskriftsdatum
2017-12-19

Namn Hussaini*, Muhammad		Personnummer 19991217-	
Tilltalsnamn	Kallas för	Öknamn	Kön Man
Födelseförsamling	Födelselän	Födelseort utland	
Medborgarskap	Hemvistland	Telefonnr 0729245383: Mobiltelefon	
Adress c/o Hvb Vidablick Vidablicksvägen 11 135 54 Tyresö		Senast kontrollerad mot folkbokföring - -	
Föräldrars/Vårtnadshavares namn och adress (beträffande den som inte fyllt 20 år) God man: Julia Isaksson 0735955857			
Utbildning			
Yrke / Titel			
Arbetsgivare		Telefonnr	
Anställning (nuvarande och tidigare)			
Arbetsförhet och hälsotillstånd			
Kompletterande uppgifter			
Uppgiven inkomst	Bidrag	Civilstånd	
Maka/make/sambos inkomst	Hemmavarande barn under 18 år		
Försörjningsplikt	Skulder		
Förmögenhet			
Kontroll utförd			
Taxerad inkomst	Taxeringsår		
Maka/make/sambos taxerade inkomst			
Taxeringskontroll utförd av	Datum - -		

Underrättelse/Delgivning jml RB 23:18a

Enhet

Polisregion Stockholm, Grova brott 4 PO Sthlm City

Ärende

Diariernr

5000-K1087035-17

Handläggare

Rudolfsson, Jeanette

Gärning

Försök till mord.

Berörd person

Personnr

19991217-

Efternamn

Hussaini*

Förnamn

Muhammad

Underrättelse utsänd

2017-11-20

Yttrande senast

2017-11-30

Underrättelse slutförd

2017-12-01

Delgiven info. om ev. förenklad delgivning

Underrättelsesätt

Protokoll överlämnat till advokatkontoret enligt överenskommelse med försvararen.

Notering

Resultat av underrättelsen/delgivningen

Ej erinran

Försvarare

Namn

Sebastian De Ciutiis

Underrättelse utsänd

2017-11-20

Yttrande senast

2017-11-30

Underrättelse slutförd

2017-12-01

Underrättelsesätt

Protokoll överlämnat till advokatkontoret.

Notering

Resultat av underrättelsen/delgivningen

Ej erinran